ANTHONY PRICE

CREATORII DE LABIRINTURI

I-AU TREBUIT 25 DE ANI CA SĂ MOARĂ

EDITURA NEMIRA

7 ORA

ANTHONY PRICE

CREATORII DE LABIRINTURI

CINE-ŞI PUTEA ÎNCHIPUI CĂ UN AVION BRITANIC PRĂBUŞIT ÎN 1945 AR AVEA VREO LEGĂTURĂ CU TEZAURUL REGAL DIN CETATEA TROIA, CU DOCUMENTELE UNUI COMPLOT ANTI-STALIN DIN 1937 ŞI CU LUPTA SURDĂ PENTRU SUPREMAŢIE POLITICĂ ÎNTRE KGB ŞI MANDARINII MILITARI SOVIETICI DE LA SFÎRŞITUL ANILOR '60 -- ŞI CĂ TOATĂ ACEASTĂ CABALĂ VA FI DESCIFRATĂ ÎN ANGLIA, LA CAPĂTUL UNUI VOIAJ DRAMATIC PRIN CULISELE LABIRINTICE ALE UNUI RĂZBOI SECRET?

Iată ce conţine cutia aceea: detaliile complotului militar din 1937, despre care toată lumea crede că a fost doar rodul imaginaţiei lui Stalin. Toată lumea, în afară de anumiţi oameni din Partid şi din Armată, care cunosc adevărul, dincolo de legendă. Şi eu nu eram singurul care căuta să pună mîna pe documentele astea, atunci, în 1945 -- de aceea le-am şi trimis la Moscova împreună cu colecţia Schliemann. Erau generali care ştiau ce consecinţe nefaste pentru Armată putea avea cutia aceea -- consecinţe pe care le poate avea încă şi acum...

ANTHONY PRICE

CREATORII DE LABIRINTURI

TRADUCERE DE ROXANA MARIN

NEMIRA
93

Coperta colecției:
DAN ALEXANDRU IONESCU

© Anthony Price 1970

THE LABYRINTH MAKERS

Prima ediție apărută la Victor Gollancz Ltd., Londra

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii NEMIRA. Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și va fi pedepsită conform legii

Editura NEMIRA C.P. 26-38, București

ISBN 973-9144-28-4.

I

Douăzeci și trei de ani la rînd, în ziua de 14 august, doamna Steerforth a publicat în ziarul „Daily Telegraph" aceeași notiță comemorativă:

STEERFORTH, John Adair Steerforth, Lt. de av., D. F. C., R. A. F. V. R.: dispărut în mare, septembrie 1945. Astăzi, de ziua lui, nu l-am uitat — Mama.

Nu era vina doamnei Steerforth că notița era inexactă. Îi luase o săptămînă întreagă s-o compună, adăugînd și înlocuind cuvinte, pînă cînd hotărîse că demnitatea stă în concizie. Cuvintele „nu l-am uitat" erau singura concesie pe care o făcuse sentimentelor, și era rezultatul direct al inexactității. O durea sufletul cînd se gîndea la marea cea rece și veșnic fără odihnă; se resemnase cu gîndul că fiul ei murise, dar nu se putea împăca cu lipsa unui mormînt știut.

Drenarea lacului i-a adus deci doamnei Steerforth un fel de fericire: putea să-și înmormînteze în sfîrșit fiul.

În momentul în care Audley a devenit implicat în toată afacerea, lacul, avionul și bărbatul se despărțiseră.

Lacul nu mai exista, iar avionul era împrăștiat într-un hangar din Farnborough. Bărbatul fusese luat și dus într-o cutie mare de carton, pentru a fi apoi reconstituit cu o grijă inutilă într-una mult mai mare, de lemn.

Practic, Audley n-a văzut niciodată vreunul din aceste lucruri altfel decît în fotografii. N-ar fi avut nici un rost să fie altfel, chiar dacă ar fi fost posibil. Rapoartele erau clare și exacte. N-ar fi avut ce altceva să mai afle, pentru că nu mai era nimic important de aflat.

Și totuși, cu ochii minții, văzuse de multe ori lacul acela. Nu așa cum ajunsese, o băltoacă noroioasă într-un ținut mlăștinos și pustiu. Și poate că nici așa cum era în ziua în care și-a zăvorît apele peste Steerforth. În viziunea lui, copacii cu crengile atîrnînd deasupra apelor creșteau mai înalți, tufișurile dimprejur erau mai dese, iar apa mai urît mirositoare.

Îl vedea ca pe un loc secret și izolat, cum și era, loc de înec pentru băieții neastîmpărați, și care își pierduse orice rațiune de a exista în urmă cu un secol, cînd arsese conacul aflat mai sus.

Apoi a venit Steerforth, care i-a redat lacului rațiunea de a exista, un secret al lacului și numai al lui.

Dar nu momentul impactului îl vedea el. Nu putuse niciodată să spună precis dacă fusese măiestrie sau noroc atunci cînd avionul se strecurase atît de milimetric printre fagii aruncați la întîmplare și se așezase atît de precis pe fundul lacului. Noroc mai degrabă, căci în căderea aceea tumultoasă un pilot înnebunit nu putea să vadă prea multe. Iar șansa, desigur, poate fi uneori atît de crudă...

Audley vedea lunga perioadă de degradare de după aceea și drumul către nicăieri.

Îl vedea pe Steerforth transformîndu-se într-un lucru oribil, un cadou nemaipomenit pentru milioane de animale minuscule și înfometate, pe urmă un schelet abia, Icar preschimbat în Yorick. Iar în acel schelet, generații întregi de animale acvatice au trăit și au murit pe rînd, netulburate decît de mișcările line ale oaselor drepte și arcuite, ale nasturilor și încuietorilor, așezîndu-se apoi fiecare în locul său natural de odihnă.

Și vedea noaptea în care lumea aceea ordonată a pierit.

Lacul n-a murit într-o prăbușire spectaculoasă, ci încet și fără multă tevatură. N-a văzut nimeni, pe întunericul acela, cum s-au umflat apele mai jos în vale; și nici n-a auzit cineva plescăitul și hîrșîitul vîrtejurilor încîlcite de buruieni alunecînd pe fuselaj și pe piesele motorului, îndepărtînd noroiul pentru a arăta privirii culoarea kaki-ștearsă a rămășițelor de dedesubt.

Și totuși, în noaptea aceea, înainte de ivirea zorilor, Dakota a încetat pentru totdeauna să mai facă parte din viața eleșteului.

Avionul și-a recăpătat înfățișarea lui de intrus, fără nici un drept de a se afla în balta aceea puțin adîncă, cu maluri noroioase.

Nu mai e nici o cale înapoi acum: John Steerforth, fiu iubitor, soț nu la fel de iubitor, uneori erou, alteori laș — ajuns în sfîrșit la suprafață. Un om care lăsase în urma lui însemnele nenorocirii; iar timpul nu reușise să le distrugă chiar de tot.

Doar cîțiva ani de-ar mai fi trecut, reapariția lui n-ar mai fi avut nici o importanță; ar fi fost neutralizat pentru totdeauna de statutul său natural. Dar acum, Steerforth îi aștepta pe oamenii aceia neștiutori care aveau să-l elibereze.

Audley îi vedea îngrămădindu-se pe cărarea din dreptul urmei de noroi de pe conducta de gaz; cărarea pe care mașinile lor o tăiaseră peste marginea mai joasă a lacului, cu urmări atît de catastrofale.

Acriți, după un week-end de beție, urmașii și fiii naturali ai unui lung șir de irlandezi care au săpat canale, au pus șine de tren și au străpuns tuneluri.

Au văzut mai întîi șanțul conductei inundat, unii nepăsători, alții inveseliți, numai șeful de echipă îngrozit.

Iar apoi, unul din ei s-a uitat în susul văii...

Viziunea lui Audley devenea întotdeauna neclară exact în acest punct, cînd începeau declarațiile oficiale. Mai întîi armata, pe urmă poliția. După poliție, într-un haos de mesaje trunchiate, anunțînd tot felul de catastrofe aeriene, a apărut o ambulanță, a cărei sosire ar fi fost tardivă cu aproape un sfert de secol în urmă.

Apoi, în timp ce ambulanța își făcea ieșirea din scenă, a apărut primul ziarist, fericit că dăduse peste o poveste neobișnuită, tocmai la țanc pentru ediția de prînz.

Și, la urmă de tot, o echipă RAF* care cerceta prăbușirile de avioane, buimăcită de faptul că găsise un avion pe care nu-l pierduse de fapt niciodată.

Cei de la RAF fuseseră cei care scormoniseră printre dosarele prăfuite și le îndreptaseră către Audley. Dar pe Steerforth i-l prezentaseră mai întîi ziariștii. Prezentarea din „The Times" era scurtată și formală: s-a descoperit o epavă RAF din timpul războiului; mai pompoși, cei de la „Daily Mirror" aruncaseră deasupra unei fotografii superbe titlul: S-A GĂSIT UNUL DIN APARATELE NOASTRE DE ZBOR.

Amîndouă prezentările erau incomplete, pentru că datele inițiale erau destul de vagi. Deocamdată nu era decît un ecou

* Royal Air Force (aviația britanică).

al unei tragedii despre care se presupunea că s-a petrecut în timpul războiului, iar numele celor implicați erau ținute sub tăcere. Însă, oricum, nu textul, ci fotografia stîrnise imaginația lui Audley. Îi amintea de o altă fotografie, pe care o văzuse cu mult timp în urmă, înfățișînd scheletul plin de lipitori al unui bombardier din Lancaster, care apăruse pe neașteptate pe malul nisipos al Mării Nordului, în timpul unul flux neobișnuit de scăzut. Avionul Dakota, găsit pe fundul lacului, dădea aceeași impresie de siguranță și degradare, care nu putea fi ștearsă nici prin alăturarea unui aviator sigur pe el în cizmele lui de cauciuc.

Dar acolo unde Audley se uitase și citise, iar apoi dăduse foaia, alții citiseră printre rînduri — oameni exacți și fără imaginație, selectați datorită bunei lor memorii pentru a nu uita niciodată nume și chipuri de oameni. Steerforth și avionul lui erau pe listele lor de cînd își aduceau aminte, neluați în seamă pînă cînd li se dăduse în sfîrșit de urmă. Și nici măcar atunci nu era treaba lor să pună întrebări; dintotdeauna satisfacția lor se limitase la a face lucrul potrivit.

Și totuși, lucrul acesta fusese suficient pentru a face recuperarea lui Steerforth sigură, și telefonul lui Audley să sune înainte de ivirea zorilor, abia o săptămînă mai tîrziu.

În copilărie, Audley urîse și se temuse de țîrîitul telefonului. La primul țîrîit se repezea afară, ca un iepure în căutarea adăpostului, înnebunit că s-ar putea să fie trimis să răspundă. Cînd era prins la mijloc și n-avea încotro, era întotdeauna prea nervos ca să asculte cum trebuie; stătea așa, transpirat tot și cu limba înnodată pînă cînd, exasperat, cel care sunase închidea. Și-l amintea pe taică-su întrebîndu-se retoric: băiatul e surd sau e pur și simplu tîmpit?

Se răfuise demult cu bestia, dar ura lui rămăsese aceeași. Nu putea suporta telefonul lîngă pat, și pînă și cei de la Departament ajunseseră să accepte ideea că nimeni nu trebuie să-l sune acasă decît dacă e o urgență teribilă.

Gîndul acesta, împreună cu cel că i se slăbise șiretul de la pijama, ocupa mintea lui pe jumătate adormită pe cînd își tîrșîia picioarele prin casă, încurcîndu-se, clipind și mormăind în timp ce aprindea pe rînd toate luminile.

Era unul din intermediarii lui Fred. Dezarmant de apologetic, foarte politicos și exact, și nelăsînd nici un milimetru pentru comentarii.

Pusese receptorul la loc în furcă și își așeză ferm ochelarii pe nas. Că fusese scos din patul lui cald și moale la o astfel de oră era rău. Că fusese pe urmă convocat la Londra era și mai rău: dădea impresia că cineva fusese prins cu pantalonii în vine, poate chiar cu cei de pijama.

Dar să ți se ceară, pe lîngă asta, să te îmbraci ca pentru o înmormîntare, asta era pur și simplu ridicol!

Înmormîntările însemnau ieșiri pe teren, printre străini. Iar el nu era om de teren, nu fusese niciodată și nici nu voia să fie. Să stea în camera din spate și să facă rapoarte — ăsta era domeniul lui. Era mult mai interesant acolo, avea mai multe satisfacții și era mult mai comod. Și era singurul loc unde putea să fie bun la ceva.

Stătea la birou, cu privirile pierdute în noaptea de afară. Nimeni din cei pe care îi știa nu murise de curînd. Își fixa privirea asupra întunericului și mintea începu să-i rătăcească prin beznă.

Două ceasuri pînă la ivirea zorilor: e ora la care se moare; ora la care cei care au luptat în paturile lor de spital abandonează dintr-o dată. Ora asta, întunecimea asta, îi amintiră deodată de ceva ce uitase de mult: sfîrșiturile de trimestru la internat. Acum se sculau băieții care aveau cel mai mult de mers, nerăbdători să prindă primul tren. El prinsese un tren mult mai tîrziu, fără vreo bucurie deosebită.

Calm, dădu drumul mașinii de făcut ceai, făcu un duș, își bău ceaiul. Israelienii precis nu puneau nimic la cale. Măcar aici putea să aibă încredere în Shapiro. Iar navele rusești nu se aflau la locul potrivit ca să-i facă pe arabi să încerce ceva important.

Apărură iarăși, nechemate, amintirile demult uitate despre sfîrșitul de trimestru. Pentru prima dată, după douăzeci de ani, și-l aminti pe băiatul care dormea în patul de lîngă el; ceea ce era interesant — însemna că puteai să descui cu cheia potrivită un întreg set de amintiri, iar apoi puteai să reconstitui și să clarifici trecutul, antrenînd mintea ca pe mușchi.

A cui înmormîntare? Pe jumătate îmbrăcat, împrăștiind un vag miros de naftalină și încercînd stîngaci să-și potrivească antica lui cravată neagră, Audley ajunse la concluzia că îi e foame. Dar nu mai era timp, iar costumul lui funebru îi aduse aminte că trebuie să fie atent să nu se îngrașe. Pantalonii lui avuseseră cîndva nevoie de bretele, iar acum se țineau și fără.

Deschise seiful și scoase dosarele la care lucrase. Încă din mai 1967 aşteptaseră minuni de la el. Și nu se petrecuse nici un miracol; nu apăruseră la el decît exasperarea și o simpatie ascunsă pentru israeliți. Oricum, ignoraseră asta, la fel cum ignoraseră și raportul despre Liban și pe cel de dinainte, despre Libia.

Audley oftă. Nu era vina lui Fred. Fred era bun. Poate că era chiar propria lui vină, o greșeală de prezentare. Îi trecu prin minte că dificultatea n-o dă răspunsul, ci felul în care ajungi la el.

În timp ce conducea mașina către oraș, lumina devenea din ce în ce mai puternică. N-o să avem ploaie azi, ci doar un vînt rece și nepotrivit anotimpului, tocmai bun la o înmormîntare, pentru sacrificarea participanților mai slabi. Suburbiile de-abia se trezeau, dar turnurile Londrei erau deja luminate, iar traficul era mult mai intens decît se aşteptase. În fiecare an începea mai devreme și se termina mai tîrziu, iar într-o zi începutul și sfîrșitul zilei nu se vor mai deosebi între ele. Trebuie să mă retrag devreme, se gîndi Audley, la Cambridge.

Cu o plăcere malițioasă parcă lîngă intrare, într-unul din locurile obișnuite ale celor care veneau printre primii. Surprinzător, aici erau mai puține ferestre luminate — numai un rînd, sus, cu o fereastră luminată la mijloc. Deci acolo e biroul meu, se gîndi Audley.

Înăuntru, sprîncenele sergentului se ridicară o fracțiune cînd trecu pe lîngă el. Dar nu-i făcu nici o plăcere. Nu poți ține lumea asta ostilă în șah decît prin ordine, rutină și obiceiuri neschimbate. Nici măcar prezența doamnei Harlin la locul ei obișnuit nu putea schimba ora 6 a.m. în 10, iar doamna Harlin reprezenta în mod cert cu brio toate aceste virtuți.

Dar era o treabă de bun-simț să nu-și arate iritarea și neliniștea în fața doamnei Harlin. Ea nu oferea decît un fel simplu de consolare și, în orice caz, personalul de secretariat era tabu.

În scurta sa experiență, Audley observase că cei care profită de secretele lor, mental sau fizic, ajung de obicei să regrete lucrul acesta. Cu toate acestea, nu fu în stare să-i ureze bună-dimineața, ci doar să-i prezinte un simulacru chinuit de zîmbet. Iar ea îi răsplăti efortul dînd din cap în semn de bun-venit, serioasă și compătimitoare.

— Doctore Audley, Sir Frederick m-a rugat să vă spun că aveți un dosar pe masă. V-ar fi foarte recunoscător dacă i-ați comunica observațiile asupra acestuia la ora 7 în sala de ședințe.

Nu avem încă la dispoziție personalul de la arhive, așa că, dacă mai aveți nevoie de ceva, vreți să apelați la mine ?

Audley clipi și dădu din cap.

— Și tocmai trebuie să fac un ceai pentru Sir Frederick. Vreți să vă aduc și dumneavoastră o ceașcă ?

— Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră, doamnă Harlin.

Lumea era cu susul în jos, iar el, singurul om care mai ținea direcția normală, trebuia să meargă în jos cu ea. Chiar și binecunoscutul lui birou părea în condițiile astea nefamiliar, cu întuneric în ferestre, dar fără atmosfera unei zile de lucru încheiate.

Singura lui consolare era chiar dosarul, care nu era prea gros și era proaspăt xéroxat. Șaizeci de minute mai tîrziu nu mai simțea nici un fel de neliniște; n-avea decît vechea lui senzație înfrigurată de dinaintea unui examen. Scoase un pix roșu din buzunarul de la piept și un carnețel nou din sertar.

Zece minute mai tîrziu; cînd doamna Harlin se strecură pe nesimțite în birou cu ceașca lui, era deja pregătit.

— Mi-ar mai trebui niște materiale, doamnă Harlin. Pentru început, „The Times" și „The Mirror" de marțea, miercurea și joia trecută. Pe urmă de la arhivă, poftim, am făcut o listă...

Nici un mușchi nu s-a clintit pe fața doamnei Harlin.

— Îmi pare sincer rău, doctore Audley, dar Sir Frederick a cerut să vă concentrați doar asupra dosarului pentru moment. A spus că orice altceva va fi disponibil la timpul potrivit.

Candidații nu au voie să folosească manualele. Iar Fred prevăzuse că o să înceapă imediat să caute scurtăturile. Ceea ce era în sine o informație, chiar dacă nu una liniștitoare.

Pînă la 6.45 încheiase faza preliminară de cunoaștere a materialului. Închise dosarul și își îndreptă atenția către cele cinci fotografii întinse pe birou.

Cinci chipuri — cinci oameni. Patru s-au aruncat afară și au trăit. Unul a rămas la bord și i-au trebuit douăzeci și patru de ani ca să moară.

Îi alinie pe supraviețuitori. Tierney, pilotul secund, și Morrison, operatorul radio, oamenii cu memorie atît de bună; Maclean, navigatorul, și Jones, pasagerul, care se cam contraziseră. Dacă ar fi cu toții încă în viață, ar fi interesant de aflat cît de mult se hotărîseră să uite Tierney și Morrison, și cît de mult reușiseră să-și aducă aminte Maclean și Jones.

Se uită țintă la ele o vreme, pe urmă le întoarse cu fața în jos și trase către el cel de-al cincilea chip.

John Adair Steerforth.

Fotografiile pot spune uneori la fel de multe ca și oamenii înșiși, dar ăsta era clar chipul lui Lucifer: frumos, mîndru și nemulțumit. Poate că bărbia lui avea o urmă de slăbiciune, dar gura era fermă, iar nasul vag acvilin avea ceva aristocratic. Femeile l-ar fi iubit cu ușurință — ce ghinion pentru ele că era oale și ulcele. Sau poate că era un noroc ?

Cel puțin acum avea o explicație înmormîntarea asta. Dar rolul lui și amestecul în toată această afacere rămîneau încă inexplicabile. La suprafață nu se vedea nici o legătură cu Orientul Mijlociu.

La suprafață. Deschise iarăși dosarul. Un document ca ăsta nu era doar o simplă adunătură de date. Avea o poveste a lui. Noutatea era înșelătoare aici: materialul și declarațiile erau datate. Dar de la data aceea se făcuseră anumite modificări, poate chiar de două ori, iar materialul fusese reeditat — o dată mai stîngaci, iar apoi încă o dată, mai expert; Audley recunoscu metoda. Adună hîrtiile împrăștiate și își luă carnețelul. Venise vremea unora răspunsuri.

Fred îl întîmpină cu o scuză politicoasă.

— Pe Butler și pe Roskill îi cunoașteți, cred, doctore Audley. Iar acesta este domnul Stocker, de la JIC.

După cîte își amintea Audley, Butler și Roskill erau amîndoi de la secțiunea europeană. Pe Roskill îl văzuse o dată, puțin, la negocierile companiei Dassault cu forțele aeriene israelite, și fusese impresionat de tînărul acesta. Butler arăta extrem de dur, cu părul lui scurt și capul rotund.

Stocker era însă cel la care merita să te uiți, cu atît mai mult cu cît Audley nu înțelesese niciodată care era rolul exact sau măcar puterea maximă a JIC - ului.

Fred îi adună dintr-o privire.

— Ați citit cu toții dosarul Steerforth. Ce aveți de spus ?

Butler trebuia să fie primul.

— O adunătură de non-informații, spuse el, cu o voce în care se simțea accentul din Sandhurst imprimat peste cel din Lancashire. O grămadă de nepricepuți care căutau ceva, iar noi n-am aflat niciodată ce.

— Eu n-aș spune că erau chiar atît de nepricepuți, interveni Roskill pe un ton moderat. Aș zice că erau grăbiți.

— Ei bine, noi cel puțin am fost cam nepricepuți. Interogatoriile n-au fost tratate ferm; n-a existat nici o coordonare. Ar fi trebuit să insistăm mai mult cu echipa de teren. Și cu belgianul.

Audley se trezi întrebîndu-se cum ar arăta un interogatoriu ferm à la Butler.

— Ancheta RAF n-a fost decît o spoială. Declarația căpitanului de trailer n-a dovedit nimic. Butler își luă avînt. Iar declarațiile supraviețuitorilor nu se potriveau.

— Să te salvezi dintr-un avion nu e o treabă prea limpede, protestă Roskill. Am scăpat odată dintr-un Provost. Dar nu cred că am dat o declarație prea clară.

Butler dădu din cap.

— Nepotrivirea a apărut între cei doi care erau mai vagi, și ceilalți doi care parcă citeau dintr-o carte. Totul era prea bine ticluit. Mai întîi radioul, pe urmă motorul. Pute — mie îmi pute.

Bravo Butler, își zise Audley. Se repezea mai întîi la declarațiile fără cusur, mirosind instinctiv punctele slabe. Un interogatoriu ferm à la Butler putea fi o treabă mult mai subtilă decît îți sugera personalitatea omului.

— Pe baza acestor declarații, nu există nici o dovadă că avionul Dakota a aterizat acolo, conchise Butler. Ar putea să fie o înscenare de la cap la coadă.

Încă o dată bravo, Butler!

—Dar s-a prăbușit, spuse Roskill. Îl avem.

— Roskill te-a luat cu asta, Butler, spuse Fred. Ai fost plecat din Anglia — și nu ești nici un cititor de ziare la fel de avid ca doctorul Audley. Avionul Dakota s-a prăbușit într-un lac artificial din Lincolnshire și nu în mare. Iar lacul a fost drenat din întîmplare săptămîna trecută, nu-i așa, Roskill ?

Roskill dădu din cap. Din lipsă de atenție, cel puțin.

— Și Steerforth ? întrebă Butler.

— Steerforth era în carlingă, fu răspunsul scurt al lui Fred. Acum, domnilor, după cum veți fi citit, noi am devenit implicați în această afacere din pură întîmplare, cînd s-a aflat că rușii se interesează de avionul dispărut. Mai întîi a fost agentul cunoscut, Stein. Pe urmă atașatul militar. Și a mai fost și belgianul, care pretindea că n-are nici o legătură cu ceilalți.

— Bineînțeles că nu ne putem atinge de atașat și, cum spunea și Butler, n-am scos nimic de la nimeni. Ne împotmolisem. Ofi-

cial, Steerforth era un erou mort, care preferase să se prăbușească în mare decît să-și rişte viața pe uscat. Neoficial, nu era decît un contrabandist, care pusese mîna pe o încărcătură atît de fierbinte, încît n-a îndrăznit să se prăbușească cu ea la bord. Observați referirile echipajului la cutiile neautorizate din spațiul pentru încărcături. Se pare că acestea erau proprietatea lui Steerforth.

—Dar cel puțin nici ceilalți nu obținuseră nimic, așa că afacerea a fost mai mult sau mai puțin îngropată. Vreau să spun îngropată pînă în 1956, pînă cînd olandezii au luat legătura cu noi.

Împinse trei dosare subțiri peste masă.

— De la terminarea războiului tot smulg bucăți de uscat din Zuyder Zee, și de fiecare dată dau peste avioane prăbușite în timpul războiului. Germane, englezești, americane. Sînt foarte buni la chestia asta. Sînt foarte serioși și corecți, n-au printre ei nici un gură-cască sau vreun vînător de suveniruri.

— Dar într-o zi au venit să ne întrebe ce era atît de special la epavele Dakota. De fiecare dată cînd dădeau peste un Dakota, începeau să adulmece prin zonă tot felul de ruși. Numai la Dakota. Englezești. N-au fost necesare prea multe verificări ca să ne dăm seama care Dakota îi interesa.

Butler își drese glasul.

— Dar acum avionul lui Steerforth e la noi.

— Într-adevăr, e la noi. Avem avionul, îl avem pe Steerforth și avem și cutiile misterioase. Dar nu era nimic în avion, și nici în cutii.

— Nu chiar nimic, spuse Roskill, îndreptîndu-se în scaun.

Era un bărbat de o stîngăcie naturală, care îți dădea impresia că încă nu crescuse de tot și că scaunele erau pentru el o tortură.

— Moloz, asta conțineau cutiile; sau poate că ar trebui să spun moloz de bombardament, pentru că specialiștii au fost mai mult sau mai puțin cu toții de acord că este un moloz din Berlin, recolta 1945. Altfel, avionul era curat. Se strîmbă. Dacă nu punem la socoteală și o tonă de noroi.

— Se umblase la cutii? întreabă Butler.

— Lemnul era cam putrezit, bineînțeles. Dar capacele nu, erau neatinse. Aș putea spune că erau ca și sigilate.

— Identificarea e absolut sigură?

— Steerforth sau avionul?

— Și unul, și altul.

— A, da. N-am avut nici o problemă. Numerele avionului erau perfect lizibile. Tăbliţe de identitate şi dinţii lui Steerforth — şi o veche fractură la unul din braţe. Absolut nici o îndoială.

— Cauza morţii ?

— Aici nu putem fi prea siguri. Eu cred că s-a înecat în timp ce zăcea în stare de inconştienţă. Cadavrul nu avea nici o urmă de vătămări fizice.

Butler îi privi pe cei din jurul mesei.

— Şi, timp ce douăzeci şi patru de ani, nimeni nici nu l-a zărit măcar ?

Roskill dădu din umeri.

— Nu era în zona de cercetări. Deasupra lacului atîrnau crengile copacilor, în jur tufişuri dese. Numai Dumnezeu ştie cum l-a aşezat acolo. Şi pe urmă, o săptămînă şi ceva după ce s-a prăbuşit avionul, a fost numai vreme proastă; cea mai proastă vreme din timpul unei cercetări. Nu e totuşi chiar atît de surprinzător — e destul de departe de drumul obişnuit.

Roskill adăugă celor de pe masă încă trei dosare subţiri, identice.

— Aveţi totul aici. Plus estimarea mea asupra cursului probabil al avionului — trebuie să fi făcut un ocol mult mai mare decît s-a crezut pînă acum, după ce membrii echipajului au sărit din avion. E încă un element care a pus pe o pistă greşită cercetările, în afară de ceaţa cu care au trebuit să se resemneze. Dacă n-ar fi ajuns în lac, ar fi traversat din nou coasta, mai bine de zece mile la sud de ruta directă —ceea ce, aşa cum spuneam, este o distanţă al dracului de mare.

— De ce s-a prăbuşit avionul ?

— Scrie în raport, răspunse Roskill cu o uşoară asprime în glas.

Butler insista.

— Cum se potriveşte cu ce au spus membrii echipajului ?

Roskill clătină din cap.

— Va fi foarte greu de stabilit. Ei se plîngeau de motorul de deschidere, iar acesta a luat o buşitură de la vîrful unui copac. Asta, şi douăzeci de ani sub apă, nu fac prea uşoară munca de depistare. Ca să fiu sincer, s-ar putea să nu ştim niciodată. E prea tîrziu acum ca să mai aflăm cu certitudine dacă a fost doar o simplă greşeală omenească, cum ar fi, să zicem, aprecierea greşită a cantităţii de combustibil. Ştim de la supravieţuitori că pierdeau înălţime. Am cunoscut cazuri cînd un pilot care avea o defecţiune la unul din motoare închidea pur

și simplu motorul stricat. Mici măcar un DC-3 nu poate rămîne la înălțime în astfel de condiții, iar la înălțimea aceea ar fi fost o greșeală fatală. Sau poate că pur și simplu a citit greșit altimetrul. Vă spun că putea să se întîmple într-un milion de feluri.

— Bine, atunci, spuse Fred, împiedicînd continuarea oricărei discuții tehnice. Doctore Audley, ce credeți după ce ați aflat aceste noi informații ?

Audley își ridică privirea din carnețel și întîlni privirea ușor întrebătoare a lui Fred, ceea ce-i făcu pe ceilalți trei să-l privească, la rîndul lor. Doar cu o clipă înainte, Audley se gîndea cu mulțumire că, de cînd venise, nu scosese nici un cuvînt.

Dar de fapt nici nu avea ceva de spus deocamdată — cel puțin nu ceva ce ar fi putut spune în fața unui străin. Cu siguranță că nu putea rosti în acest moment „Pentru Dumnezeu, ce caut eu aici ?"

— Doctore Audley ?

Ar fi un exercițiu academic interesant să discute despre natura unui obiect necunoscut, care reușise să-și păstreze valoarea după atîta vreme. Nici o armă secretă nu reușea performanța asta, și nici vreo listă de trădători morți sau ieșiți la pensie. Arme noi și mult mai îngrozitoare făcuseră armamentul anilor '40 să pară preistoric, iar peste fraierii cinstiți și potlogarii de pe vremea lui Steerforth se ridicase o întreagă generație de trădători mai tineri, cu diferite motivații.

Nici un Dakota nu putea să ducă atîta pradă încît să întrețină interesul rușilor de-a lungul atîtor ani. Cu atît mai puțin dacă prada fusese luată din Germania.

— Presupun, zise el domol, continuîndu-și gîndurile cu voce tare, că rușii sînt *încă* interesați. De aceea ne aflăm aici fără să ne fi luat micul dejun ?

Fred zîmbi.

— Sînt interesați într-adevăr, doctor Audley. De fapt, mă tem că au fost chiar la locul catastrofei înainte de sosirea noastră și că au turnat bere în ofițerii și piloții mai vorbăreți care s-au ocupat de interogatorii. Dar eu voiam să știu dacă aveți ceva de adăugat la dosarul Steerforth în lumina reapariției acestuia.

Audley duse mîna să-și așeze ochelarii și se opri stînjenit la jumătatea gestului. Încerca să scape de el de ani de zile, dar fără succes.

— Vreau să spun, sînt rușii încă interesați chiar după ce au aflat că lăzile conțin moloz ? Au aflat asta ? E o distincție importantă.

— Să presupunem că da — ce-i cu asta ?

— Ar trebui să știu mai multe despre Steerforth. Exista posibilitatea unei anumite succesiuni de evenimente, dar n-aș putea să o susțin deocamdată.

— Dar de ce nu ? (ăsta era Stocker) În sfîrșit... Aveți reputația că puteți face deducții neobișnuit de exacte pe baza unor informații minime. Aș dori foarte mult să aflu ce impresie vă fac toate acestea.

Audley își simți obrajii aprinzîndu-i-se de mînie. Îl înfuria faptul că avea o reputație de om care poate înțelege fără să gîndească. Intuiția își avea rostul ei, și era de prețuit. Dar nu trebuia niciodată folosită de la bun început, ci doar în saltul final de la al nouălea lucru știut la inaccesibilul al zecelea. Și nici atunci nu trebuia să te încrezi în ea.

Știa că ar trebui să-și controleze emoțiile și să-și păstreze singura carte pe care o avea. Dar nu putea.

— Vă voi spune un lucru pe care îl știu precis, zise el bătînd cu arătătorul în dosarul Steerforth, anume că maiorul Butler avea mai multă dreptate decît își dădea seama atunci cînd spunea că astea sînt non-informații. În primul rînd vreau să văd dosarul original.

— Originalul ?

Audley oftă. Poate că avea totuși flerul acela. Ar fi mai ușor să spună că i-a venit o inspirație decît să explice că putea să vadă printre rîndurile acestui material golurile din relatare, neașteptata subțirime a materialului, schimbările de stil, micile inconsecvențe de redactare. Toate acestea indicau înlăturarea unor informații prea șocante pentru a fi văzute de oricine.

Se uită către Fred, pentru sprijin.

— Ai perfectă dreptate. Stocker nu voia să știe decît...

— Nu voiam decît să-l văd pe Audley scoțînd un as din mînecă.

Stocker zîmbi, iar zîmbetul îl transformă din omul fără chip de la JIC într-o ființă umană. Audley simți că fusese meschin și prezumțios.

— Și ați scos un as pînă la urmă, numai că nu era cel la care mă așteptam. Îmi pare rău că n-am jucat cinstit cu dumneavoastră. Sir Frederick m-a prevenit. Dar vă asigur că bucățile care lipsesc nu se referă la Steerforth. Va trebui să vă mai informați despre el pe cont propriu, ceea ce cred că Sir Frederick a și aranjat. Motiv pentru care vă voi spune la revedere. A fost

o plăcere să vă văd pe toți la treabă, chiar dacă pentru puțin timp. Dar ne vom revedea curînd.

Audley nu putu decît să roșească și să strîngă mîna care-i fu întinsă. Pe urmă Stocker ieși, iar atmosfera se destinse vizibil. Audley observă că Butler și Roskill rînjeau.

— Zău dacă înțeleg, spuse Fred, de ce întotdeauna cei de la JIC vă produc aceeași reacție de teamă. Chiar și ție, David.

N-avea nici un rost să sugereze că tocmai Fred oficializase ședința renunțînd la numele de botez, pe care de obicei le folosea. Probabil că voia să întrețină misterul, nu să-l reducă.

— Are o funcție coordonatoare absolut normală, ceea ce știți cu toții. Dar să lăsam asta. Mai aveți vreo întrebare ?

Roskill se mișcă.

— Un singur lucru — numai că nu prea știu cum să spun. Interesul ăsta al rușilor, după atîția ani — n-ar putea să fie doar o obsesie birocratică ?

— Iar noi s-ar putea să ne agităm pentru nimic ? Sau pentru ceva care a devenit nimic ? S-ar putea, Hugh, s-ar putea. Dar, dacă nu e așa, atunci ar putea fi interesant. Cîntărind ambele posibilități, cred că trebuie să mergem înainte, cel puțin deocamdată. Tu mai ai întrebări, David ?

— Am, da. Dar nu în legătură cu Steerforth. Mai întîi, dacă s-a hotărît că trebuie să merg la înmormîntarea lui — presupun că e a lui — trebuie să mi se dea mai întîi voie să-mi iau micul dejun. NU pot să merg la o înmormîntare cu burta goală. În al doilea rînd...

Fred ridică mîna.

— Îmi cer scuze, David. Vei lua micul dejun cu mine în cîteva clipe. Doamna Harlin tocmai se ocupă de asta. Iar apoi veți pleca la înmormîntare. Ai aranjat cu transportul, Hugh ?

— La 8.45, de aici, Sir Frederick. Sînt două ore bune pînă la Asham. Vom schimba mașina la Wantage.

— Foarte bine. Iar tu, Jack, te ocupi de găsirea protagoniștilor originali ?

Butler dădu din cap. Treabă de rutină, în general, dar s-ar putea să ia totuși ceva timp. Cu excepția familiei Jones, s-ar putea să fi murit cu toții.

— Sper că nu, spre binele tuturor; între timp, domnilor, cred că am de dat unele explicații doctorului Audley. Nu vă mai reții.

Plecarea lui Roskill și a lui Butler îi dădu doamnei Harlin semnalul să intre cu micul dejun. Un mic dejun conceput la niște proporții care-l făcură pe Audley să se cutremure. Masa condamnatului, sau, în orice caz, o masă menită să dea unui vicar bătrîior puterea de a ieși să-i evanghelizeze pe hotentoți.

Chiar înainte să se așeze la masă, Fred încercă să prevină o discuție în contradictoriu.

— Știu că nu ești un om de teren, David. Dar eu nu consider asta o misiune de teren. Mai degrabă un exercițiu intelectual în tipologia umană.

— Dar, Fred, eu lucrez cu cuvinte, nu cu oameni. Nu sînt bun la luat interogatorii. Nu știu cum să încep.

Fred pufni.

— Prostii. Îi interoghezi pe oamenii noștri tot timpul. Și chiar foarte amănunțit, dacă e adevărat ce am auzit eu,

— Pe ei îi cunosc. E altceva. Cum intră pe ușă, îi iau cu „Adu-mi rapoartele în problema cutare". Oricum, am să-mi fac treaba și așa. Probabil chiar mai bine. Dar totuși, de ce eu ? Sînt specialist în Orientul Mijlociu.

Fred lăsă jos cuțitul și furculița.

— Și ești al dracului de puțin simpatizat.

Audley se opri și el din mîncat. În sfîrșit, adevărul.

— David, te-ai gîndit vreodată că ultima ta prognoză — cea de dinaintea afacerii din Liban — ar putea irita anumite persoane ?

Audley se stăpîni.

— Era corectă.

Fred îl privi întristat.

— Dar nu era prea diplomat prezentată. Nu lăsa nici un loc pentru speculații — erai prea categoric.

Reteză protestul lui Audley.

— La dracu', David, ăla nu era un raport, era o predică. Și încă una arogantă. Ești un prognostician de prima mînă care a încetat să mai facă prognoze.

— N-am răstălmăcit niciodată faptele. Audley își dădu seama că intrase pe un teren nesigur. Prognoza aceea a fost exactă.

— Într-adevăr, prea exactă. Dacă ai fi fost un jucător de noroc, aș fi spus că ai avut cărți măsluite. Iar relațiile tale cu israeliții sînt mult prea strînse.

— Am folosit surse israelite. Totuși, nu cred întotdeauna în ceea ce obțin de la ei.

— Iei prînzul cu colonelul Shapiro în fiecare miercuri?

— Aproape în fiecare miercuri. E un vechi prieten. Şi tot aşa sînt şi Amin Fawzi şi Mohammed Howeidi. Mă văd cu o grămadă de lume.

Fred oftă şi începu să mănînce din nou.

— Bineînţeles că pe mine nu mă interesează. În ceea ce mă priveşte, puteţi să aveţi reţeaua voastră de vechi prieteni. Poţi să-ţi bagi nasul pe unde vrei. Dar raportul ăla a fost picătura care a umplut paharul.

Doamne-Dumnezeule, se gîndi Audley: era scos din circuit. Pedepsit cu dosarul Steerforth, unde nu putea să-i supere decît pe patru rezervişti bătrîni de la Royal Air Force.

Şi totuşi Fred zîmbea, şi asta nu se potrivea.

— Pentru un tip şiret ca tine, David, eşti uneori surprinzător de transparent. Dacă ai impresia că vei fi trimis la plimbare, te înşeli. Ar trebui să-ţi cunoşti mai bine valoarea. Ceea ce îţi trebuie ţie este o doză de realitate. Ai dus o existenţă adăpostită prea multă vreme. Şi, oricum, crezi că JIC-ul şi-ar trimite aici un om important la o asemenea oră doar ca să vadă cum ţi se taie din nas?

Audley îşi aminti de dosarul Steerforth. Îşi dăduse drumul cam tare, bravînd.

— Iar asta o datorezi faptului că ai jucat cîndva rugby. Sau, mai degrabă, impresiei pe care i-ai făcut-o lui Dai Llewelyn — ţi-l mai aminteşti?

Audley se încruntă. Cunoscuse destui galezi în vremurile de demult. Îi înşiră pe toţi în gînd, şi dintre ei răsări imediat figura lui Dai Llewelyn — un jucător dur şi nemilos, extremă pe vremuri la „Visigoths". De departe un jucător mult mai bun decît fusese Audley vreodată, mai matur şi mai tehnic.

— Te ţine minte destul de bine. Zice că erai dat dracului ca extremă şi, pentru unul care nu era decît englez, nu jucai rău deloc.

— El era cel fără milă şi dat dracului. Dacă e cel pe care îl ţin eu minte, era un jucător dur.

Fred dădu din cap.

— E şi acum un jucător dur; pentru secţia arabă, la ministerul de externe. Dar se pare că are o anumită consideraţie pentru tine. Zice că ar trebui să-ţi foloseşti din plin talentul, cu condiţia să nu joci împotriva echipei lui. Are o slăbiciune pronunţată pentru metafore sportive.

Audley şi-l amintea acum bine pe Llewelyn. Un galez aproape ca-n filme, numai rugby şi Dylan Thomas *, pînă cînd îl supărai. Atunci trebuia să te păzeşti.

Îi stătea pe limbă să protesteze că nu juca împotriva nimănui. Dar asta nu era tocmai adevărat, iar gîndul că Llewelyn îl marca iarăşi era o idee infricoşătoare. Îşi dădu seama că nu mai avea nici un rost să protesteze că el e specialist în problemele Orientului Mijlociu. Fred dădu din umeri la obiecţia lui nerostită.

— David, eşti la fel ca miile de lucrători englezi care trebuie să înveţe noi tehnici. Sau mai degrabă trebuie să-ţi adaptezi vechea ta măiestrie la un nou domeniu. Iar eu sînt de părere că acest nou domeniu îţi va oferi mai multe posibilităţi de desfăşurare. Te vor ajuta limbile pe care le vorbeşti. Nu va trebui decît să te pui la punct cu informaţia.

Se aplecă şi apăsă pe butonul soneriei.

— Voiai să ştii ce s-a scos din dosarul Steerforth. Doamnă Harlin, puteţi să-mi aduceţi hîrtiile referitoare la Panin ?

Audley tresări cînd realiză prezenţa doamnei Harlin lîngă umărul lui.

— Nikolai Andreevici Panin. Îţi spune ceva numele ăsta ?

Tonul cu care fură rostite aceste cuvinte implică ideea că nu se aştepta de la el să ştie prea multe — dacă ştia cît de cît ceva — despre Nikolai Andreevici Panin.

— Nu e cumva cel cu Acordul Taşkent ? întrebă el, încercînd terenul. Chiar şi atît era prea mult. Fred ridică sprîncenele şi se trase înapoi de la masă.

— De unde ai aflat asta, pentru numele lui Dumnezeu ?

— Nu ştiu decît că este un om care apare acolo unde sînt afaceri încurcate — cam ca Stocker, presupun, numai că el se ocupă de obicei de probleme interne — spuse el, încercînd să îndrepte ceea ce părea să fi fost o gafă. Pe vremuri a fost arheolog, cam aşa ceva. Un soi de profesor, oricum.

Nu spusese absolut nimic amuzant, dar Fred rîdea totuşi.

— Ca Stocker, zici ? Trebuie să-i spun şi lui, o să fie flatat. Şi o să mai fie şi impresionat, pentru că se pare că ştii destul de multe pentru un specialist în Orientul Mijlociu. Iar ideea să ţi-l dăm în primire pe Panin a lui a fost. Dacă o să te descurci cu el la fel de bine cum te-ai descurcat cu Rabin şi Mohiedin, n-o să aibă nimeni de ce să se plîngă. Dar tu vrei să ştii unde e legătura cu Steerforth. E destul de simplu: Panin n-a fost în

---

* Thomas, Dylan Marlais (1914—1953)—poet englez din Ţara Galilor.

Anglia decît o dată, acum douăzeci și cinci de ani, ca să-l caute pe Steerforth. El e atașatul care a aterizat peste noapte la Newton Chester. În momentul în care a fost avansat într-o poziție mai înaltă, a fost scos din dosarul Steerforth, care este un dosar deschis.

Doamna Harlin intră silențios, ducînd un dosar roșu de parcă ar fi purtat pe el capul lui Ioan Botezătorul.

— De fapt, continuă Fred, știm foarte puține lucruri despre el. Dar știm precis că, în fiecare an, își petrece o lună încheiată pe șantierul arheologic de primăvară de la Colchis. Își menține forma, cum s-ar zice. E singura dată sfîntă din calendarul lui.

— Adică *era* sfîntă. Fred se uită fix la Audley: anul acesta și-a făcut bagajele după numai patru zile, iar alaltăieri a zburat înapoi la Moscova. Iar de data asta știm și de ce.

— Se pare că îl mai consideră pe Steerforth demn de interes, chiar și cu o încărcătură de moloz la bord.

II

Un vînt rece cobora dinspre coline, bătînd peste gărduleţul cimitirului drept în vechiul pardesiu al lui Audley.

Dar el prefera răceala de afara slujbei ridicole din micuţa biserică: de prea multe ori, în timpul slujbei, străvechile cuvinte divine răsunaseră parcă cu alt sens.

„Căci omul umblă într-o umbră nesigură şi se neliniştește în zadar; agoniseşte averi peste averi şi nu poate şti cine le va dobîndi".

Se potrivea prea bine în cazul lui Steerforth. Şi, orice ar spune preotul, nu va fi nici o odihnă veşnică în cazul lui Steerforth. Reînvierea lui era adevărata problemă a zilei.

Dar acum, în sfîrşit, afacerea asta nenorocită se apropia de final iar el putea să-şi înceapă treaba: amestecul oficial în chestiuni personale.

Scruta din nou feţele celor prezenţi la ceremonie. Era un grup care îi înşelase aşteptările. Cîţiva ziarişti; contingentul RAF de la Brize Norton, cu Roskill în uniformă, anonim printre ei; şi, împrăştiaţi, cîţiva gură-cască morbizi. Numai Jones reprezenta dosarul Steerforth, iar Jones cu greu ar fi putut lipsi de la înmormîntarea soţului soţiei sale.

Sperase într-o captură mai bună. Dar se pare că nici unul din membrii echipajului nu venise să vadă cum oasele căpitanului lor erau în sfîrşit încredinţate pămîntului. Poate că nu citeau ziarele; sau poate că erau şi ei morţi şi îngropaţi.

Ceilalți aflați acolo erau oricum treaba lui Roskill. Cei care îl interesau pe el erau chiar în fața lui; grupul familial deja îndosariat de memoria lui, dar pe care nu-l văzuse decît fugitiv cînd ieșiseră din biserică în urma coșciugului. Cel puțin omul care-l interesa era vizibil, și-și croi drum prin mulțime ca să-l poată prinde, în timp ce acesta își mîna familia către poarta cimitirului.

— Domnul Jones ?

Omul se întoarse încet. Avea o față cu trăsături destul de aspre, accentuate, de om care stă mult în aer liber. Anii o împliniseră și o ridaseră, dar ochii vioi, închiși la culoare, erau tot ai aviatorului tînăr din dosar. Ceea ce însă dosarul nu arăta era aerul lui de o siguranță neclintită.

— Mă numesc Audley, domnule Jones. Sînt de la Ministerul Apărării. Aș putea să am o mică discuție cu dumneavoastră, ceva mai tîrziu ?

Ochii și chipul se înăspriră. Dar, dacă aveau cumva o umbră de resemnare, nu trădau în nici un caz frică sau surprindere.

Jones îi făcu politicos semn lui Audley să iasă pe poartă înaintea lui, cu un gest degajat, măsurat. Păreau doi vechi prieteni care s-au întîlnit într-o împrejurare tristă, ce nu le permitea să stea de vorbă și care, practic, îl separa cu desăvîrșire pe Audley de ceilalți participanți la ceremonie.

— Desigur. Presupun că nu vă dați bătuți niciodată. Eram aproape sigur că trebuie să apăreți.

Audley era năucit. Acest tip formidabil ieșea din limitele scenariului. N-avea nici un rost să-i îndruge povești, presupunînd că era în stare să le inventeze. Și nici la presiuni nu va ceda.

— Dacă nu puteți chiar acum, așa cum sînt sigur că e cazul, am putea să ne vedem după-amiază. Dar nu prea aș vrea să amînăm întîlnirea noastră pînă mîine.

Jones măsura grupul de membri ai familiei de lîngă șirul de mașini de pe pajiște ca și cum le-ar fi cîntărit starea sufletească.

— Nu. Mai bine acum, cît sînt ocupați fiecare cu gîndurile lui. Dar n-aș vrea să-mi deranjați soția. Iar fiica mea — ar trebui să spun fiica mea vitregă — evident că nu prezintă nici un interes pentru voi. Dacă stau de vorbă cu dumneata acum, garantezi că le lăsați în pace ?

Apropierea de mașini devenea riscant de mare. Audley își dădu seama că numai sinceritatea îl putea ajuta.

— Știi că nu pot să garantez așa ceva. Dar am să fac tot ce pot.

— Da, e destul de corect. Putem să spunem că ești un lucrător al Ministerului Apărării însărcinat să prezinte sincere condoleanțe chiar din partea ministerului. Bătrînei, cel puțin, o să-i facă plăcere. Iar pe urmă poți să vii să bei ceva cu noi.

Din tonul lui Jones reieșea că nu considera ocazia demnă de prezentat condoleanțe, ceea ce nu era tocmai surprinzător în situația dată. „Bătrîna" nu putea să însemne decît mama lui Steerforth, pentru că Jones nu era genul de bărbat să se refere la soția lui în astfel de termeni.

Margaret Jones, Margaret Steerforth cu douăzeci și cinci de ani în urmă, era încă o femeie atrăgătoare — una din acele femei care căpăta mai mult rafinament odată cu vîrsta. Frumusețea ei nu se ofilise, ci se îndulcise, atingînd o seninătate pe care nici măcar tensiunea unor astfel de împrejurări n-o putea umbri.

— Draga mea, acesta este domnul Audley, de la Londra. Reprezintă Ministerul Apărării.

Jones luă mîna soției sale într-un fel afectuos și degajat; făcea mereu totul cu aceeași degajare.

Audley bîigui stîngaci cîteva vorbe convenționale. Încă se mai gîndea la ea ca la soția lui Steerforth și trebuia să facă un efort să i se adreseze corect. Ea îl privi ca și cum și-ar fi dat seama de cauza fîstîcelii lui, dar era prea bine crescută ca să se lase tulburată.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră că ați venit, domnule Audley, îi spuse cu o voce calmă. Autoritățile de la Forțele Aeriene ne-au arătat multă considerație. Vă dați seama că toată această revenire a trecutului, după atîția ani, ne-a produs un șoc destul de mare.

Jones folosi pauza care urmă — pentru că lui Audley nu-i venea în minte nici un răspuns potrivit — ca s-o prezinte pe femeia mai în vîrstă, care stătea ca o amenințare lîngă umărul Margaretei Jones.

Audley înregistră părul alb, șamponat albastru, și silueta bine încorsetată. Se gîndi că nu e tocmai o *grande dame*, dar se străduiește din răsputeri, și din fericire nu arată prea perspicace.

— Am auzit, Martin. Cum spunea și Margaret, autoritățile ne-au arătat multă atenție. Și sînteți de la Air Force, domnule Ordway ?

I se păru că ar fi mai simplu să spună că da. Doamna Steerforth își tamponă ochii cu o batistă.

— Pentru mine a însemnat o întoarcere în timp cu mulți ani în urmă să-i văd pe ofițerii aceia tineri... ducîndu-l pe fiul meu. Erau atît de tineri. Mereu atît de tineri. La fel ca Johnnie și echipajul lui. Sînteți prea tînăr ca să fi fost în război, nu-i așa, domnule Ordway?

Se uita la el. Pe urmă privirile i se pierdură.

— Era un băiat atît de bun, domnule Ordway. Și un pilot atît de bun — toți ziceau așa. Îmi lipsește încă. La toți ne lipsește.

Vorbea de parcă Jones, care era chiar lîngă ea, nici n-ar fi existat. Și totuși, era clar că nu voia să atace pe nimeni; pur și simplu avea vederea îngustă a oricărui bătrîn și impresia autolinistitoare că sentimentele ei vor fi împărtășite de toți oamenii cu bun-simț. O impresie hrănită probabil, în cazul ei, de o dragoste mereu vie.

Jones părea să se fi resemnat cu lipsa ei de atenție, dar vorbele ei pluteau stînjenitor între ei; iar ea îi dădu înainte, înrăutățind lucrurile, cu privirile ațintite asupra lui Audley.

—Iar aceasta este nepoata mea, spuse ea cu emfază. Fiica fiului meu.

Bebelușul din dosarul acelei dimineți era o tînără înaltă și zveltă, cu păr blond-cenușiu, și nu putea exista nici o îndoială în privința părinților ei. Nu era doar blondă și osoasă, cum fusese tatăl ei, dar avea și aceeași privire arogantă. Numai că acum privirea aceasta nu exprima nemulțumire, ci indiferență; era clar că fiica lui Steerforth se plictisea la înmormîntarea tatălui ei.

Fiii lui Jones, amîndoi către douăzeci de ani, erau mai puțin înțepați și mai prietenoși. În vreme ce sora lor arăta plictisită, ei erau clar intrigați de acest episod uitat din trecutul mamei lor.

— Dragii mei, spuse Jones, l-am invitat pe domnul Audley la fermă să bea ceva cu noi. Eu o să-i arăt drumul, iar mașina noastră poate s-o conducă Charles pînă acasă. La venire a fost oricum cam înghesuială.

Fiul mai mare al lui Jones începu să protesteze că poate și el să conducă mașina, dar mama lui părea să fie mulțumită. Lui Audley îi trecu prin cap că, în ochii ei, el nu era atît un oaspete binevenit, cît un ascultător oportun pentru amintirile soacrei ei.

Dar ocazia era prea bună ca s-o rateze, indiferent de motivele pentru care îi fusese oferită; iar el acceptă, deci, cu o foarte vagă umbră de ezitare.

În timp ce îl conducea pe Jones la mașină, îl văzu în treacăt pe Roskill absorbit într-o conversație cu un tînăr, care avea în mînă un carnețel. Era probabil pe cale să obțină lista participanților la înmormîntare. Privirea i se întîlni o clipă cu cea a lui Roskill, prea tîrziu ca să mai poată evita fulgerarea unui aparat de fotografiat care părea să fi apărut din senin.

— Ați avut multe neplăceri cu presa? îl întrebă pe Jones.

— Mai puține decît mă așteptam. Cu cei de aici — nici una. Am fost președinte la NFU anul trecut, așa că mă am bine cu ei. Au venit însă niște tipi de la Londra; trebuie să fie o criză afurisită de știri pe acolo. Dar am fost politicos cu ei, iar ei au fost destul de rezonabili. Oricum, n-aveau ce poveste să obțină.

Ajunseră la mașină și ochii li se întîlniră o clipă pe deasupra ei.

— Era un pilot bun, să știi, spuse Jones pe un ton de conversație, dar eu unul nu l-aș descrie ca pe un băiat bun nici după o sută de ani. Era un ticălos egoist.

În timp ce mergeau cu mașina, Audley se gîndi că era clar că nici dacă l-ar lua pe Jones cu duhul blîndeții n-ar obține mare lucru.

Jones fusese prea puțin surprins cînd acceptase prezența lui acolo ca să se lase prins în vreo capcană, dezvăluind astfel cine știe ce secret pe care mai voia să-l păstreze.

— Acum douăzeci de ani n-ai spus asta.

— Nu mai țin minte ce-am spus acum douăzeci de ani. Pe vremea aceea eram loial escadronului. Și nici nu-i întîlnisem încă văduva, ca să nu mai vorbim de căsătorie.

— Sigur că nu credeam că e mort și nici pe asta n-am spus-o. Fă la stînga aici.

Cotiră de pe drumul secundar pe unul încă și mai îngust, care urca pe coama dealurilor.

— De ce credeai că nu e mort?

— Nu crezi că ar fi mai bine să-mi explici ce vrei? Și ai putea să-mi arăți mai întîi mandatul, pentru orice eventualitate. Îmi amintesc sigur că, pe vremuri, apăruseră niște tipi ciudați care puneau întrebări. Bănuiesc că ești în spionajul militar.

Audley zîmbi în sinea lui cînd îi dădu portofelul cu acte Avea ceva hîrtii...

Jones îi dădu portofelul înapoi.

— Nu pari genul. Dar presupun că la asta trebuia să mă aştept. Nu că n-ai fi destul de solid.

— De ce credeai că nu e mort ? repetă Audley.

Jones tăcu o clipă.

— N-o să fie uşor să-mi amintesc ceva nou, spuse el încet. Dar sînt vreo două lucruri care trebuie să fie clare de la început. N-aveam nimic de ascuns atunci, nimic personal, şi nici acum nu am. N-am zburat cu Steerforth decît atunci — ca pasager. Sînt convins că ai citit dosarul. Rămăsesem bloçat în Berlin din cauza unei intoxicaţii alimentare. S-a întîmplat să vin înapoi cu avionul lui. Aranja întotdeauna să facă el cursele de Berlin. Şi de-abia îl cunoşteam. Nu m-am dus să-i vizitez văduva decît pentru motivul că nici unul din ceilalţi n-avea cum. Şi atunci mi-a căzut cu tronc, şi am luat-o de nevastă imediat ce a fost legal, cînd Faith era mititică.

Jones se opri iarăşi.

— Ele sînt două din cele patru fiinţe pe care le iubesc cel mai mult pe lume. Nu vreau să le sîcîie nimeni. Şi nici pe mine nu vreau să mă sîcîie nimeni, doar ca să vă puneţi voi dosarele în ordine. Nu mă interesează pe mine ce a făcut el.

Audley trase maşina pe dreapta, către o brazdă de iarbă moale, bătută de vînt. Închise motorul şi se lăsă pe spate, întrebîndu-se ce procedeu ar folosi Butler sau Roskill cu individul ăsta.

— Sînteţi înaintea mea, domnule Jones. Sînteţi cu mult înaintea mea.

— Acolo e cel mai bine să te afli.

Vîntul biciuia iarba joasă din jurul maşinii. Era linişte, dar nu nemişcare, ceva ce seamănă mult cu dealurile lui natale din Sussex. Privi păsărelele rotindu-se şi plonjînd deasupra cîmpurilor. Jos, un tractor minuscul ca de jucărie trebăluia de zor.

Dacă Jones n-a crezut în moartea lui Steerforth, trebuie să fi trăit nişte ani lungi de nesiguranţă, aşteptînd să-i bată la uşă. Dar asta i-a ascuţit oare inteligenţa atît de mult de-a lungul anilor ? Atît de mult încît să fie în stare să-l identifice pe Audley numaidecît ?

Concluziile rapide erau o treabă la care se presupunea că se pricepe Audley, nu Jones. Se simţea dezorientat în postură inversă.

— De ce mă aşteptai pe mine, sau pe cineva ca mine ?

— De așteptat, nu te așteptam. Dar nici nu m-ai luat prin surprindere. N-am să uit niciodată toate interogatoriile de atunci; amprenta lor nu s-a șters nici după ce m-am mai liniștit. Cînd am sărit din avionul ăla eram sigur că am să mor. Îmi amintesc foarte clar cum mă gîndeam că nu e cinstit să mori după ce războiul s-a terminat. De atunci îl asociez pe Steerforth ideii de belea, și de cînd a reapărut mă tot aștept la belele.

— Ai spus că de-abia îl cunoșteai. Dar trebuie să cunoști pe cineva destul de bine ca să-l faci ticălos...

Jones deschise portiera.

— Hai să luăm aer, spuse el. E mai ușor să fii cinstit în aer liber.

Audley îl urmă călcînd iarba de primăvară de pe creasta dealului pînă la un gard de sîrmă; îl cuprinse senzația aceea familiară pe care o avea întotdeauna în vîrful unui deal, care-i plăcea, dar îl și speria.

Jos, cîmpurile îngrijite, bisericile ghemuite și casele curate cu hornuri fumegînde — ăsta era pămîntul gras, bogat și liniștit al Angliei. Aici sus, pe dealuri, era o atmosferă diferită, mai atavică și mai ostilă. Dealurile puteau fi înfiorătoare într-o zi toridă, încremenită. Iar seara întotdeauna părea că se mișcă ceva dincolo de raza vizuală a trecătorului.

Bine, atunci, își zise el, în vreme ce Jones își scoase grijuliu o pipă din buzunar, o bătu ușor de-un stîlp, o umplu, o aprinse și începu să tragă gînditor din ea; să vedem cît de sinceri putem să fim.

— Să începem cu teoria dumitale că nu era mort. De ce n-ar fi fost?

— În primul rînd era prea al dracului de convenabil pentru toată lumea. Cei de la vamă căzînd astfel pe capul escadronului, iar Steerforth lipsă. Foarte convenabil.

— Făcea contrabandă?

— Doamne, omule, să nu ne ascundem după degete. Știi doar că făcea contrabandă. Jumătate din escadron avea cîte o mică afacere. Era un secret comun. Singura regulă era să nu exagerezi, dar Steerforth nu era omul care să ia în seamă regulile. Ceea ce am crezut după aceea e că și-a aranjat moartea, cu un pas înaintea voastră. Și-a plănuit grijuliu scăparea, și în felul ăsta nimeni nu mai avea cum să-i dea de urmă. Și nu s-a deranjat nimeni să scormonească prea adînc. Oficial, nu era decît un alt erou mort.

— Care și-a lăsat soția și familia chiar așa, fără să-i pese ?

— Poate că am fost nedrept. Acum se pare că am fost nedrept. Dar știu că-l durea în cot de soție și de familie. De asta poți să fii sigur, orice ți-ar spune bătrîna. Avea o grămadă de puicuțe și de copii cu altele — știu precis, crede-mă.

Jones se încruntă.

— Și povestea asta cu săritul afară — m-am gîndit o grămadă, dar nu se leagă nicicum. Era, într-adevăr, un pilot bun, să știi. Am văzut avionul cu care a venit de la bombardamentul de la Arnhem, și dacă putea să zboare cu ăla, putea să zboare cu orice. Putea să aterizeze pe oricare din puzderia de cîmpuri din estul țării, cînd ne-am întors din Berlin atunci, ultima dată. Dar, nu — cum am început să pierdem înălțime, afară cu noi.

— Pilotul secund a explicat toate astea la anchetă.

— Pilotul secund ? Cum îl chema ?

— Tierney.

— Tierney... Jones se gîndi o clipă. Un tip cu o figură de copoi, cu o mustață mică ? Era umbra lui Steerforth. Dacă Steerforth punea ceva la cale, erau mînă-n mînă.

— Dar ai sărit.

Jones avu un gest de iritare.

— Cînd căpitanul îți spune să sari, nu discuți. Și-am să-ți spun ce am crezut mai tîrziu, nu atunci. Îmi amintesc cîte ceva acum. Începuse să plouă cumplit — o furtună. Tierney și operatorul radio au urlat la mine să sar. Dakota se bălăngănea de parcă ar fi fost lovit. Eram al dracului de speriat. Credeam că am să mor.

— Am înțeles. A dispărut prea la momentul potrivit și de fapt n-ar fi fost nevoie să săriți. Dar, dacă asta ai crezut mai tîrziu, de ce n-ai spus-o ?

— De-abia începusem să cred asta cînd au început interogatoriile. N-a fost numai ancheta — asta a fost rutină. S-a întîmplat mai tîrziu. Mai întîi au fost doi indivizi care ziceau că sînt polonezi. Voiau să știe unde era avionul, dacă fusese găsit și așa mai departe. Pe urmă au vrut să știe ce transporta — ziceau că niște prieteni de-ai lor scoseseră niște lucruri din Polonia, iar Steerforth acceptase să le care afară. Pentru bani, bineînțeles.

— Și ce le-ai spus ?

— Nu era nimic de spus. Erau niște lăzi în avion, dar le-am spus că sînt cu tot cu avionul la fund — asta știa toată lumea. Păreau foarte supărați, de parcă ar fi fost vina mea, așa ca i-am poftit să spele putina.

— Pe urmă mi-am dat seama că trebuie să fi crezut că făceam parte din echipaj. Ceea ce, pentru ei, însemna probabil că știam de afacere. Asta m-a pus pe gînduri. Și felul în care se învîrteau prin restaurantul nostru m-a pus pe gînduri. Așa că l-am luat cu mine pe un polonez cînd m-am dus iarăși pe acolo, unul din fostul meu escadron — Jan și nu mai știu cum...

— Wojek. Jan Wojek.

— Așa e. De unde...? Adică, sigur, trebuie să-l aveți și pe el în dosarele voastre, cum mă aveți și pe mine.

Jones dădu din cap cu resemnare.

— Au trecut atîția ani și noi sîntem încă în dosarele voastre, și eu și Jan. Și Tierney, și Steerforth, și toți ceilalți...O dată ce ești băgat într-un dosar, nu ești uitat niciodată. Deși presupun că acum păstrați totul în memoria calculatoarelor. E înfricoșător...

— Și l-ai luat pe Wojek cu dumneata la restaurant...

— O. K. Și ne-am dus la restaurant, și i-am spus lui Jan să le comunice celor doi să dispară, ceea ce Jan a și făcut, într-o manieră fără echivoc.

Se opri și-și strînse pumnul puternic cu cealaltă mînă.

— Doamne, acum mi-aduc aminte. Pentru că am fost foarte mirat cînd am văzut că Jan își iese din fire cu ei. S-a întors la mine scoțînd flăcări. Mi-a spus că ăia erau polonezi cum era el scoțian. Ruși nenorociți zicea că sînt — pentru că Jan îi ura pe ruși la fel de tare ca pe nemți. Pe vremea aceea se știa că fratele lui era la Katyn — locul ăla unde îi omorau pe toți ofițerii polonezi: Nu se auzise oficial, dar aviatorii polonezi aveau o rețea a lor, prin care aflau totul.

Un omuleț mic, cu o problemă mare. Asta adăuga misterului Steerforth o nouă dimensiune, care nu avea decît o singură explicație. Dar deocamdată nu existau dovezi în sprijinul acestei explicații.

— Iar pe urmă au venit oamenii voștri, spuse Jones. Dar despre asta presupun că știi tot.

— Sînt două lucruri pe care nu le înțeleg totuși, spuse Audley încetișor. Îl cunoșteai foarte puțin pe Steerforth, și totuși știai că e un ticălos egoist?

Jones dădu din cap.

— M-am însurat cu văduva lui. Cunoștințele mele despre Steerforth sînt la a doua mînă, e adevărat, dar cred că sînt mai bune decît dacă l-aș fi cunoscut personal. Cînd m-am hotărît

s-o cer pe Margaret, am vrut să fiu sigur că n-o să avem o umbră veşnic între noi. Poate că unii bărbaţi pot să treacă peste faptul că a existat şi un trecut. Eu nu puteam să fac asta, pentru că nu ştiam sigur că Steerforth e mort. Trebuia deci să-l exorcizez, viu sau mort. Iar pentru asta trebuia s-o fac să-mi vorbească despre el.

— N-a fost cam crud din partea dumitale ?

— Ar fi fost, dacă l-ar fi iubit. Dar ei nici măcar nu se mai plăceau. Numai că ea nu şi-a dat seama de asta pînă cînd n-a început să-mi spună mie. Atunci am ştiut că nu va trebui s-o împart cu el.

Audley îl privi lung pe Jones. Omul acesta nu accepta jumătăţi de măsură. Dosarul îl descria ca pe un martor nevinovat, al cărui amestec cu Steerforth nu fusese decît întîmplător. Numai căsătoria lui ulterioară cu văduva lui Steerforth îl făcea suspect. Dar acum şi asta ieşea din discuţie. Nu numai că era improbabil ca Jones să ascundă ceva în legătură cu Steerforth, dar era la fel de improbabil ca acesta să-şi fi destăinuit secretele unei neveste care îl plictisea.

Cu toate astea, părerea lui Jones despre ultimul zbor al lui Steerforth se potrivea perfect cu părerea lui şi a lui Butler; mirosea a treabă aranjată.

Liniştea dealului fu întreruptă de zgomotul unei maşini care urca panta. Cînd ajunse pe bucata de şosea dreaptă de dedesubtul lor, începu să mărească viteza. Pe urmă încetini şi trase pe dreapta, lîngă maşina lui Audley. Roskill coborî şi se uită întrebător la Audley.

Audley avu din nou senzaţia că acţiunea iese din scenariu. Roskill trebuia să aibă un motiv foarte serios ca să-l deranjeze.

Se năpusti către ei într-o grabă lipsită de orice eleganţă.

— Îmi pare rău că vă deranjez, doctore Audley, se scuza Roskill, dar cînd am telefonat la birou ca să spun că mă întorc, au spus că aveţi un mesaj foarte important. Mi s-a spus să vă comunic că profesorul — fără nume, numai profesorul — a fost identificat cu certitudine în Berlinul de Est. Şi se pare că şi-a luat bilet de avion pentru Londra, cursa de marţi.

Audley clipi indispus, iar Roskill îi interpretă gestul absolut anapoda.

— Îmi pare rău că sună atît de al dracului de misterios, dar aşa mi-a spus doamna Harlin, şi mă tem că sursa nu e Fred, ci personajul JIC din umbră.

Audley încerca să se gîndească. Cu numai cîteva clipe înainte, sarcina pe care o avea în față părea destul de simplă: reconstituirea, destul de comodă, a evenimentelor ultimei săptămîni din cariera lui Steerforth, cu ajutorul supraviețuitorilor din echipajul lui, indiferent dacă aceștia o voiau sau nu. Panin nu fusese decît o complicație potențială.

Dar acum Panin era o realitate, și se părea că începuse să acționeze. Iar Panin, spre deosebire de Audley, știa exact ce face.

Își aduna curajul.

— Hugh, plec chiar acum înapoi la Londra. Tu îl duci pe Jones acasă, iar pe urmă încerci să dai de urma echipajului, cît poți de repede. Spune-i lui Butler să lase totul baltă și să încerce să pună mîna pe belgian.

Se întoarse către Jones, care se trăsese discret ceva mai încolo.

— Necazuri ?

Era o licărire de simpatie amuzată în ochii lui Jones.

— De ce crezi asta, domnule Jones ?

— Din același motiv pentru care nu m-a surprins prezența voastră aici. Dacă aveți de-a face cu Steerforth, aveți belele; pe un om ca Steerforth nu poți să-l îngropi, și gata.

— S-ar putea să ai și dumneata de-a face cu el, din nou, domnule Jones, nu numai noi.

— Am eu ac de cojocul lui. Lasă-mi numărul dumitale de telefon și am să-ți dau de veste imediat cum aflu ceva.

8 III

Audley privea în gol pe fereastra biroului său către South Downs și încerca să se lămurească în privința lui Nikolai Andreevici Panin.

De obicei îl relaxa să privească înserarea cuprinzînd peisajul, dizolvînd contur după contur. Dar în seara asta Panin nu-l lăsa să se relaxeze.

Rusul ăsta trebuia să fie cheia misterului Steerforth. Numai pentru motivul că Panin fusese implicat, pilotul mort rămăsese viu în ultimii zece ani; numai faptul că Panin fusese implicat trezise interesul departamentului și îi oferise lui Fred o modalitate de a-l sancționa elegant; Panin era destul de mare ca să facă sancțiunea să pară o promovare.

Destul de mare, da, însă complet misterios. Pentru că nimeni nu știa ce-l stîrnise pe Panin și ce-l ținea în continuare în alertă. Nu s-a aflat că vine decît după ce și-a cumpărat bilet de avion. Pur și simplu nu reușeau să se țină după el.

Audley se uita la dosarul subțire pe care-l avea în față și la teancul patetic de notițe pe care-l luase în după-amiaza aceea. Kremlinologia era în cel mai bun caz o treabă difuză, mai mult consternare decît descoperire, plină de ipoteze oraculare despre oameni a căror pasiune pentru secrete părea uneori patologică.

Dar Panin ridicase această pasiune la rang suprem.

Cariera lui nu avea nimic superfluu. Făcuse facultatea înainte de război, zice-se la Universitatea din Moscova, unde s-a și întors, bineînțeles, după terminarea războiului, remarcîndu-se

ca un specialist redutabil în arta și obiceiurile vechilor sciți — ce-o mai fi însemnînd și asta. În perioada dintre aceste două momente a fost ofițer de stat major în divizia de elită a lui Kalturin dîn armata lui Ciuikov; teoretic, acesta este motivul pentru care se afla la Berlin în 1945. Numai că, de cînd a fost recunoscut la barul „Bull Inn", din Newton Chester, și pînă la apariția lui la faimosul Congres al XIV-lea al Partidului Comunist, cînd Hrușciov l-a denunțat pe Stalin, se pare că nu l-a mai văzut nimeni. A fost la fel de tăcut ca și Steerforth.

Deci cineva îl ținuse pe Panin la păstrare printre mormintele lui scite, în așteptarea zilelor mai bune dintre Congresul XX și Congresul XXII. Și totuși, Panin nu era unul dintre „băieții de aur" ai lui Hrușciov, ca Polianski; el era omul tuturor și al nimănui.

În plus, lui Audley i se părea că avea talentul remarcabil de a ști fără greș cînd să se afle în altă parte.

Fusese la fel de departe de facțiunea Hrușciov în '64 cum fusese și față de adepții lui Malenkov și Molotov, condamnați la pieire în 1957. Chiar și relația lui independentă cu agențiile prin ultimul coordonator ipotetic al de spionaj era echivocă. KGB și GRU, Mironov.

Dar Mironov era în slujba lui Brejnev, iar el, Panin, n-avea nici o legătură cu Brejnev. Iar cînd avionul lui Mironov s-a prăbușit, în condiții misterioase, pe un deal din Iugoslavia, la patru zile după căderea lui Hrușciov, Panin vizita niște săpături în îndepărtații munți Altai.

Previziune inteligentă sau spionaj în interiorul spionajului? Dosarul n-o spunea, și nici informațiile — iar informațiile despre Panin, cînd în sfîrșit ajungeau, păreau întotdeauna cu săptămîni sau luni în urmă.

Chiar și cunoștințele lui Audley despre Orientul Mijlociu deveneau inutile, prin șiretenia lui Panin, care nu se lăsa niciodată implicat în cauze fără sorți de izbîndă. Dacă se aflase cumva printre adepții lui Șelepin-Semișastnîi în timpul căderii lui Hrușciov, în perioada războiului Glasboro din iunie, cînd Kosîghin le-a retezat aripile, nu s-a remarcat decît prin absență.

Dar, dacă ar fi omul lui Kosîghin, în mod cert nu s-ar afla în relații atît de apropiate cu Greciko, omul de paie al germanilor de est și al cehilor... numai că nici un prieten al lui Greciko nu trebuia să fie prieten cu Moskalenko...

La dracu! N-avea nici un rost. În fața ochilor lui Audley, numele și spiralele puterii fugeau de colo-colo, fără să-și gă-

sească locul. În Orientul Mijlociu protagoniștii erau ca niște vechi prieteni, ale căror reacții erau previzibile, cel puțin în parte. Însă aici stătea printre toți acești tehnocrați și străini cu fețe impasibile, iar Panin era cel mai ciudat dintre toți. Ar trebui să-i studieze luni în șir pentru ca venirile și plecările lor, absențele și aparițiile sau rapoartele oraculare despre ceea ce au făcut și au spus să înceapă să însemne ceva pentru el.

Trebuia să găsească o cale mai scurtă către personalitatea omului, sau care să-i arate măcar motivele ce l-au mînat pe Panin să facă ceea ce a făcut în 1945.

Deodată își dădu seama că șirul gîndurilor i-a fost întrerupt. Gîștele doamnei Clark, paznicii liniștii lui, fuseseră deranjate: țipau iritate la o mașină care-și pipăia drumul către casa lui. Îi vedea farurile aruncîndu-și din cînd în cînd luminile printre ramurile prea lungi ale gardului viu.

Din cînd în cînd perechi de îndrăgostiți încercau să intre pe gazonul lui, care nu părea să ducă nicăieri cînd veneai de pe drumul principal. Dar gîștele îi interceptau întotdeauna și îi întorceau din drum. Pe șoferul ăsta însă nu-l întorcea nimic din drum: farurile s-au oprit cîteva secunde lîngă casa luminată a doamnei Clark, dar pe urmă mașina a pornit iarăși. Acum nu mai putea să vină decît la el, se gîndi Audley cu furie, și nu avea cum să fie vreun prieten, pentru că nici un prieten nu-l vizita neanunțat.

Mașina trecu în final pe aleea pietruită care prelungea gazonul, după care se răsuci, pentru a parca exact în fața verandei. Era un Mini alb, un automobil-jucărie — nimeni din cei pe care-i cunoștea nu conducea un astfel de obiect. Dar șoferul nu se grăbea să coboare, așa că Audley îndrăzni să spere că motorul va porni iarăși. Pe urmă ușa se deschise și din mașină coborî o femeie înaltă, îmbrăcată în tweed, cu ochelari și cu o eșarfă pe cap.

Cînd se auzi soneria, Audley se afla deja pe scări, la jumătatea drumului către ușa de la intrare. Dacă era vorba de vreo colectă de binefacere, va plăti și va expedia persoana imediat, iar dacă vreun sat avea nevoie de elefanți albi pentru cine știe ce ritual, o să le promită o cireadă întreagă.

Nu folosea aproape niciodată intrarea principală, și fu stînjenit cînd văzu că doamna Clark, mereu cu frica de hoți, zăvorîse cu amîndouă barele uriașe de fier. Iar cînd deschise ușa, protestul patetic al unor balamale străvechi îl făcu să zîmbească:

semăna prea mult cu începutul unui film de groază, cu el în rolul măcelarului hidos.

Tensiunea acestui moment culminant nu putea fi anulată de o rugăminte pentru salvarea Oxfam-ului sau a naturii.

Dar vizitatoarea lui nu-i adresa nici o rugăminte. Stătea în baia de lumină, evident aşteptîndu-l pe el să vorbească primul.

— Pot să vă ajut cu ceva ? încercă el pînă la urmă.

Fu rîndul ei să fie surprinsă, iar Audley îşi dădu deodată seama că ea îl cunoaşte, şi că se aşteptase ca şi el s-o recunoască. Un lung răstimp încercă să-i dezgroape chipul din străfundurile memoriei, dar nu reuşi. Să fie soţia cuiva ?

— Doctore Audley, nu vă amintiţi ? Ne-am întîlnit în dimineaţa asta. Faith Jones — Faith Steerforth ?

O identifica în timp ce vorbea. Fata cuiva!... Era de neiertat faptul că n-o recunoscuse, dar ochelarii neaşteptaţi şi umbrele aruncate de lumina puternică de deasupra îl induseseră în eroare. Un alt lung răstimp se holbă la ea, incapabil să-şi găsească cuvintele.

— Nu vreţi măcar să mă poftiţi înăuntru ?

„Măcar"-ul acela era ca o provocare. Presupunea ostilitate şi transfera bătălia pe teritoriul adversarului. Dar cum ar fi putut să-i devină ostilă atît de repede?

— Domnişoară Steerforth — domnişoară Jones, se scuză el — iertaţi-mă. Vă rog să intraţi.

O conduse prin vestibul şi prin hol pînă în salon. Privea curioasă în jur, fără să se sfiască, de parcă ar fi cîntărit valoarea locului.

— Aveţi o casă superbă, doctore Audley. Şi o mobilă superbă. Nu ştiam că poliţiştii sînt atît de bine plătiţi, spuse ea pe un ton agresiv.

Asta îl irită la culme. Se gîndi la lunga lui strădanie de a păstra aceste lucruri pe care le iubea atît de mult, şi la lucrurile pe care trebuise să le sacrifice ca să poată salva restul.

— Casa asta, sau ce a mai rămas din ea, este a familiei mele de multă vreme, domnişoară Steerforth. Sau domnişoară Jones ?

Încercă să nu-şi trădeze furia prin voce, dar nu reuşi decît să imprime vorbelor pe care le rosti un ton mîrîit.

— Port numele de Jones, doctore Audley. Dar puteţi să-mi spuneţi şi Steerforth, dacă preferaţi. În certificatul meu de naştere aşa scrie.

Îşi dădu ochelarii jos şi îl privi cu aceeaşi aroganţă deconcertantă pe care o sesizase şi la cimitirul din Asham, acum de

două ori mai deconcertantă, pentru că la ea era și mai accentuată privirea aceea infatuată din fotografiile tatălui ei. Numai că acum era mai degrabă pe un fond de ostilitate decît de plictiseală. Numai ceva spus de mama sau de tatăl ei vitreg ar fi putut s-o întărîte în asemenea hal. Și numai cartea de vizită pe care i-a lăsat-o lui Jones i-ar fi dat posibilitatea să-l găsească. Dar asta nu se potrivea cu Jones — era ceva ciudat la mijloc.

Deodată, însă, își dădu seama că o privește prea fix, din pură curiozitate și surprindere. Dedesubtul acestei aroganțe era nesiguranța, și era bine să lase această nesiguranță să crească.

— Tocmai voiam să beau ceva, domnișoară Jones.

Se îndreptă către ușă, pentru a nu-i lăsa posibilitatea să refuze.

— Vă aduc și dumneavoastră un pahar?

De-abia cînd ajunse în bucătărie, își aduse aminte că nu are nici o băutură obișnuită pentru femei. Nu prea putea să-i ofere bere sau coniac; ceea ce însemna că nu rămîneau decît Claret-ul lui excepțional sau execrabilul vin roșu spaniol. Cu mintea aiurea, începu să caute vinul roșu. De ce dracului venise să-l deranjeze? Și de ce credea că e polițist? Nu că ar fi fost niște chestii importante, de vreme ce nu știa nimic despre taică-su, pe care nu-l cunoscuse niciodată.

Își chinui mintea cu aceste întrebări în timp ce deschidea sticla. Își pierduse siguranța în fața tinerelor femei. De cînd rupsese cu Liz, trăise ca un pilot care nu îndrăznește să zboare după ce s-a prăbușit. Cu cît pleca mai repede pacostea asta de fată de pe capul lui, cu atît mai bine.

Dar, cînd se întoarse, „pacostea" părea atît de vulnerabilă și de pe altă lume, încît hotărîrea începu să i se clatine. Își pusese iar ochelarii, dar rezerva ei de curaj părea să se fi epuizat. Casa veche și bizară, cu polițistul cel ciudat începuseră s-o copleșească.

Audley îi așeza paharul pe măsuța de lîngă ea.

— Deci — care e problema, domnișoară Jones?

Trebuia să aibă un ton neutru, sigur pe el.

— Dar trebuie să vă spun de la bun început că nu sînt polițist. Cred că ați fost greșit informată.

Ea își coborî privirile către vîrfurile picioarelor.

— Cred că m-am făcut de rușine, spuse încet.

Audley se relaxă. N-o să fie prea stînjenitor pînă la urmă. Cel puțin atîta vreme cît nu începea să plîngă; furia era oricînd preferabilă lacrimilor.

— Tot drumul de la Asham pînă aici am încercat să găsesc ceva. Dar acum, că sînt aici, toate lucrurile la care m-am gîndit mi se par cam stupide și melodramatice. Nu mai știu ce să spun.

Audley îi arată către paharul cu vin.

— Beți-vă vinul. Mă tem că nu e prea bun. Pe urmă să auzim la ce lucruri v-ați gîndit, iar eu am să vă spun dacă se potrivesc.

— Nu se potrivesc — acum văd asta. Dar tata — adică tatăl meu vitreg — spunea că sînteți un fel de polițist cu poziție înaltă.

— Tatăl dumneavoastră vitreg v-a spus asta?

Parcă tot nu se potrivea cu Jones.

— Nu, nu mi-a spus. Asta înrăutățește atît de mult lucrurile. L-am auzit vorbind cu mama. Nu intenționat— nu obișnuiesc să ascult pe la uși. Eram în camera noastră liberă, iar de acolo poți să auzi tot ce se vorbește în sufrageria de dedesubt. Și n-aș fi ascultat, dacă n-aș fi auzit numele tatălui meu — al tatălui meu adevărat. Am avut un șoc destul de mare. Pur și simplu n-aveam cum să n-ascult.

— De ce a fost un șoc? Probabil că i-ați auzit și mai înainte vorbind despre el. Trebuie să-i fi întrebat și dumneavoastră despre el.

— Mi-au spus o grămadă de lucruri despre el. Bunica vorbește și acum tot timpul despre el. Numai că...

Și-i înșiră toată povestea cu pilotul curajos, eroul bombardamentului de la Arnhem, dovadă medalia. Jones fusese ceva mai rezervat, sau mai cinstit, și mărturisise că, de fapt, nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat pe tatăl ei. Dar pînă și el lăsase să se înțeleagă că e convins că Steerforth a rămas în avionul Dakota ca să salveze viețile altor oameni. Iar fetița de atunci se credea norocoasă, cu doi tați bravi piloți, și nu-i era niciodată dor de tatăl care ajunsese deja pe lumea cealaltă.

Pe urmă a crescut, a nimerit în camera care nu trebuia și a auzit o discuție cu un gust total diferit.

— Mama a început. Ea vede întotdeauna dincolo de fețele oamenilor. Ea i-a spus: „Omul acela te-a întrebat despre Johnnie, nu-i așa?" Iar tata n-a vrut să-i spună la început, dar ea a insistat. Zicea că are dreptul să știe.

— Și pe urmă i-a zis: „Ticălosul pusese la cale o afacere de proporții" sau așa ceva. Pe urmă a spus că întotdeauna l-a suspectat că e pus pe afaceri necurate, dar asta trebuie să fi fost ceva mai grav decît a crezut el, pentru că altfel nu ați fi venit să vă interesați. Iar mama l-a întrebat cine erați, iar el i-a spus

că sînteți, evident, un polițist mai special, de rang mare. Zicea că v-ați jucat bine rolul, prefăcîndu-vă că vă plictisește ceea ce faceți; dar zicea că pe dedesubt sînteți dur ca o stîncă — zicea că sînteți ca un pumn de oțel într-o mănușă de catifea.

Doamne-ajută! se gîndi Audley. Jones îl citise ca-n palmă, iar pe urmă trăsese o concluzie logică, însă greșită. Cîți alții nu făcuseră oare aceeași greșeală, de la Fred în jos? Era amuzant — era chiar măgulitor. Dar era o exagerare ridicolă, iar tînăra aceasta își dăduse probabil seama de ea, folosindu-se mai mult de intuiție decît de rațiune.

Se aplecă și-i umplu iarăși paharul.

— Nici un pumn de oțel. Doar o mînă obișnuită în mănușă, domnișoară Jones. Și pe urmă?

— Pe urmă a fost îngrozitor, pentru că mama a spus: „Deci se întîmplă iarăși". Iar tata a vrut să știe ce. Pe urmă mama a început să plîngă. Iar ea nu plînge niciodată, sau aproape niciodată. Spunea că, după ce el a dispărut, doi dintre membrii echipajului său tot veneau să întrebe de el, ca și cum n-ar fi murit. Pe urmă au întrebat-o dacă n-a lăsat vreun mesaj sau instrucțiuni. N-o lăsau deloc în pace. Tata o curta pe vremea aceea, iar ea ar fi trebuit să-i spună. Ea zicea că el era singurul care n-o înnebunea cu întrebările.

Asta era un lucru bun, se gîndi Audley. Îl scotea pe Jones în afară de orice suspiciune. Dacă nu întrebase nimic în toți anii ăștia, era clar că nu voia să afle nimic.

— Și pe urmă ce s-a întîmplat?

— Tata i-a spus că nu trebuie să-și facă probleme. I-a spus că o să aibă el grijă să n-o deranjeze nimeni. Dacă o s-o facă cineva, va lua legătura cu dumneavoastră. O să noteze adresa dumneavoastră în agendă.

— Așa că v-ați dus și v-ați uitat.

Faith Jones dădu din cap că da.

— Dar de ce ați venit la mine acum?

Colțurile gurii ei se lăsară înduioșător în jos. Preț de o clipă o avu în fața ochilor pe fetița cu doi tați curajoși, care descoperise pe neașteptate adevărul nemilos: s-ar putea ca unul din tăticii ei să fi fost mînjit cu noroi.

— Acum îmi dau seama că a fost o prostie. Eram atît de zăpăcită — dar am vrut să vin să vă spun, sau să vă rog, să nu-i mai tulburați. Pentru că ei chiar nu știu nimic despre ce — ce fă-

cea el. Şi, doctore Audley, aş vrea să ştiu şi eu ce-a făcut atît de îngrozitor. Adică, ar trebui să mi se spună, nu ?

Îl privi de parcă şi-ar fi adunat tot curajul pentru a-i spune un lucru foarte stînjenitor.

— Cînd eram la colegiu, nu interesa pe nimeni războiul. Eram toţi CND* — am participat şi eu la marşuri. Dar, deşi n-am recunoscut asta niciodată, am fost întotdeauna teribil de mîndră de tatăl meu — de tatăl meu adevărat. Odată, cînd umblam prin librăria Blackwell, la Oxford, am văzut o carte întreagă numai despre avionul lui. Am luat-o şi am citit-o. Nu era interesantă, dar am citit-o. Ştiu — ştiu o mulţime de lucruri despre avioanele Dakota. Iar acum aflu că nu era deloc un tip drăguţ pentru că, dacă tatăl meu vitreg spune că era un ticălos, sînt sigură că era. Tata nu se înşela prea des în privinţa oamenilor.

Audley se abţinu să remarce că tata — trecerea ei de la un tată la altul era derutantă — se înşela în privinţa pumnului de oţel.

Dar ea terminase ce avusese de spus, iar el trebuia să-i răspundă într-un fel, fie şi numai din bun simţ. Numai că Steerforth era într-o anumită măsură un subiect clasat în categoria secretelor de serviciu.

Ea îl privea jumătate sperînd, jumătate temîndu-se de răspunsul lui. Şi, în ciuda ochelarilor, era o fată oarecum atrăgătoare, în felul ei ciufulit şi fără rotunjimi. Nu era genul lui, în măsura în care se putea spune că are şi el un gen. Nu semăna deloc cu Liz, cea veşnic neconsolată.

— Aţi mîncat ceva ? o întreabă el, cuprins de o inspiraţie subită.

Ea clătina din cap.

— Bine. Atunci o să gustăm amîndoi ceva. Doamna Clark a mea mi-a lăsat o bucată imensă de şuncă. Veniţi la bucătărie s-o ciopliţi — şi luaţi-vă şi paharul cu dumneavoastră.

Îl urmă ascultătoare, iar el fu izbit de ridicolul situaţiei. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă Steerforth nu însemna pentru el nici măcar un nume. Luase cunoştinţă de existenţa lui în zori şi îl înmormîntase înainte de prînz. Iar acum lua cina cu fata lui.

Ce făcea totul şi mai ciudat era că, de fapt, nu ştia nimic despre fata asta care, într-un fel, făcea parte din munca lui.

---

* Campaign for Nuclear Disarmament (mişcare pacifistă)

Despre alte fete cărora li se permisese să taie şunca şi castraveţi pe măsuţa din bucătăria lui fusese mult mai bine informat, iar acestea nu fuseseră în mod cert implicate în treburi importante. Iar aceasta se datorase mai mult unei înclinaţii personale decît unei precauţii profesionale. Poate că pasiunea lui pentru informaţii sfîrşise prin a inhiba alte tipuri de pasiuni.

Cel puţin relaţia asta nu era complicată de astfel de consideraţii. Audley se opri cu gestul la jumătate, în sertarul de tacîmuri, în timp ce îi încolţea o idee. O privi pe fată cu coada ochiului. Chipul ei de Steerforth nu era prea evident acum, însă era oricum acolo, nu putea s-o nege nimeni. Era împotriva regulilor să o folosească, dar, în anumite circumstanţe, fata aceea putea fi folositoare.

Lui Jones nu i-ar plăcea, dar Jones nu trebuia neapărat să ştie: asta era între tata — tată adevărat — şi fiică. Şi dacă eventual n-o să le placă, nici lui Stocker nici celorlalţi, cel puţin o să-i impresioneze la maximum cu experienţa lui în materie de femei tinere. Aşa că, la dracu' cu toţi!

Singurul dezavantaj al acestei idei era că trebuia să-i spună măcar parţial despre ce era vorba, conform ipotezei lui. Ei, dar nu era decît o simplă ipoteză, adică ceva mai mult decît o simplă bănuială, fără dovezi palpabile deocamdată, şi fără date cheie.

Alungă din minte bănuiala că s-ar fi putut ca fata să nu fie ce părea. Timpul, prezenţa ei aici şi propriul lui instinct excludeau această posibilitate. Cu toate acestea, o descusu cu blîndeţe la cina lor din bucătărie. După trei pahare de vin deveni destul de vorbăreaţă şi îi reveni siguranţa.

Era cel puţin satisfăcător de obişnuită — tiparul femeii educate din pătura mijlocie. Liceul, Clubul Tinerilor Fermieri, uitat pe urmă, cînd s-a mutat către stînga, la Universitatea din Bristol şi la CND. Pe urmă uşor înapoi către dreapta, pentru că-şi pregătea diploma în învăţămînt, ca să predea la o şcoală particulară.

Numai că preda fizica şi chimia — Audley trebui să aibă grijă să nu arate o surpriză neemancipată — şi nu avea un admirator permanent.

— N-ar trebui să fii la şcoală acum?

Da, bineînţeles că la şcolile de stat trimestrul al doilea era uriaş, dar ei i se dăduse o învoire pentru înmormîntare, în semn de simpatie.

— Ce făceai la librăria Blackwell?

— La librăria Blackwell ?

— Unde ai cumpărat o carte despre avioane Dakota.

— Am fost la un bal comemorativ — adică la Oxford. Balul nu fusese un succes.

— Nu mă deranjează cînd cineva îmi face avansuri. Dar individul de atunci era convins că-mi face și plăcere.

Audley aprobă înțelegător.

— La Cambridge nu s-ar fi întîmplat așa ceva. Vreau să spun că n-ar fi fost nimeni sigur dinainte.

Ea zîmbi, iar Audley se gîndi că gheața se topise suficient. Era timpul să-i stîrnească interesul.

— Domnișoară Jones — vreți să aflați ceva despre tatăl dumneavoastră. Vreți de fapt să aflați ce a făcut. Tot ce pot să fac eu este să vă spun ce credem că a făcut. Poate că, în schimb, veți putea să ne ajutați și dumneavoastră. Sînteți dispusă s-o faceți ?

Se uită la el cu nesiguranță.

— Nu văd cum aș putea să vă ajut. Nu mi-l amintesc deloc. Nu știu decît ce mi-a spus bunica.

— N-are importanță. Și, oricum, cred că ea ți-a spus ce credea despre el — că a căzut cu avionul în mare și toate celelalte, nu-i așa ?

Dădu din cap în semn că da. Bunica nu ar fi putut să omită ceva.

— Ei bine, la vremea respectivă erau cîteva persoane care manifestau un interes deosebit pentru locul în care se afla avionul. Motivul era probabil încărcătura presupusă că ar exista la bord.

— Echipajul — începu ea. Cei doi care au înnebunit-o pe mama.

— Lăsați deocamdată echipajul. Persoanele acestea nu erau membri ai echipajului. Unul era belgian, iar ceilalți erau ruși.

— Ruși ?

— Tatăl dumneavoastră făcea curse regulate la Berlin, de multe ori chiar de două ori pe săptămînă. În perioada aceea de-abia se înființa comisia de control a celor patru puteri aliate. Escadronul lui era într-o goană nebună. Dar în goana aceea nebună se făceau și multe afaceri particulare. În zilele acelea puteai să iei orice din Germania dacă aveai țigări de dat la schimb, și o mulțime de lucruri valoroase aveau proprietari vremelnici. Tatăl dumneavoastră era foarte căutat pentru transportul mărfurilor.

— Vreți să spuneți că făcea — cum se numește — speculă ?

Vocea ei era rece, aproape disprețuitoare.

Audley sorbi din cafea.

— Nu trebuie să-l judecați prea aspru de fapt. În zilele noastre a început să se creadă tot mai mult că învingătorii n-ar trebui să le scoată ochii învinșilor. Erau mulți care făceau chestia asta.

— Tatăl meu adoptiv n-o făcea.

Jones era sfînt, evident.

— Nu, nu cred că el făcea asta. Dar tatăl dumneavoastră natural era băgat pînă peste urechi; și, într-o zi, se pare că a pus mîna pe ceva deosebit, ceva „tare".

— Dar nu știți ce?

— Nu știm — încă. Și cred că nici el nu știa. Sau, cel puțin, nu cred că-i cunoștea adevărata valoare.

Faith Steerforth îl întrerupse.

— Dar acum aveți încărcătura. Doar era în avion.

— Nu era nimic în avion. Asta e problema. Nimic în afară de șapte cutii cu cărămizi sparte.

— A luat-o cineva?

— Nu credem asta.

— Atunci n-a avut nimic la bord. Sau poate că cineva a schimbat lăditele acelea înainte să ajungă la el.

Era ageră fata, clar.

— E posibil. Dar nu credem că s-a întîmplat asta. Rușii trebuie să fi făcut mii de verificări în Berlin înainte să vină aici. Sînt foarte meticuloși cînd vor, atît de meticuloși încît avionul acesta nu le-a ieșit niciodată din memorie. De fapt, au aflat deja că nu era nimic important la bord. Dar sînt încă interesați!

Fata se scutură.

— Asta e groaznic. Asta a înfricoșat-o și pe mama — că după atîția ani unii se mai interesează. Trebuie să fi fost ceva teribil de valoros.

— Nu valoros ca preț, domnișoară Steerforth. În privința banilor, rușii n-au motive serioase de îngrijorare.

Ea îl privi țintă.

— Dar nu-l avea, indiferent ce era acel lucru. Deci la ce bun toată agitația asta acum?

Audley era pe punctul de a-i răspunde cînd se auziră, îndepărtate, bătăile bătrînei pendule — opt, nouă, zece.

— E foarte tîrziu, domnișoară Steerforth. Nu vă așteaptă nimeni?

Ea se uită la ceas, dar dădu din cap că nu.

— O să merg la vreun hotel. Dar trebuie să-mi spuneţi mai întîi de ce se face acum toată tevatura asta. Pe urmă promit că plec.

Audley se gîndi o clipă. În definitiv, în zilele noastre, nu mai există convenţii.

— Puteţi să rămîneţi aici dacă doriţi. Un pat liber există, iar eu sînt un bărbat educat la Cambridge, vă asigur.

Ea îl privi surprinsă. Se părea — şi era destul de umilitor — că nu se gîndise nici o clipă la el în lumina asta. El era în continuare un soi de poliţist — prin urmare asexuat.

Pe urmă zîmbi.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, doctore Audley, îi spuse. Dar vă rog să nu-mi mai spuneţi domnişoară Steerforth. Ştiu că trebuie să fie destul de derutant pentru dumneavoastră, aşa că spuneţi-mi pur şi simplu Faith. Oricum, *el* mi-a ales numele.

— Steer... tatăl dumitale ?

—Da. E o prostie, de fapt. Bunica mi-a povestit că el i-a spus cu mult înainte de a mă naşte eu că i-ar plăcea să aibă trei fete care să-l îngrijească la bătrîneţe. Şi că le va boteza Faith, Hope şi Charity*. E o prostie, pentru că zicea că le va da numele a trei avioane vechi.

Pentru prima dată Steerforth prinse viaţă în ochii lui Audley. Nu mai era o grămadă de oase pe fundul unui lac, ci un bărbat care trăise şi făcuse planuri obişnuite, de fiecare zi — cel puţin planuri pentru trei fiice.

— Malta, spuse el. De acolo sînt cele trei avioane vechi. La un moment dat în timpul războiului, Malta nu avea decît trei avioane ca s-o apere, şi le-a botezat Faith, Hope şi Charity.

Ea ridică privirile către el.

— Aş dori să rămîn, dacă se poate, doctore Audley.

Audley nu putu să nu-i zîmbească. Era chiar plăcut, după atîta vreme, să aibă din nou o companie feminină.

— Foarte bine, atunci, Faith. Am să-ţi spun de ce e toată agitaţia asta. De fapt, în principiu, e destul de simplu — tatăl dumitale a pus mîna pe ceva de preţ şi pe urmă toată lumea a crezut că prada s-a pierdut în mare, o dată cu el. Numai că acum ştim că el nu s-a prăbuşit în mare, şi că nu transporta acel lucru cînd s-a prăbuşit. Şi totuşi, ruşii sînt încă interesaţi. Nu-ţi spune nimic lucrul acesta ?

---

* Credinţa, Speranţa şi Bunătatea (engl.)

Aşteptă să-i răspundă, dar ea rămase tăcută.

— Ei bine, Faith, mie îmi spune că, pe orice ar fi pus mîna, lucrul acela se află deja aici. Dacă rușii sînt atît de siguri, e singura alternativă posibilă. Și, practic, dacă accepți ipoteza asta, toate celelalte elemente se potrivesc mult mai bine.

— Celelalte elemente?

— Cele șapte cutii cu moloz, care n-ar fi trebuit să se afle la bord. Toți cei patru supraviețuitori le-au văzut. Tatăl dumitale vitreg și navigatorul n-au putut să le descrie prea amănunțit. Dar ceilalți doi ne-au fost de mare ajutor.

— Cei doi care...

— Aceia, da. Ofițerul secund Tierney și sergentul de zbor Morrison. Dacă cele șapte cutii ar fi avut vreo valoare, le-ar fi fost mai convenabil să spună că au uitat de ele. Dar ei le-au ținut minte foarte bine. Și, amintindu-și de ele, au îndreptat pe toată lumea pe o pistă greșită. Adică exact ce voiau. Fiindcă pentru ceva care s-a pierdut în mare nu trebuie să dai socoteală, nu-i așa?

— Dar asta ar însemna... — spuse ea, îndreptîndu-se în scaun cînd își dădu seama de implicație — ...că a vrut să se prăbușească.

—Exact asta înseamnă, da.

— Doar nu vrei să spui că s-a prăbușit intenționat în lacul acela.

— Nu vreau să spun asta. Aceea a fost o prăbușire adevărată, care nu trebuia însă să se întîmple. Ce *ar fi trebuit* să se întîmple ar fi semănat probabil cu povestea pe care practic am aflat-o de la Tierney și Morrison.

— Dar tatăl meu vitreg n-ar fi acceptat niciodată. El i-ar fi dat în vileag — sînt sigură.

— El nu era decît un pasager. N-a făcut decît ce i s-a spus, și de fapt nici nu știa ce se petrece. Practic, s-a întîmplat același lucru ca în cazul cutiilor: ni s-au dat două relatări vagi, pe lîngă alte două foarte amănunțite, prea amănunțite.

Îl privi gînditoare.

— OK. Am înțeles ce vrei să spui, zice ea încet. Dar nu înțeleg ce legătură are asta cu ceea ce se întîmplă acum.

— Unde crezi că nu se potrivește?

— Păi, dacă cele șapte cutii bune erau deja aici... și dacă tatăl meu era mort, atunci Tierney și cu celălalt au luat totul demult. Iar voi v-ați trezit douăzeci de ani prea tîrziu, și rușii la fel. Pur și simplu vă pierdeți vremea.

Nu Panin. Oricine în afară de Panin. Trebuia să aibă cel puţin certitudinea asta.

— Deci sînt infailibili, nu-i aşa ? încheie Faith.

— Infailibili nu sînt, dar nu sînt nici proşti. Şi pe urmă, ştii, mai există o posibilitate. De fapt, aproape că ai sugerat-o chiar tu.

Faith se încruntă la el.

— Cînd am sugerat-o ?

— Mi-ai spus că Tierney şi cu Morrison au înnebunit-o pe mama ta. Belgianul şi ruşii nu erau interesaţi decît de avion. Dar cei doi erau disperaţi să-l găsească pe tatăl dumitale. Chiar şi oamenii noştri au observat asta la vremea respectivă.

— Erau prietenii lui.

— Deci de aia îi hăituiau văduva ? Nu, Faith. El a ascuns lucrul acela şi nu le-a spus şi lor unde. Iar pe urmă a dispărut, iar ei nu puteau să facă absolut nimic.

N-avea nici un rost să mai adauge că ceea ce-i lovise probabil cel mai tare pe cei doi conspiratori rămaşi în viaţă era bănuiala din ce în ce mai mare că au fost păcăliţi, aşa cum fusese păcălit şi belgianul.

Faith Steerforth privi dincolo de el, la întunericul de afară.

— Înseamnă că lucrul acela e şi acum unde l-a pus el, spuse ea înăbuşit, vorbind aproape numai pentru ea.

— Asta este singura explicaţie valabilă pentru ce se întîmplă acum, Faith, spuse Audley. Şi ruşii trebuie să fi ajuns la aceeaşi concluzie. Iar ei cred că lucrul acela poate fi găsit.

IV

Audley își așeză ceașca de cafea pe masa cu tăblie de plastic și rămase cu privirile pierdute în ea. Întîlnirile lui cu Jake Shapiro, cu excepția prînzurilor tradiționale de miercurea, se petreceau întotdeauna acolo unde hotăra Jake, iar locurile alese de acesta erau întotdeauna la fel de oribile.

Și nici gîndul că Faith Jones se învîrtea prin bătrîna lui casă nu-i făcea vreo plăcere deosebită, deși comportarea ei ca oaspete nepoftit fusese regulamentară; nu bramburise baia, și nici nu vorbise în timpul micului dejun.

Dar n-avea ce să facă. În dimineața asta trebuie să se întîlnească cu Roskill, și trebuia s-o păstreze pe fată pe lîngă el, ca s-o folosească — căci se hotărîse s-o folosească. N-avea nici un rost să consulte kremlinologii locali; recunoscuse în dosarul Panin mîna lui Tom Latimer, iar dacă Latimer nu putuse să tragă nici o concluzie în privința lui Panin, atunci nimeni altcineva nu-l putea ajuta. Nu-i mai rămîneau decît propriile lui surse.

Ușile batante din spatele barului îngust zbîrnîiră cînd Jake plonjă printre ele. Îl bătu pe chelner pe spate, îi luă o ceașcă de cafea din mîini și trecu mai departe fără să se fi oprit o clipă din mers. Puse ceașca ușurel pe masă și se lăsă pe bancheta din fața lui Audley.

— David, prietenul meu-pierdut-nu-pentru-multă-vreme. Mă bucur că te revăd atît de curînd — dar sîmbăta!... Credeam că în această zi a săptămînii stai întotdeauna acasă și tunzi întin-

sele tale gazoane — iar la mine e zi de sabat! Așa că am două motive de îngrijorare.

De aproape douăzeci de ani umorul inițial al lui Jake decăzuse constant de la nivelul Cambridge; singurul mod în care Audley se putea apăra era să coboare, fără voia lui, la același nivel.

— M-am gîndit că te-ar interesa să afli că în Gosport a apărut un atelier care fabrică piese de schimb pentru toate tancurile tale Mirage III, Jake.

Jake se plesni peste coapse în delir.

— Exact ce căutam. Acum nu va mai trebui să le cumpărăm de la sud-africani. Felul în care și-au vîndut ăștia piesele trebuie să-i fi zăpăcit pe francuji. Sau, dacă nu i-a zăpăcit, trebuie măcar să-i fi amuzat. Dar, serios, bătrîne, ce e cu lucratul ăsta sîmbăta ? Nu e bine, să știi. Și pe urmă, în dimineața asta am întîlnire cu stewardesa mea de la liniile aeriene arabe, așa că dă-i drumul.

Sosise clipa adevărului. Dacă Jake auzise cumva despre mutarea lui de la secția pentru Orientul Mijlociu, n-o să scoată prea multe de la el, nici măcar de dragul unei vechi prietenii. Jake era un geambaș cinstit, dar numai dacă i se ofereau posibilități rezonabile de negoț.

— Nikolai Panin, Jake. Ce poți să-mi spui despre Nikolai Panin

Rînjetul pieri de pe fața lui Jake — prea repede ca să fi fost natural. Își mîngîie gînditor mustața.

— Panin nu se ocupă de Orientul Mijlociu.

— Nu, așa e. Îi fac doar un mic serviciu unui prieten, și trebuie să mă informez despre el.

Jake ridică sprîncenele.

— Un mic serviciu? Nu-i lăsa să te îngroape, bătrîne prieten. Panin e acum în vîrful piramidei — ai necazuri ?

Ca întotdeauna, Jake simțea repede orice schimbare de direcție a vîntului. Mult prea repede.

— Singura mea problemă este că sînt mult prea bun. Nu-ți face griji pentru mine. Spune-mi despre Panin.

— S-ar putea ca aici să te potrivești cu Panin. Sînteți amîndoi niște secretoși.

— Amîndoi ?

Israelianul rîse scurt.

— Nu-mi spune că nu știi, David. Dacă vrei, pot să-ți spun despre toți membrii Comitetului Central, din stînga, din dreapta

și de la mijloc. Măcar despre cei mai importanți. Dar nu despre tovarășul Panin — nimeni nu știe al cui om e. Iar dacă am ști, am mai ști o mulțime de lucruri și despre alții!

Bău cu nădejde din ceașca de cafea.

— Știi cum a fost cu Taşkentul? continuă Jake. Asta l-a lansat pe picior mare. Pînă atunci nu fusese decît la interne, după cîte știu.

— Cu ce se ocupă de fapt?

— Cu ce se ocupă? Dracu' să mă ia, David, crezi că dacă aș ști exact cine ce face în nenorocita aia de instituție bizantină aș mai transpira pe insulița asta, încercînd să scot niște tancuri de la tine?

— E de la KGB?

— Asta e o altă întrebare de o sută de puncte. Dacă vrei să știi, după mine toți sînt de la KGB, pînă la copii și dădace. Mai ales dădacele. Dar Panin al tău — nu știu. E un tip care se pricepe la aranjamente, și știe să se strecoare.

— Spune-mi ceva aranjat de el.

— Păi, dacă mă întrebi pe mine, am să-ți spun că, atunci cînd a zburat Hrușciov, a fost și mîna, sau mai degrabă piciorul lui Panin la mijloc. Dar n-aș putea dovedi asta. Pe urmă, și cu militarii s-a avut întotdeauna bine. Și e foarte mîndru de dosarul lui de război. N-a fost comisar, a luptat pe front. S-a înrolat în armata 62 pe Volga, a ieșit teafăr de la Stalingrad și a ținut-o așa pînă la Berlin. A ieșit de acolo ca maior de stat major în Corpul 8 de gardă — unul din mieii nevinovați ai lui Kalturin. Nu cred că mi-ar fi plăcut să fiu german și să stau într-o casă pe care se hotărîseră s-o ocupe ei.

— Pentru un flăcău naiv, trimis direct din kibbutz-urile Israelului să ne cumpere tancurile, s-ar zice că ești destul de pus la punct în privința lui Panin, Jake.

Shapiro rînji.

— Eu îmi fac temele, nu ca alții, care nu și le fac, dar sînt totuși lăudați. Și, în afară de asta, l-am cunoscut personal pe faimosul Panin.

— L-ai cunoscut? Unde?

— La o recepție la Delhi, imediat după afacerea cu Taşkentul. Mă aflam acolo ca să văd ale cui tancuri au rezistat mai bine la Kuci. Și a apărut și el, și a mai vorbit și într-o engleză excelentă.

— Cum era?

— Cum era? Fața lui seamănă cu a unui clovn, oarecum trist — în război i s-a rupt nasul și i l-au pus la loc prost. Sau poate că nu i l-au mai pus deloc. Dar el mă cunoștea, pentru că imediat a început să vorbească despre săpăturile de la Masada, pe care tocmai le vizitasem. Era foarte la zi cu mișcările mele. Iar eu nu-l mai văzusem în viața mea. Așa că, imediat ce am plecat de acolo, m-am dus să mă informez despre el; și m-am lovit de un zid de beton, aproape. De fapt, de atunci îl tot studiez, așa cum nu mă îndoiesc că fac o groază de occidentali. Iar asta fără un succes prea mare, pentru că tocmai ți-am prezentat totalul cercetărilor mele. În schimbul cărora aștept să primesc la timpul potrivit totalul cercetărilor tale, dragul meu David.

Nimic nu putea fi mai sigur decît că Jake va prezenta la un moment dat o notă de plată de vreun fel sau altul.

— Și asta a fost chiar totul?

— S-ar putea să mai dau peste niște nume. Dar n-ar folosi la nimic, pentru că tipul se mișca prea mult. Ăsta e necazul cu el — nu poți să-l prinzi cu acul pe hartă. În orice caz, David, ai face mai bine să-mi spui ce vrei.

În principiu, israelienii nu știau mai mult decît englezii; știau pur și simplu ce știa toată lumea. Dar Audley se aștăptase la asta. Ce aveau însă în plus israeliții era o colecție de date, de departe cea mai bună, despre evenimentele anului 1945 petrecute la Berlin; nu era decît un produs secundar al îndelungatei hăituieli a măcelarilor naziști, dar se spunea că e uluitor de completă. Și, deși Jake n-avea cum s-o știe, tocmai cu asta trebuia să contribuie el.

— Ei bine, începu Audley circumspect, sînt în cariera lui Panin cîteva goluri pe care aș vrea să le umplu, dar nu cred că o să mă poți ajuta decît cu cele de la începutul ei, care sînt și cele mai puține importante. S-ar putea ca pînă la urmă să nici n-am nevoie de informațiile astea, dar dacă ai putea trimite vorbă cîtorva prieteni de demult din Berlin, s-ar putea ca ei să știe ceva.

Chipul lui Jake se înăspri. Fiecare națiune avea locurile ei primejdioase, locurile ei sensibile, unde ezitările nu erau permise. Pentru indieni și pakistanezi, punctul acesta sensibil este Caşmirul. Pentru francezi, este anul 1940. Pentru Jake, și pentru mulți evrei încă, erau naziștii care dispăruseră în 1945. David ar fi trebuit să-și aducă aminte de asta la timp.

— Îți dau cuvîntul meu de onoare, Jake că, din cîte știu eu, chestia asta n-are nici o legătură cu criminalii de război. Absolut nici o legătură. Și tu știi ce cred eu despre asta.

Israelianul se relaxă; în Audley avea încredere, atît cît putea el să aibă încredere într-un anglo-saxon. Ceea ce probabil că nu însemna foarte mult, dar era suficient. Dădu din cap.

— OK, Audley. Am să-i trimit vorbă lui Joe Bamm — pe el îl pot găsi oricînd la centrul nostru din Berlin. Despre vremurile acelea știe mai multe lucruri decît oricine pe lumea asta. În schimb, dacă dai peste vreo informație despre *ei*, să n-o ții doar pentru tine. — Se uita la ceas:

— Atunci, asta e tot? Pentru că pe mine mă așteaptă Delilah a mea. — Se opri din nou, cu zîmbetul șters de pe față: Dar bagă de seamă, David, bătrînul meu prieten. Acum nu mai tratezi cu argați evrei și țărani arabi tîmpiți. Ai ca adversari niște jucători adevărați. În locul tău, mi-aș pune centura și hamurile. Rușii nu s-au schimbat nici un pic, orice ar spune liberalii voștri cu capul în nori.

Audley mai avea de luat legătura pe cont propriu cu o singură persoană înainte de a se duce la birou, dar din păcate nu mai era timp pentru o întîlnire față-n față. De data asta trebuia să folosească nesuferitul ăla de telefon.

— Doctorul Freisler? Theodore — David Audley la telefon.

Dacă te luai după înfățișare, Theodore Freisler putea fi considerat prototipul neamțului dintre cele două războaie mondiale ale secolului douăzeci, cu o față colțuroasă și capul lunguieț și îngrijit. Dar, dedesubtul acestei măști teutonice, trăia un liberal din bătrînul secol XIX, al cărui cămin spiritual erau baricadele din 1848. Cărțile lui despre istoria politică germană erau foarte prețuite în noua Germanie, cu toate că Audley le găsea imposibil de citit, chiar și în traducere. Cu toate acestea, spiritul care le crease era blînd, și în același timp ieșit din comun: Theodore era un bărbat eminamente civilizat, dezmințirea vie a suspiciunii obstinate a lui Jake față de orice era german.

— Theodore — mă bucur că te-am prins. Întotdeauna mă aștept să aflu că te-ai întors în Germania.

Theodore se stabilise în Anglia în timpul unui Congres de istorie din 1956, într-un apartament incomod de lîngă British Museum, și asta fără vreun motiv evident. Și, deși revedea tot timpul Germania în vizitele sale și vorbea mereu de reîntoar-

cerea sa în ținuturile Rinului, nu dădea nici un semn că, practic, o s-o și facă.

Audley se întrebase la un moment dat dacă Theodore nu scria cumva vreo continuare teribilă a *Capitalului* lui Marx, pentru a trage de urechi omenirea în următoarea sa etapă de evoluție.

— Într-o zi, David, într-o zi. Într-o zi am s-o fac. Dar pînă atunci, am să-mi plătesc datoria personală de război, lăsîndu-l pe lordul vostru trezorier să se bucure de drepturile de autor care mi se cuvin. Așa e drept, nu ?

— Va trebui să muncești mult mai mult decît atîta ca să influențezi balanța plăților, Theodore. Dar pe mine ai putea să mă ajuți chiar acum.

Prietenia lor începuse cu mulți ani în urmă, cînd Theodore, care nu-i iubea pe naziști, îi oferise lui Audley informația care pusese în lumina ei reală propaganda evreilor despre experții germani din Egipt. Theodore rămăsese de atunci canalul viu prin care Audley afla informațiile despre politica arabo-israeliană din Germania occidentală.

— Sînt la dispoziția dumneavoastră, doctore Audley.

Formula de adresare marca trecerea de la pălăvrăgeală la afaceri.

— Theodore, am pentru tine o ghicitoare: ce era în 1945 de mare valoare pentru ruși, destul ca să-l tenteze pe un individ să fure, și să-i intereseze pe ruși și astăzi ?

O scurtă tăcere la celălalt capăt a firului.

— Ghicitoarea asta are și răspuns ?

— Dacă are, eu nu-l știu.

— Ai vreun indiciu ?

— A ieșit din Berlin în vara anului 1945, posibil în șapte cutii de lemn, fiecare cam de mărimea măsuței tale de cafea, Theodore. În linii mari, cel puțin.

— Nici măcar nu îmi ceri prea mult, nu-i așa ? În 1945 se găseau o grămadă de lucruri de valoare în Berlin, iar rușii le-au luat pe cele mai multe. Dar ceva care să fie valoros și *azi*...

— Nu-ți vine nimic în minte ?

— Lasă-mă puțin timp, doctore Audley, lasă-mi puțin timp ! Chiar timpul face din ghicitoarea ta un non-sens ! Se putea lua multă pradă atunci, dar azi nu i-ar mai interesa. Nici măcar oasele lui Bormann nu i-ar mai interesa. N-au simțul valorilor materiale atît de deformat cum îl avem noi, cei din vest.

— Dar te interesează ?

— Ce? Ghicitoarea ta? Da, bineînțeles. Tot timpul ăsta care s-a scurs o face foarte interesantă. Dar nu poți să-mi dai exact data furtului?

— N-a fost furt, Theodore. Dar lucrul acela a ieșit din Berlin la sfîrșitul lui august, începutul lui septembrie.

Theodore mormăi.

— Atunci, o să-mi întreb prietenii. Dar a trecut mult timp de atunci, și nu pot să-ți promit că voi reuși. Și vreau să-ți mai spun că unele ghicitori n-au răspuns. Iar dacă aceasta are un răspuns, vreau să știu dacă este unul primejdios. Nu vreau să-mi pun prietenii în situații jenante.

— Să-ți spun drept, Theodore, nu știu. Dar tu nu trebuie decît să-mi dai un punct de plecare, iar eu am să pun pe altcineva să facă treaba murdară.

Theodore chicoti.

— *Ach so*! Așa deci! Eu fac investigațiile, altcineva riscă, iar bunul doctor Audley stă în turnul său de fildeș și pune cap la cap ce-am făcut noi — așa se lucrează. Dar cred că eu o să fiu mai circumspect, de vreme ce nu știi peste ce pot să dau.

Audley trebui să fie de acord cu asta, pentru că era adevărat.

— Dacă ești prea ocupat...

— Prea ocupat! Întotdeauna sînt prea ocupat, David. Dar nu destul de ocupat ca să refuz un prieten. Niciodată prea ocupat pentru un prieten. Și pe urmă, ghicitoarea ta mă interesează. Ceva vechi, dar încă prețios pentru ei, eh? Iar „ei" presupun că sînt cei de la Comitetul de Stat pentru Dezarmare?

— Nici asta nu e sigur deloc, Theodore.

Asta era problema — nimic nu era sigur. Nu avea decît un complicat edificiu de cărți de joc, susținut de niște teorii care nu se îmbinau decît parțial; dar, în vreme ce conducea mașina către birou, se simțea destul de mulțumit. Pusese în mișcare niște rotițe ale mecanismului pentru care nu trebuia să-i dea socoteală lui Stocker: Jake o să sape mai departe, din pură curiozitate, și orice va găsi Theodore va fi verificat în dosarele lor din Londra și în dosarele evreilor din Berlin. De-ar fi avut măcar o dovadă sigură pentru a se convinge că ceea ce a făcut merită osteneala!

Fără dovada aceea nu putea să facă nimic. Butler se pusese pe treabă în Belgia; o jumătate de oră cu Roskill era de ajuns ca să stabilească programul zilei de luni.

N-avea nici un rost să preseze lucrurile, aşa că se putea gîndi la binecuvîntarea unui week-end liniştit. Chiar şi prezenţa domnişoarei Steerforth — Jones părea acceptabilă acum. Era o schimbare plăcută să ai din nou o fată prin casă, chiar dacă nu era prea potrivită pentru o prietenă. Ar putea chiar să gătească prînzul de duminică!

Chiar şi la Departament era liniştitor de pustiu, iar scaunul doamnei Harlin era neocupat, un semn sigur al absenţei oricăror crize externe. Într-o astfel de sîmbătă liniştită pierduse lordul George Germain * coloniile americane — şi le pierduse din cauza lungilor sale week-end-uri.

Trecu în vîrful picioarelor prin dreptul uşii lui Fred şi se strecură în camera lui fără zgomot.

Stocker, omul de la JIC, stătea în fotoliul din faţa uşii.

— Bună dimineaţa, Audley. Sper că nu te deranjează că te-am aşteptat tolănit la tine în cameră, dar am vrut să vorbesc mai întîi cu tine. Aţi aflat ceva?

Audley îşi controlă expresia:

— Cîte ceva, aşa, spuse el prudent. E cam devreme că să aflăm vreun rezultat concret — dacă vom avea.

Stocker îi zîmbi subţire, satisfăcut.

— Ei bine, ţi-am adus ceva drăguţ şi concret. Nikolai Panin vine să te vadă.

Audley îşi aşeză atent servieta pe birou, o desfăcu şi scoase dosarul Steerforth. N-aveai voie să te laşi descumpănit. Sau s-o arăţi dacă erai. Prieten sau duşman, se aplică aceeaşi regulă.

Dar dacă Panin venea în Anglia, atunci lucrul acela — orice ar fi fost — trebuia să fie în Anglia şi putea fi găsit. Pînă acum nu crezuse nici măcar el pe deplin în teoria lui: nu fusese decît un exerciţiu intelectual la capitolul teoria probabilităţilor; iar totul era adevărat, pentru că aşa trebuia.

— Nu pari foarte surprins.

Stocker avea un aer dezamăgit. Pentru o clipă doar, ispita îşi întinse braţele către Audley. Există momente cînd poţi să pretinzi că ştiai dinainte ceva, dar calmul rece este de obicei mai apreciat decît omniscienţa.

---

* George Sackville (1st Viscount Sackville) (1716 — 1785) — autorul unui plan strategic (eşuat) pentru înăbuşirea Revoluţiei Americane (1777)

— Din contră, răspunse el pe un ton moderat. Aproape că scosesem complet din calcul această posibilitate. Dar, în definitiv, sîntem în urma lui cu douăzeci de ani. A spus cumva ce dorește de la mine?

Stocker se lăsă la loc pe spate, liniștit de imperfecțiunea lui Audley.

— Încă nu știe că o să te întîlnească, de fapt, așa că ai cel puțin acel mic avantaj. Ca să fiu nai exact, am fost pur și simplu anunțați că un anume profesor N. A. Panin, distins membru al Comitetului Central, dorește să facă o vizită particulară în Anglia, într-o calitate semioficială. Se pare că vrea să discute o problemă de „interes reciproc" cu ceea ce ei numesc o personalitate de rang corespunzător.

— Asta nu prea mi se potrivește mie. Mai degrabă dumneavoastră.

Stocker rîse scurt.

— Cred că i-a cam luat pe neașteptate pe cei de la interne. Într-adevăr, păreau să fie cu toții de acord că e mai mult de resortul nostru decît de al lor. Domnul Llewelyn al lor a sugerat chiar că s-ar putea să fie chiar în ograda ta — mi se pare că ți-e prieten?

Dumnezeu să-i ajute pe evrei, se gîndi Audley. Și Allah să-i ocrotească pe arabi.

— Oricum, eu mă duc să aștern un covor pentru distinsul oaspete, Audley. Iar tu ai să preiei treaba de la mine. Îi vei arăta profesorului tot ce merită văzut.

Se înțeleseseră cu toții: recalcitrantul Audley să-l marcheze pe misteriosul profesor Panin. Nu contează că Audley nu e pregătit pentru așa ceva. Nu putea să-i scape ceea ce nu știe. Sau poate că îl credeau în stare de ceea ce nimeni nu mai reușise?

— Și, practic, ce trebuie să fac?

— Fii drăguț cu el. Află ce vrea și de ce. Pune tu mai întîi mîna pe obiect. Pe urmă dă-i-l lui.

Stocker tuși în chip de scuză.

— Părerea oficială este că, orice ar fi lucrul acela, e mai puțin valoros decît recunoștința lui Panin. Dacă ar fi avut vreo valoare pentru noi, n-ar fi venit să ne ceară ajutorul deschis, ceea ce pare să facă acum. Părerea generală este că un serviciu duce la un contraserviciu.

— Iar dumneavoastră ce credeți?

— Dragul meu Audley, eu am considerat întotdeauna recunoștința un lucru mai degrabă intangibil. Dar, în general, sînt

de acord cu părerea oficială. Nu vrem să-l jignim, dacă se poate. Am dori să aflăm mult mai multe despre el, dar n-am vrea nici să ne poarte pică aiurea, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Dar am libertate de acțiune ?

— În orice limite rezonabile.

— Iar Butler și Roskill pot să rămînă cu mine cît o să am nevoie ?

Stocker zîmbi.

— Bineînțeles. Și oricine altcineva de care o să mai ai nevoie. Roskill și Butler știu rusa și germana, dar tu nu stai rău cu limbile străine, nu ?

Audley nu putu să-și dea seama dacă tonul lui era arogant sau firesc. Fred era întotdeauna firesc pentru că n-avea nevoie să fie arogant.

— Pot să citesc rusește, dar n-am ureche bună.

— N-are importanță. Mi s-a spus că profesorul vorbește perfect engleza. Oricum, aveți timp pînă marți să vă pregătiți. Vine cu cursa Aeroflot de la 11.30. Iar în privința dosarului Steerforth ce ați găsit ?

Audley îi aruncă o privire întunecată.

— A capturat un obiect și l-a ascuns. Dacă Panin crede că poate fi găsit, presupun că trebuie să fiu de acord cu el.

Stocker se ridică.

— În cazul ăsta, te sfătuiesc să-l găsești primul, Audley. Toate necazurile tale vor lua sfîrșit pe urmă. Dacă ai nevoie de ajutor să spui. Eu o să am grijă să nu te rețină nimeni.

După ce plecă Stocker, Audley rămase cu privirile agățate de dosar. În trecut stătuse, în calitate de coordonator, la marginea unor operații care i se păruseră ingenios de simple sau fără vreo speranță de reușită. Sau de o complexitate uluitoare. Sau pur și simplu tîmpite. Dar indiferent ce urmărea Panin, nu era o tîmpenie. Iar de data asta venise rîndul lui Audley să acționeze.

V

— Acolo e, spuse Roskill, arătînd în josul străzii. Unde sînt cei doi băieței lipiți cu nasul de geam.

Audley îl urmă prin mulțimea densă care forfotea în acea sîmbătă pe stradă, un furnicar de oameni, dintre care cei mai mulți păreau să aibă o adevărată pasiune pentru jocul de-a leapșa cu șoferii.

Trotuarele nu erau mult mai sigure decît carosabilul, cu toate mămicile acelea care circulau ca niște buldozere cu cărucioarele lor, din care copiii aruncau priviri furișate dintre mormane de pungi cu fulgi de cereale și cutii cu detergent. Roskill viră oportun, evitînd una dintre cele mai agresive mămici, împingătoare a unui cărucior, iar Audley îl urmă în picaj.

Mulțimea se refugia în stînga și în dreapta în fața înaintării vertiginoase a femeii, care continuă în același ritm pînă la un supermarket aflat chiar înainte de destinația lor. Acolo, la ușă, își calculă superb intrarea cu căruciorul, iar Roskill și Audley putură astfel să se alăture celor doi băieței.

— Nu știu ce-ar puteâ să fie, spuse unul dintre ei. Și n-au pus bine nici roșul, nici albul, și nici albastrul.

— La care? întrebă Roskill.

Copiii își întoarseră capetele. Pe urmă, cel mai mic arătă cu degetul unul dintre nenumăratele aeromodele expuse.

Roskill aruncă o privire într-acolo.

— Bristol Blenheim MK IV, spuse el. Iar acelea sînt semnele francezilor liberi — francezii care au luptat alături de noi în timpul războiului.

Își îndreptă spinarea.

— Morrison are prăvălia asta de doisprezece ani, spuse el, arătînd firma de deasupra vitrinei, pe care se putea citi: „Magazinul Aeromodelistului". Literele mari, cîndva albe, trebuiau revopsite, ca și magazinul. — Nu pare chiar o mină de aur.

Audley răsuflă adînc și deschise ușa. În fața lui, chiar deasupra capului, un avion Stuka enorm, cu botul galben, își începea picajul; de o parte și de alta a acestuia, cutii colorat ilustrate făceau cunoscută istoria aeriană militară a ultimilor douăzeci de ani. Celor mai multe modele expuse nu le putea spune numele cu siguranță: planoare strălucitoare din prima generație și avionul britanic modern, mai familiar, în respectabilul verde și maro de camuflaj. Și— ei, da — un Mirage israelian aruncîndu-se asupra unui MIG egiptean. Nici un dubiu aici!

— Pot să vă ajut, domnule?

Părul aspru și des de acum douăzeci și cinci de ani se subțiase și se împuținase. Nasul se înroșise și se ascuțise, iar pe el erau așezați acum niște ochelari cu o ramă subțire de aur. Toată fața lui îmbătrînise prematur și mai puțin frumos decît cea a lui Jones. Era o versiune buhăită și nesănătoasă a celei din dosar.

— Sînteți împreună?

Ciudat cît de obscen putea să sune în zilele noastre propoziția asta nevinovată — un comentariu al timpurilor în care ne aflăm!

— Sîntem, domnule Morrison.

— Da, domnule. Ce pot face pentru dumneavoastră? Avem una dintre cele mai bune colecții de modele din sudul Angliei. Avioane, vapoare, mașini, vehicule blindate, englezești sau străine. Și avem și modele care funcționează.

— Pe noi ne interesează avioanele, domnule Morrison.

Morrison încerca, evident, să-și dea seama ce hram purtau

—Atunci aveți noroc, domnule. Tocmai am primit de la Airfix ultima colecție de modele...

— Dakota.

— Dakota? Da, avem modele Dakota.

Omulețul se întoarse, își plimbă privirea pe raftul din spatele lui și alese o cutie.

— Acesta este de departe cel mai bun model Dakota, domnule. E pe piață de cîțiva ani, dar e foarte popular. Se mai pot pune și însemnele americane din timpul războiului, sau cele civile Silver City.

— Căutăm un Dakota de la Royal Air Force, domnule Morrison.

Roskill intrase și el în joc, un joc de-a șoarecele și pisica, dar care așa putea să se termine mai repede.

— Ei bine, domnule, în cazul acesta ar trebui să cumpărați modelul Airfix și niște însemne RAF separat.

Morrison își mută privirea de la Audley la Roskill.

— Aveți și însemnele escadronului 3112 ?

De data asta vorbise Audley, iar privirea lui Morrison se întoarse către el.

— Poftim ?

— Escadronul 3112, spuse Roskill. F 36547-G, cu G de la George. Pilot-locotenent de aviație Steerforth, navigant — ofițer de zbor Maclean, pilot secund — subofițer Tierney. Și operator radio — sergent Morrison.

Morrison privi încurcat de la unul la altul.

— *Cine* sînteți ? Ce vreți ?

— De fapt nu vrem nici un Dakota. Avem avionul. Îl avem și pe Steerforth. Iar acum te avem și pe dumneata.

— *Cine* sînteți ?

— De fapt, nu vrem decît un lucru, domnule Morrison, iar dumneata o să ni-l spui. Și fără minciuni de data asta.

Morrison își scoase ochelarii și începu să-i șteargă furios. Broboane de transpirație îi sclipeau pe cearcănele de sub ochi.

— Vă rog, spuneți-mi cine sînteți ? se rugă el.

Audley se detestă pentru ce trebuia să spună.

— Nu sîntem vechii dumitale camarazi, domnule Morrison, spuse el brutal. Și n-avem timp de stat la discuții. Dumneata l-ai adus în țară, la Newton Chester.

— Eu, da, bîigui el.

Audley răsuflă. Defensiva unora trebuia atacată după toate regulile unui asediu din secolul al XVIII-lea. Capitularea era matematic sigură dacă asediatorul avea forță, timp și răbdare. Dar alții puteau să-și piardă echilibrul și să fie doborîți dintr-o dată, înainte de-a avea timp să și-l recapete. Morrison era un individ slab, care cedase unui atac necruțător prin surprindere. O lecție elementară.

— Ce era ?

Morrison gesticulă cu un aer jalnic.

— Nu știu. Vă jur că nu știu. El nu mi-a spus niciodată.

— Steerforth nu ți-a spus?

Bietul om fugea de numele ăsta de parcă i-ar fi perforat limba

— Dar ce ți-a spus Steerforth ?

— E atît de mult de atunci. Nu-mi mai aduc aminte!

— Ești la ananghie, Morrison. Știm foarte bine că n-ai uitat. Ai citit despre avion în ziare acum cîteva zile. N-ai uitat.

Morrison își răsuci capul dintr-o parte în alta, de parcă l-ar fi strîns gulerul la cămașă.

— Mi se pare c-a spus că e — incredibil. Dar n-a vrut să spună ce e. N-a spus decît că merită riscul. Zicea că e ceva fără preț.

Cuvintele se rostogoleau acum torențial, de parcă Morrison nu știa cum să scape mai repede de ele.

— Și era în cutii.

Morrison dădu din cap.

— Presupun că da.

— Cîte cutii ? Șapte ?

— Așa cred.

— Erau grele ?

— Nu știu. El — Steerforth și cu Tierney le-au cărat la bord. Eu n-am stat decît de pază.

Asta era de fapt toată valoarea lui. Un simplu om de pază.

Se auzi clopoțelul de la intrare. Audley se întoarse și văzu o familie întreagă mărșăluind înauntru, rupînd complet vraja, împrăștiind iluzia. Morrison răsuflă ușurat.

— La ceoră închizi. domnule Morrison ?

— La cinci și jumătate.

— Ne întoarcem la 5.25. Vom putea vorbi în voie atunci. Știu că îți poți aminti o mulțime de lucruri dacă vrei.

Se întoarse să plece, dar lui Morrison îi revenise curajul în prezența celorlalți.

— Domnule... nu v-am reținut numele.

Lui Audley îi surîse pentru o clipă ideea să mai păstreze atmosfera de nesiguranță. Dar ar fi fost stînjenitor dacă Morrison ar fi făcut gestul normal în astfel de situații, adică să cheme poliția după plecarea lor. Oricum ar fi fost, acum puseseră mîna pe el, iar statutul lor oficial le-ar fi putut mai degrabă întări poziția.Pe deasupra chipului pistruiat al ultimului client, îi arătă lui Morrison legitimația.

— Atunci, la 5.25, domnule Morrison. Să nu pleci.

Afară, mulțimea părea și mai deasă și mai hotărîtă. Cei doi băieței erau încă lipiți de vitrină, iar unul dintre ei se agăță imediat de Roskill.

— Domnule... dar ăla ce e?

Roskill își aruncă iarăși privirea.

— Savoia—Marchetti SM 79 — spuse el scurt. Bombardier torpedo italian. Pe urmă se întoarse către Audley: E o ceainărie peste drum. Am putea aștepta acolo.

Audley aprobă morocănos. Îi spusese lui Faith Jones că o să ajungă acasă pînă la trei, iar pe urmă pînă la șase. Acum semăna mai degrabă cu ora șapte. Programul lui obișnuit de sîmbătă era total dat peste cap. Iar duminica va fi la fel de ruinată, pentru că era clar că trebuia să pună mîna pe Tierney și pe ceilalți cît mai repede.

Roskill era un ins pentru care stomacul avea prioritate, un vechi om de campanie; înainte să înceapă o discuție serioasă cu Audley, bău cu poftă un ceai școlăresc, în timp ce Audley dădea cu linguriţa pe lîngă o prăjitură anemică.

În cele din urmă se scutură de firimituri, se șterse minuțios pe mîini și îi rînji lui Audley.

— Am avut ghinion, tocmai cînd începuseși să-l perpelești. Dar am o înregistrare, în caz că-și pierde memoria. Se bătu peste buzunarul de la haină. Sau dacă devine încăpățînat. Crezi că știe ce era?

Audley dădu din umeri. Era destul de posibil ca Steerforth să fi ținut natura încărcăturii numai pentru el însuși, sau să fi împărțit secretul doar cu Tierney.

— Oricum, nu contează prea mult deocamdată, Hugh. Ce ne trebuie nouă este un indiciu în privința ascunzătorii.

— Presupunînd că e tot acolo, bineînțeles.

— E acolo.

Trebuia să creadă în asta.

— Dar ei nu vor să răspundă.

— Nu, nu vor. Numai că, ține minte, practic ei nu s-au gîndit niciodată cu adevărat să-l caute. Dacă sînt ca Jones, s-au gîndit că Steerforth trăiește încă, ceea ce înseamnă că n-avea nici un rost să caute.

— Atunci cum o să ne poată da vreun indiciu?

— E vorba de timp, Hugh — ei pot să ne mai reducă din handicapul ăsta. Îți aduci aminte de perioada de pauză a lui Steerforth menționată în dosar?

— Vrei să spui cea dintre zborul de marți în țară și cel de vineri înapoi la Berlin ?

Audley aprobă din cap.

— Ăsta e intervalul crucial, da. Marți seara au adus ei cutiile. Le-au dat jos cumva din avion — vrem să aflăm cum și unde. Trebuie să fi avut o ascunzătoare temporară atunci.

— Steerforth a fost ofițer de serviciu miercuri de la 8,30 pînă a doua zi la aceeași oră, nu ?

— Exact. Iar joi a fost toată ziua la Londra cu navigatorul și Wojek, polonezul. Așa că nu putea să subtilizeze cutiile decît marți sau joi noaptea, ceea ce nu poate să însemne prea departe, sper.

— Și chiar crezi că avem vreo șansă să-i dăm de urmă ?

— Depinde cît de mult reușim să-l facem să-și amintească. Și dacă sîntem norocoși, cum a fost Steerforth.

Roskill ridică o sprînceană.

— Steerforth a fost norocos ?

— Dacă raționamentul meu este corect, a fost — cel puțin o dată. Încearcă să privești lucrurile așa: preia o încărcătură în Berlin, pe care trebuie să o predea belgianului pe care-l caută Butler în clipa asta. Dar, după ce-și aruncă un ochi la încărcătură, hotărăște s-o păstreze pentru el. Din momentul în care ia această hotărîre, are două probleme. Mai întîi trebuie să-i păcălească pe cei care l-au angajat, ca să nu vină să-l urmărească. Problema asta o rezolvă spunînd că nu poate să scoată încărcătura la primul drum, iar pe urmă pierzînd avionul la al doilea drum, cu tot cu o încărcătură falsă. Dar mai există chestiunea practică a găsirii unui loc în care să ducă pentru un timp încărcătura adevărată. Și aici trebuie să găsească o soluție în timpul zborului de marți. Prima problemă pare mai complicată, dar de fapt nu era. Nu trebuia decît să aibă grijă să se potrivească declarațiile. Iar de sărit, mai săriseră o dată dintr-un avion, așa că știau cum se face. Cea de-a doua problemă, însă, era într-adevăr mai complicată. Trebuia să fie o ascunzătoare simplă și bună, pentru că n-avea timp să caute ceva sofisticat. Ei, și aici a avut el într-adevăr noroc, pentru că ascunzătoarea a fost atît de bună, încît lădițele acelea sînt aproape sigur tot acolo unde le-a pus atunci.

Traficul și aglomerația se micșoraseră simțitor cînd au părăsit ceainăria. Trotuarul din fața prăvăliei lui Morrison era gol.

Dar cînd traversară, pe la jumătatea şoselei, Roskill se opri puţin, înjură, şi pe urmă mări pasul.

— S-ar putea ca micul ticălos să ne fi lăsat cu buza umflată, exclamă.

Audley se grăbi după el. Oblonul uşii de la intrare era tras, arătînd privirii anunţul „ÎNCHIS", iar uşa era încuiată.

Roskill se uită în lungul străzii.

— Prăvăliile astea trebuie să aibă şi o intrare prin spate, spuse el. Dacă stai de pază la intrare, am să-ncerc prin spate.

Audley se postă stînjenit în faţa vitrinei. La nivelul ochilor lui era curată, dar mai jos mînuţe murdare şi nasuri mucioase lăsaseră un val de urme. Modelele expuse erau minuţios făcute. Vedea chiar şi nişte piloţi minusculi în carlinga avioanelor. Îşi petrecea oare Morrison serile libere aplecat deasupra unei mese, cu lipici, foarfeci şi pensule subţirele ? Sau poate că producătorii angajaseră femei între două vîrste, care-şi petreceau zilele asamblîndu-şi la nesfîrşit produsele, spre a aţîţa imaginaţia puştimii.

I se păru o veşnicie pînă cînd auzi zgomotul uşii, cînd Roskill o descuie ca să-i dea drumul înăuntru. Se simţea, în mod absurd, ca un hoţ băgat înăuntru de asociatul lui — senzaţie întărită de faptul că Roskill încuie imediat ce intrară.

— A plecat ?

Roskill scutură din cap şi-i făcu semn.

— Nu, n-a plecat nicăieri.

Audley îl urmă prin magazin, pînă ajunseră într-o magazie dezordonată. În faţă, un birou îngrămădit era împrăştiat cu ordonanţe şi liste tipărite care nu mai încăpuseră pe un vechi birou înalt. Morrison era un negustor împrăştiat. Dar Roskill îi arătă o uşă deschisă, în stînga, care ducea către ceva care era clar o pivniţă.

— E acolo. E mort.

Audley trecu pe lîngă un geamantan şi privi în jos, pe scara de lemn uzată. Un singur bec atîrnînd de un fir la piciorul scării, şi Morrison prăbuşit chiar sub el. Un picior îi rămăsese strîmb pe scară, iar pantalonul se ridicase, expunînd patetic o piele prea albă. Avea o gaură în talpa pantofului. La jumătatea scărilor erau ochelarii, întregi. Fusese un om mărunţel în viaţă. Acum părea şi mai mărunt.

Audley simţi un amestec de repulsie şi de uşurare. Se temuse întrucîtva de o sinucidere absurdă, pentru care ar fi trebuit

să-şi asume o parte din vină. Accidentul ăsta va fi mai puţin stînjenitor, oricît de neplăcut ar fi.

— A căzut pe scările astea ?

— Poate. Roskill îl privi rece. Poate că da, poate că nu.

Lui Audley i se ridică părul de pe ceafă. Acel „poate că nu" suna ca o condamnare la moarte.

— Nu m-am uitat la el decît în treacăt. Doar cît să fiu sigur că e într-adevăr atît de mort cum pare, zise Roskill. I-a curs sînge din nas înainte să... cadă pe scări.

— Înainte... ?

— I-a curs pe cămaşă. Dar cînd cazi pe scară nu-ţi curge sînge pe cămaşă. Şi nu te duci în pivniţă cînd îţi sîngerează nasul — cînd spălătorul e în curte.

— Vrei să spui că l-a omorît cineva ?

Se uită iarăşi în jos pe scară, înregistrînd văruiala străveche şi jupuită a pereţilor, şi pînzele de păianjen care atîrnau de nişte cuie mîncate de rugină... Nu putea să înţeleagă. Violenţa era rară, pentru că întotdeauna crea mai multe probleme decît reuşea să înlăture. Iar ăsta nu era stilul ruşilor, mai ales în Anglia, unde un astfel de gest putea să ducă la un scandal de proporţii.

Dar nici judecata şi nici instinctul nu-l puteau învia pe Morrison. Şi nici să-l ignore n-aveau cum.

— OK, Hugh. Vom respecta procedura. Mai întîi sun eu la poliţie. Pe urmă suni tu la departament. Spune-i ofiţerului de serviciu să-l avertizeze pe Stocker. Şi cînd sună Butler, să-l avertizeze şi pe el — dacă pe noi ne-a urmărit cineva aici, s-ar putea să-l urmărească şi pe el.

Era ca într-un coşmar; era destul de rău să fii aruncat din adîncimile tale direct pe cîmpul de bătălie — dar era încă şi mai rău să fii implicat în situaţii de o violenţă imposibil de înţeles.

— Cît vrei să ştie cei de la poliţie ?

— Trebuie să aflăm cum a murit. Dar, indiferent cum, va trebui să-i facem să înţeleagă că prea mult tam-tam nu e recomandabil. Ai face mai bine să-l suni pe Stocker pentru asta; el ştie sigur cum se procedează. Şi, cît timp dau eu telefon, scotoceşti buzunarele lui Morrison — s-ar putea să dai peste ceva interesant.

Se întoarse la telefonul negru spălăcit din micul birou aflat în dezordine. Cel mai important lucru acum era să păstreze iniţiativa, să-l imite pe Fred, ale cărui afaceri cu cei de la secţia

specială erau tratate întotdeauna de o manieră care nu lăsa nici o îndoială asupra celui care dă tonul.

— Aici e dr. D. L. Audley, de la Ministerul de interne.

L'État, c'est moi.

— Vorbesc de la „Magazinul Aeromodelistului" din strada ... se împotmoli, neștiind adresa. A, dar uite-o acolo, pe un antet demodat: Se pare că a avut loc un accident fatal, dar nu sînt întru totul satisfăcut în privința condițiilor în care s-a petrecut...

Asta era nota Fred autentică: nu se solicita chiar o anchetă, ci mai mult o consultație. Își aminti de tușeul final tocmai la timp.

— Dacă aveți amabilitatea să trimiteți un ofițer superior cu brigada de intervenții.

Cînd trecu Roskill la telefon, Audley se întoarse în magazin, care în comparație cu depozitul era curat și vesel. Chiar în spatele tejghelei era un taburet scund, iar la piciorul scaunului era formată o mică scobitură cu marginile tocite — gaura pe care pantofii lui Morrison o săpaseră de-a lungul a sute de zile monotone, stînd și așteptînd să-și vîndă modelele unor puștani.

Scurta satisfacție a lui Audley se risipi. Peste tejgheaua asta nu vor mai trece monede încălzite de prea mult ținut în palmă; supermagazinul de alături va prelua inevitabil totul.

Îl întîlnise pe Morrison numai cinci minute în total, și scosese untul din el. Oricare ar fi fost cauza morții, vina nu era decît a lui, a lui Audley, sporită de sentimentul covîrșitor de silă și furie față de realitatea incomodă din beci.

Privi în tăietura din ziar pe care Roskill o scosese din portofelul lui Morrison: A FOST GĂSIT UNUL DIN AVIOANELE NOASTRE. Nimeni nu merită să ispășească în felul ăsta pentru niște crime minore, după o jumătate de viață, cu atît mai puțin pentru o crimă care nu-i adusese decît o conștiință vinovată. Era o slabă recompensă pentru zilele de frică și primejdie trăite în Normandia, la Arnhem și pe Rin.

Un ciocănit puternic în ușă îl luă pe nepregătite. Se așteptase să audă mai întîi binecunoscutul claxon.

— Dr. Audley ? Ați făcut apel de urgență ?

— Eu sînt Audley. Eu am dat telefon. Se pare că domnul Morrison a căzut pe scări în pivniță, pe acolo. E mort.

Îi conduse în magazie pe cei de la poliție, care lăsaseră un om în uniformă la ușă. Roskill, încă ocupat cu telefonul, îi salută cu o mișcare a capului fără să se oprească din vorbit.

Șeful brigăzii își aruncă o clipă privirea pe scară, iar apoi le făcu semn celorlalți doi și se întoarse către Aduley, cu o expresie blîndă și întrebătoare. Arăta de parcă ar fi văzut și auzit totul, dar credea foarte puțin, și nimic nu-l mai putea surprinde.

— Sînt inspectorul Roberts. Aș putea să vă văd actele, vă rog?

Audley îi întinse portofelul.

— Și domnul?

— Comandant de escadron Roskill, colegul meu.

— Aș putea să vă întreb cu cine vorbește?

— Cu ministrul.

— Vă aflați aici cu o însărcinare specială?

— Da.

— Aș putea să aflu natura acestei însărcinări?

— Domnul Morisson ne ajuta cu informații referitoare la un caz pe care-l cercetăm, inspectore. O chestiune aflată sub jurisdicția Actului Secretelor de Stat. Legătura lui cu cazul era minoră. Am vorbit cu el cîteva minute azi după-amiază și am aranjat să ne revedem la 5,25, înainte să închidă magazinul. Am găsit magazinul încuiat, iar domnul Roskill s-a dus să încerce prin spate. A găsit corpul la picioarele scării.

Roberts dădu din cap.

— În mesajul dumneavoastră ați spus că nu sînteți tocmai satisfăcut în privința condițiilor în care s-a petrecut moartea. Ați putea să-mi spuneți de ce?

Audley repetă ce-i spusese Roskill.

— Inspectore, nu există nici cea mai vagă intenție de a-l acuza pe domnul Morrison. Vizita noastră l-a tulburat, dar nu avea nici un motiv să se omoare. Și, oricum, chiar dacă ar fi vrut asta, nu cred că ar fi folosit o astfel de metodă. Cînd l-am văzut acolo jos, pentru prima oară, am crezut că trebuie să fi fost vreun accident. Încă mai cred asta. Dar, dacă e ceva necurat la mijloc, este de o importanță capitală ca lucrul acesta să se stabilească repede.

Roberts îi aruncă o privire desuetă.

— Credeți că există vreun motiv de orice fel pentru care cineva să fi vrut să-l ucidă pe domnul Morrison?

— Sincer să fiu, inspectore, părerea mea este că lucruri de-astea nu se întîmplă — nu aici și nu acum.

— O mulțime de lucruri ciudate se întîmplă acum și aici, doctore Audley.

— Nu de genul ăsta, inspectore. Dar, dacă s-au petrecut totuși, trebuie s-o știm, așa că vă rog să faceți un efort deosebit.

În acest moment li se alătură Roskill, care-şi împinse mîna înainte, pentru a-i fi strînsă.

— Eu sînt de vină, inspectore. Îmi pare rău, dar cînd nu-ţi place un lucru nu poţi să-l faci frumos numai cu gîndul.

Inspectorul zîmbi pentru prima oară, iar Audley îşi dădu seama că greşise crezînd că va putea să trateze de la înălţime cu cei de la poliţie. Tot ce spusese fusese ori prea pompos, ori prea pretenţios, în vreme ce Roskill schimbase perspectiva şi nivelul discuţiei în cîteva fraze simple.

— Dr. Audley are dreptate, desigur, genul ăsta de violenţă nu se mai poartă, continuă Roskill. Dar nici oamenii nu cad pe scară cînd vor să stea de vorbă cu mine. Dacă nu vor să vorbească nu cad, ci fug.

Îi dădu inspectorului o foaie de hîrtie.

— Va trebui să ne verificaţi. Aveţi aici cîteva nume şi telefoane.

— Şi, ca să vă fie mai uşor, am să vă descriu amănunţit toate mişcările noastre. Cînd am plecat noi din magazin era aici o familie — aş putea să vă descriu emblema de pe bluzoanele băieţilor. Iar afară au fost tot timpul doi puşti — fără îndoială de la vreun liceu din zonă. S-ar putea să fi văzut ceva, iar de mine îşi vor aminti cu siguranţă. Pot să vă dau o declaraţie completă.

Inspectorul se relaxă vizibil, iar Audley îşi mai dădu seama cu această ocazie că trecuse stupid cu vederea nu peste necesitatea de a-şi clarifica statutul, ci peste aceea de a-şi dovedi nevinovăţia. Propria lui pretenţie de autoritate şi poziţia lor neclară impusese de la început un ton protocolar, stînjenitor; şi nu simţise că trebuie să rezolve problema asta pur şi simplu pentru că nu-i dăduse prin cap.

Se auzi clopoţelul de la intrare.

— Trebuie să fie doctorul, spuse Roberts. Sînteţi cumva doctor în medicină domnule?

Audley clătină din cap.

— Atunci, ne scuzaţi, trebuie să ne continuăm treaba. Nu vreau să vă mai reţin. De fapt domnul Roskill nu poate da toate detaliile necesare, iar dumneavoastră puteţi să ne trimiteţi mai tîrziu declaraţia, dacă doriţi.

Ceea ce, se gîndi Audley, era un fel de-a spune: „Nu ştiu exact cine şi ce eşti, încrezutule, însă oricum prefer să tratez cu subalternul tău". Şi era drept. Orice poliţist ar fi devenit colţos

dacă i-ar fi căzut pe cap un caz atît de complicat sîmbăta seara, o seară de sîmbătă care nici nu începuse bine.

Roberts se întoarse și plecă fără să-i aștepte răspunsul, sub pretext că trebuie să le arate drumul medicului legist și fotografului care-l însoțea.

Roskill îi căută privirea lui Audley.

— Am vorbit direct cu Stocker. O să liniștească el apele; a spus s-o ștergem de-aici și să lăsăm treaba asta pînă mîine. Dar, dacă vrei, pot să mai rămîn pe-aici, să văd dacă găsesc ceva — pot să-ți spun toate amănuntele mîine dimineață.

— Pot să-l aducă înapoi pe Butler?

Roskill rînji:

— O să vină. N-o să apuce să doarmă prea mult, dar asta de-abia o să-i ascută ghearele mai tare. A — și o să trimită un om la Knaresborough să-l supravegheze pe Tierney, și unul la Asham, pentru Jones. Pentru orice eventualitate, așa zicea Stocker.

Se pare că aveau oameni destui, evident. La secția pentru Orientul Mijlociu nu fusese niciodată așa. Dar nu-i plăcea felul în care Stocker manipula totul, iar în străfundul minții lui începuse să se nască bănuiala că rolul principal al lui Roskill ar putea fi acela de a-l ține pe Stocker la curent cu mersul lucrurilor.

Oricum ar fi fost, era timpul să-și afirme puțin autoritatea.

— Foarte bine, Hugh. Tu rămîi aici. Mîine poți să vii să mă iei și ne vom ocupa de Tierney, conform planului. Dar nu cred că o să fie foarte ușor, așa că o vom face în două etape. Mai întîi, tu și cu Butler puteți să-l abordați în mod oficial. Iar apoi...

Făcu o pauză, pentru ca efectul să fie mai mare.

— Iar apoi voi încerca împreună cu domnișoara Steerforth.

Efectul fu destul de mulțumitor: pentru prima dată de la ceai, reuși să-i capteze întreaga atenție lui Roskill. Dar n-ar fi fost prea inteligent să-l lase acum așa, cu chestia asta bîntuindu-i prin creier. Dacă-i dădea cumva raportul lui Stocker, n-o făcea decît pentru că așa primise ordin. Și nu era vina lui Roskill că după-amiaza se sfîrșise atît de rău: fusese numai greșeala lui Audley că-l părăsiseră pe Marrison.

— Dacă Tierney a rămas la fel ca pe vremuri, o să încerce să ne tragă pe sfoară, Hugh. O să știe mai multe și o să ne spună mai puține. Așa că vreau ca voi să-i sensibilizați partea bună, iar dacă nu ține, eu am să încerc să i-o sensibilizez pe cea rea. S-ar putea ca așa să obținem ceva.

VI

În drum spre casă, Audley simți cum îl cuprinde o neagră deprimare.

Peisajul familiar, primăvăratec, după răceala zilei dinainte, nu făcea decît să înrăutățească lucrurile; în mod normal ar fi trebuit să se ducă acasă pentru un week-end tihnit și solitar. În schimb mașina lui alerga de la o problemă la altă problemă — numai necazuri pe toate părțile.

Faith Jones avusese la dispoziție cea mai mare parte a zilei ca să se agite și să iscodească prin casă, iar el n-avea nici o garanție că ea o să vrea să-i însoțească a doua zi în nord, presupunînd că asta era o treabă bună. Nu putea nici măcar să fie sigur că încă îl mai aștepta.

Dar nu fata era necazul lui cel mai mare. Ultimele două ore îi confirmaseră temerile că pur și simplu nu era în stare să-și rezolve treaba — totul nu era decît o eroare îngrozitoare de raționament. Cedarea lui Morrison fusese noroc, nu artă, iar în sufletul lui știa că trimiterea lui Roskill și a lui Butler înainte nu era atît o părticică din vreun plan ingenios cît, mai ales, rezultatul lașității lui amestecate cu speranță. Theodore Freisler pusese degetul pe rană: se temea de treburile murdare.

Cel mai rău lucru era moartea lui Morrison. Deocamdată, însă, nu i se părea ceva real; dar cînd irealul se va spulbera, Audley bănuia că o să fie înfricoșat.

În timp ce întorcea mașina ca să intre în curticica pietruită din fața intrării, cu măcăitul gîștelor doamnei Clark ră-

sunîndu-i în urechi, observă cu plăcere că cineva tunsese iarba — una din faimoasele inițiative ale doamnei Clark. Sîmbătă, Audley se ocupa invariabil cu tăiatul ierbii, și, într-un colțișor al minții, se gîndise toată ziua la asta.

Iar Mini-ul domnișoarei Faith Jones era tot acolo, în vechiul hambar, unde-i spusese să-l pună în dimineața aceea. Parcă și el alături.

Bucătăria cu ziduri de piatră era răcoroasă și liniștită după o amiază plină de neplăceri și o călătorie spre casă în timpul căreia transpirase abundent. Iar Faith Jones, îmbrăcată într-un tricou și o pereche de blue-jeans, uniforma tinereții, tocmai turna o bere, la fel de rece și de liniștită.

— Doamna Clark a ta mi-a spus că întotdeauna bei o bere cînd ajungi tîrziu de la birou. Părerea ei fermă este că întotdeauna atingi coarda sensibilă a unui bărbat dacă-l întîmpini așa. Zice că gestul îi mărește respectul pentru sine însuși, chiar dacă n-are chef de bere. Iar eu cred că doamna Clark are o memorie rasială care poate ajunge pînă în vremea strămoșilor anglo-saxoni.

Îi oferi berea lui Audley cu o reverență din care nu-ți puteai da seama dacă e serioasă sau glumește.

El o luă, complet zăpăcit.

— Nu știam că doamna Clark e la curent cu ce beau eu de obicei. Dar berea e binevenită, domnișoară Jones.

— Nu te formaliza iarăși cu mine. Aseară ai fost de acord să-mi spui Faith, iar tu ai fost atît de mult „domnu' David" pentru mine astăzi, că mi-ar fi imposibil să-ți mai spun „doctore Audley".

Îi zîmbi, dar el se refugie în paharul lui.

— Cît despre informațiile doamnei Clark despre ce bei de obicei, trebuie să afli că sînt *puține* lucruri pe care doamna Clark *nu* le știe despre tine. Iar ceea ce nu știe din experiență și pricepere, știe probabil din instinct. Așa că, întrucît azi am petrecut o mulțime de timp cu ea, mă tem că acum știu și eu o mulțime de lucruri despre tine.

Audley se înecă cu berea. Rolurile se inversaseră, ca într-o proverbială răzbunare.

— Dar nu te neliniști, continuă Faith cu oarecare candoare. Are o părere foarte bună despre tine. Mi-a dat să înțeleg că ai fi o partidă foarte bună pentru orice fată cu capul pe umeri. Și toată ziua a ținut-o lanț cu aluziile.

Audley încercă să iasă la suprafață într-o încercare disperată de a pune capăt discuției.

— Probabil că și despre tine are o părere foarte bună, dacă ți s-a destăinuit atît de repede.

— Am avut grijă să-i spun că sînt fată de fermier. Dar cred că a făcut-o mai mult din disperare. O dată ce a făcut greșeala să mă ia drept ultima ta prietenă, s-a agățat de mine ca un scai. E de părere că predecesoarele mele au fost prea puține — și toate cît se poate de necorespunzătoare.

— N-ar fi trebuit s-o lași să-ți spună toate astea, domnișoară Jones. Ar fi trebuit să-i explici că noi doi avem o relație de... afaceri.

Audley era conștient că se exprima încă cu greutate.

— Nu sînt sigură că doamna Clark ar fi putut să înțeleagă o astfel de relație. Și, de fapt, nici eu.

Pe urmă, brusc, deveni serioasă.

— Nu prea pot să-i spun că încerci să dovedești că tatăl meu a fost un hoț, sau poate chiar mai rău.

Audley puse paharul jos și se întoarse să privească peluza netedă, cu iarba proaspăt tunsă. În definitiv, pălăvrăgeala ei era preferabilă realității. Dar pentru că asta nu făcea decît să-i mascheze ezitările, era mai bine să-i spună adevărul.

— Am dovedit deja lucrul ăsta. Azi după-amiază. L-am strîns cu ușa pe un prăvăliaș inofensiv care vindea avioane de jucărie și care a fost pe vremuri operatorul tatălui dumitale. Și l-am făcut să recunoască. Iar acum e mort.

— E — e mort!

— Se numea Morrison. Cred că a murit într-un accident pe scară. Dar unul dintre colegii mei nu e de aceeași părere.

— Adică n-a căzut pe scări!

Audley se întoarse.

— Adică n-a murit accidental, spuse el dur.

— David — ce ești tu?

Audley deschise altă cutie de bere și i-o oferi. Ea refuză scuturînd din cap, iar el și-o turnă neglijent în pahar, privind cum dădea spuma pe-afară.

— Ce ești tu? repetă ea. Ce faci? Ești într-adevăr un personaj misterios, cu capă și spadă — genul de personaj despre care citești dar nu crezi că există? Presupun că n-ai recunoaște-o dacă ai fi, așa că e o întrebare prostească.

Nu prostească, dar fără răspuns, se gîndi Audley. Acum era un miel îmbrăcat într-o blană de lup care nu i se potrivea, dar

ea n-ar fi crezut niciodată asta. Privirile îi căzură apoi pe o cărticică legată în albastru și auriu, care zăcea într-un teanc pe pervaz deasupra boilerului.

— Crezi în spiriduși Faith?

Ea îi privi cu chipul golit de orice expresie.

— *Puck of Pooh's, Hill* * chiar pe raftul din spatele tău. E acolo la început un pasaj în care Puck se supără cînd este numit spiriduș. Dă-mi cartea să-ți arăt.

Răsfoi precipitat paginile ca să găsească pasajul pe care aproape că-l știa pe dinafară: „Ceea ce noi numim spirite sînt chestii contrafăcute, de care oamenii de pe coline nici n-au auzit".

— Numai că noi bineînțeles că am auzit de ele. Dar acum știi exact cum s-a simțit Puck. Nu poți să generalizezi numai pe baza a ceea ce știu oamenii de pe coline.

Dădu înapoi cîteva pagini: „Giganți, zîne, spiriduși; duhuri ale pădurii, ale copacilor, ale mușuroaielor și ale apelor; vrăjitori, paznici de dealuri, de comori, oameni buni, pitici, somnambuli...".

— Eu nu sînt un somnambul, bineînțeles. Eu aș putea fi paznicul dealului.

Ea dădu din cap disperată.

— Fii serios, David.

— Dar chiar sînt. Tatăl tău vitreg nu are de fapt dreptate — nu sînt polițist. Sînt mai degrabă un fel de meteorolog, un prognozator al vremii din Orientul Mijlociu. Sau cel puțin asta am fost pînă ieri. Încercam să prevăd ce se va întîmpla în anumite țări. Ești mulțumită cu răspunsul ăsta?

Faith se gîndi puțin înainte să răspundă.

— Orientul Mijlociu — ăsta e motivul pentru care camera de zi e presărată cu toate ziarele și lucrurile acelea arabe?

Audley aprobă din cap. Va trebui să amîne lecturile din *Al Ahram* și *Al Kuwat* și celelalte gazete arăbești, și să treacă la *Molodaia Gvardia* și *Ogoniok*, la fel de conștiincios ca și pînă acum.

— Dar tatăl meu n-avea nimic de-a face cu Orientul Mijlociu. El nu zbura decît în Europa.

— Asta e adevărat. Sînt puțin în afara „teritoriului" meu. Și puțin depășit de evenimente. Tocmai de aceea s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău. După cele ce s-au petrecut în după-amiaza asta, nu mai sînt atît de sigur că am dreptul să te implic —

---

* Titlul unei cunoscute povestiri de Rudyard Kipling.

sau că tu o să mai vrei să fii implicată. Dar aseară ai spus că ai da mult să afli ce-a făcut tatăl tău.

Ea îl privi surprinsă.

— Vrei să spui că aș putea într-adevăr să fac ceva? N-aș fi crezut că voi — Oamenii Dealurilor — vă încredeți în cei de afară.

— Ei, nu — eu însă, da. Am apelat deja la cîteva personaje mai neobișnuite. Lucru de mirare pentru tine, nu?

Ea își duse mîna la gură, tresărind vinovată.

— Unul dintre ei nu se numește Esau, sper?

— Ba, cu siguranță că da.

Esau era numele conspirativ al lui Jake. Era un vechi banc de-al lor că Jake își întorcea cămașa pe dos ori de cîte ori voia să-și schimbe numele.

— Îmi cer iertare. A sunat pe la vremea ceaiului. Dar a lăsat un număr de telefon valabil pînă la ora șapte — e pe notesul de lîngă telefon.

Audley nu recunoscu numărul, dar cînd sună, se dovedi a fi de la unul din cluburile de noapte din Soho, unde Jake își petrecea probabil mare parte din timpul liber. „Dar, desigur, ne face plăcere să-l chemăm pe domnul Esau", i se răspunse la capătul firului.

— Esau?

— Dragul meu David! Micuța ta prietenă — pe care o neglijezi atît de rușinos — și-a adus aminte să-ți transmită mesajul meu!

— Nu e prietena mea.

— A, nu bineînțeles; secretara-menajera ta cu accent rural. Ce tîmpit pot să fiu, am luat-o drept altceva!

— Treci la subiect, Esau.

— La subiect? Chestia, prietene, este că te prețuiesc atît de mult că, în loc să mă grăbesc la întîlnirea mea de azi dimineață, m-am repezit să-i telefonez celuilalt prieten al meu.

Interesul lui Jake pentru Panin era în mod clar mai mult decît întîmplător dacă se aprinsese atît de repede. Dar Jake era, desigur, un tip ambițios.

— David, știi că prietenul tău a revenit la preocupările tinereții sale glorioase?

— Da.

Era clar că israeliții aveau o rețea bună în Berlin.

— Nici nu mă îndoiam, deși ai omis, din neglijență, să-mi spui și mie. Dar n-are importanță. Prietenul meu a menționat

asta în răspunsul lui. A promis că o să acorde chestiunii o parte din timpul său prețios. Deocamdată, însă, ne-a dat un indiciu. Ai auzit vreodată de Turnul G ?

— Nu.

— Nici eu. Dar se pare că prietenul tău și-a petrecut mult timp acolo pe vremuri. Turnul G — va trebui să te documentezi. Sînt sigur că aveți o grămadă de informații despre drăcia asta.

— Am să-i acord toată atenția. Și asta a fost tot ?

— Tot! Într-un timp atît de scurt cred că nu e rău deloc. Da, asta e tot. Asta e tot deocamdată — numai că aș vrea să-ți cer sfatul într-o mică problemă.

Acum urma nota de plată, sau măcar prima rată. La Jake întotdeauna urma o notă de plată.

— Dar nu-ți mai încărca mintea cu ea acum. Secretara-menajera mea mă așteaptă, așa cum sînt sigur că face și a ta, David. O să mai stăm de vorbă pe săptămîna viitoare.

— Îți stau la dispoziție.

Încă înainte de-a pune receptorul jos, Audley începuse să compare avantajele contactării imediate a departamentului pentru a localiza Turnul G cu dezavantajele deconspirării noutății. Respinse dezavantajele imediat. Și știa că ermetismul excesiv era un viciu profesional care trebuia controlat. Unii cădeau pradă acestui viciu. El trebuise întotdeauna să se lupte cu dorințele de a ține pur și simplu secretele numai pentru el. Încercă să se monteze împotriva protestelor interioare. Serviciul de informații era acolo pentru a fi folosit, dar probabil că nu și sîmbăta seara, pentru un caz încurcat de spionaj.

Dar, cînd obținu legătura, fu la început foarte surprins de răspunsul amabil, pînă cînd își dădu seama că oamenii aflaseră. Se pare că Stocker se ținuse, într-adevăr, de cuvînt. Deci bineînțeles că o să se stabilească identitatea turnului G, și încă cu maximă promptitudine. După care o să-l sune ei.

După care o să comunice toate amănuntele cui mai era interesat de chestia asta...

Se întorse în bucătărie și o găsi pe Faith punînd masa pentru cină, la fel de domestică precum toate predecesoarele ei.

— Tot șuncă și salată — doamna Clark zice că vara și primăvara din asta trăiești. Esau al tău ți-a spus ce trebuia ?

— S-ar putea. O să știu sigur ceva mai tîrziu, în seara asta.

Ea se opri și îl înfruntă:

— David, trebuie să știi că, dacă tot te voi ajuta, o să trebuiască să te încrezi în mine. Dacă omul acela a fost, într-adevăr, ucis

azi după-amiază, am dreptul să știu în ce mă bag. Și prefer să știu ce fac.

— E destul de corect. Presupunînd, desigur, că pot să am încredere în tine.

— Vrei să-ți spun că aș apăra țara și Regina, orice-ar fi?

— Ai face-o?

— Nu, n-aș face-o. Dar tu?

Audley clătină din cap.

— Pentru mine nu e valabilă aceeași întrebare. Eu sînt de modă veche. Dar n-am pus întrebarea cum trebuie. Pot să fiu convins că o să ai încredere în mine?

Faith făcu o mutră acră.

— E o problemă dificilă, nu? Și scîrboasă.

— Nu văd de ce. Ai putea să-mi răspunzi la întrebări mult mai dificile. Ai putea să-mi spui că americanii au greșit în Vietnam. Sau că ești convinsă că rachetele ar trebui făcute pluguri. Dar nu contează, pentru că nu-ți pun ție întrebarea — mie trebuie să mi-o pun.

Îi luă tacîmurile și continuă el să așeze masa în locul ei.

— Cine mi-a tuns iarba azi?

Ea clătină din cap, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ce om ciudat poți să fii! Eu am tuns iarba în locul tău. Doamna Clark a venit de dimineață cu cumpărăturile și, cînd a văzut că ești plecat, mi-a ordonat aproape să trec la treabă. Mi-a și arătat cum se pornește mașina. Ce legătură are asta cu încrederea în mine?

— Doamna Clark știe să cîntărească un om. Dacă ea are încredere în tine cu gazonul și mașina, atunci pot să am și eu, în alte privințe. Vrei să afli exact ce-a făcut tatăl tău, rău sau bine?

— Vreau. Și nu văd nici un rău în asta.

— S-ar putea să fie mai complicat decît pare. Ți-am spus aseară că tatăl tău a capturat ceva. Există un rus care știe ce. Și vrea acel ceva atît de mult, încît e gata să ne ceară ajutorul. Cel puțin așa credem noi.

— E un om bun sau rău?

— E un personaj foarte important.

Faith se cutremură.

— Dacă bun și rău nu înseamnă nimic pentru tine, atunci ar fi mai bine să n-ai încredere în mine. Pentru că atunci aș fi idioată să am *eu* încredere în tine.

Audley era gata s-o acuze de naivitate, dar se abținu. Sigur că era naivă — cum fusese și el așteptîndu-se la altceva. Din nou eroarea aceea gravă de neiertat; dacă voia s-o folosească, trebuia mai întîi s-o convingă.

— Nu prea știm despre el decît că e foarte puternic și influent în țara lui. Ăsta e motivul pentru care trebuie să aflăm ce este lucrul acela și de ce este atît de important pentru el. Am vrea să ni-l facem prieten, dar nu putem avea încredere în el. Nu înțelegi?

— Ajungi mereu la chestia asta cu neîncrederea. Tu n-ai niciodată încredere în alții și nici ei în tine! Pentru tine nu e decît un joc!

Audley simți cum se sufoca de mînie, o mînie pe care nu putea s-o reprime.

Să fiu ca Dubcek? Sau ca Nagy și Maleter? Sau ca Jan Masaryk? Doamne, femeie, n-avem *dreptul* să le acordăm încredere.

Era conștient de prăpastia în care se arunca, dar nu mai avea cum s-o evite Iar acum, oricum, nici nu mai voia s-o evite.

— Sigur că e un joc. Și dacă l-am juca toți așa cum trebuie, am duce-o mult mai bine. Împușcăturile pornesc întotdeauna de la cei care încearcă să introducă în practică nobilele sentimente siropoase și sloganurile doctrinare rudimentare. Așa că mai bine ți-ai împacheta scrupulele comode și dilemele morale și le-ai duce înapoi cu tine la școală. O să arate mai bine pe tablă.

Se opri să-și tragă respirația și-l cuprinse un sentiment de dispreț față de el însuși. Obrajii ei erau roșii, iar culoarea se răspîndea de parcă ar fi pălmuit-o. Prăvăliașii și profesorii erau o pradă ușoară. Și tentantă, după cei ca Stocker și Jones, care puteau oricînd să-i pună la punct.

— Îmi cer scuze, domnișoară Jones. Nimic din ce-am spus nu e drept. Și s-ar putea să ai dreptate, zise el pe un ton potolit. Dar mie îmi pasă cu adevărat de jocul în care sînt băgat — sau eram, mai bine zis. De fapt, cred că am fost aruncat în bucluculul cu tatăl tău pentru că îmi pasă prea mult: nu puteam să sufăr să stau și să mă uit cum Orientul Mijlociu este transformat într-un sat fără cîini — cel mai mult de prietenii dumitale rușii, dar și de noi și de americani. Însă n-aveam nici un drept să-mi vărs nervii pe dumneata.

Ea se întoarse și pentru o clipă Audley crezu că o să iasă pur și simplu din cameră. Dar în loc să facă asta, ea luă un scaun și se așeză, cu spătarul în față și cu bărbia sprijinită de el.

— Deci, ce vrei să fac?

El o privi surprins. Nu o considera genul de persoană care să se lase intimidată.

— Adică mai vrei să mă ajuți?

— Acum mai mult ca oricînd, David. N-am pretenția că te înțeleg. Sau poate că nu reușesc să înțeleg ce-l determină pe un om ca tine să facă ceea ce face. Dar, nu știu de ce, nu pot să cred că te-ai lăsa amestecat în ceva rău. Și regret c-am spus că nu e decît un joc. Asta a fost — a fost mult mai rău decît ce-ai spus tu.

Nu se putea face pace mai bine decît atît.

— Hai să mîncăm, spuse el, simțindu-se în mod absurd ușurat că fata n-o să-și facă bagajele.

În timp ce mîncau, ea pălăvrăgi degajat despre cum își petrecuse ziua — o zi ciudată, printre străini, într-o casă ciudată. Era curios cum o acceptaseră toți — poștașul, lăptarul de la Co-op și doamna Clark. Ajunseseră oare oamenii de astăzi la părerea că burlacii trebuie să aibă din cînd în cînd o fată pe lîngă casă sau era ea prea relaxată? Audley o găsea relaxantă, numai că impresia de aroganță pe care și-o formase la cimitirul din Asham nu-i dădea pace, umbrindu-i mulțumirea. De obicei aprecierile lui nu erau atît de departe de adevăr.

Masa i se păru ca un vis. Nu numai pentru că Faith era atît de diferită de Liz, deși probabil că fără ochelari ar fi fost la fel de drăguță, chiar dacă mai puțin înzestrată fizic. Era mai curînd vorba de faptul că, dincolo de această normalitate, dincolo de tentativa lăptarului de a-i vinde o smîntînă de două ori mai scumpă și dincolo de părerea doamnei Clark că Faith era mult-întîrziata succesoare a lui Liz, dincolo de toate acestea nu era decît realitatea rece.

Nu erau prieteni, nu erau nici măcar cunoștințe întîmplătoare. Erau doar componente ale unui întreg lanț de evenimente, care începuseră cu mult timp în urmă, și în care intraseră un om mort demult — și încă unul, mort de curînd. Sporovăiră și spălară vasele cu o liniște care nu era decît aparentă. Undeva acolo, afară, în întunericul care sporea, oameni pricepuți desfăceau încă Dakota în bucățele. La o distanță de o oră, Morrison se afla întins pe o masă, iar Roskill aștepta raportul me-

dicului; peste Canal, Butler îl vîna încă pe belgian, care se speriase cumplit cu atîția ani în urmă. Și, dincolo de toți, era Panin.

Ei formau lumea adevărată. În timp ce lumea aceasta nu era decît o blîndă iluzie.

Iluzia fu spulberată într-un sfîrșit de țîrîitul telefonului. Fu surprins de expresia de înțelegere discretă pe care o zări în privirea ei în timp ce continua să stea pe scaun, dorindu-și să înceteze zgomotul acela. Scutura din cap ca să alunge ideea. Visele nu pot fi împrăștiate atît de ușor. Faith era destul de rațională ca să nu se impacienteze pentru orice moment de aflare a adevărului, oricît de mult ar fi dorit să-l cunoască.

Vocea calmă, bine crescută și potolită de la telefon îl smulse pînă la urmă din aceste speculații. Doctorul Audley dorea să afle amănunte despre Turnul G.

— Un complex adăpostit anti-aerian, puternic protejat împotriva bombardamentelor, aflat în Berlin, domnule. Construcția lui a început în iarna lui '41. La Grădina Zoologică, dincolo de canalul Landwehr. Chiar lîngă cuștile de păsări ale Grădinii — o mostră interesantă de planificare urbană, după tipicul teuton.

Un turn de apărare anti-aeriană. Își aminti de un monstru de turn înălțîndu-se deasupra ruinelor orașului Hamburg în 1948.

— Mult mai mare decît acela, domnule. E mai mult o fortăreață decît un turn de apărare anti-aeriană. E dotat cu toate condițiile moderne — generatoare interne, rezerve de apă, tot... Bateria principală e pe acoperiș: opt tunuri mari și patru baterii de artilerie ușoară. Dedesubtul lor se afla cartierul general al garnizoanei, cu depozitul de muniție. Pe urmă un spital militar complet echipat cu un personal de șaizeci de persoane. Dedesubtul lui se afla crema colecțiilor din Staatliche Museum, la fel de în siguranță ca la Banca Angliei. Iar după asta, două etaje de adăpost anti-aerian, cu o capacitate de cincisprezece mii de persoane — cu toate că pînă la urmă au încăput încă de două ori pe atîta. În afară de două mii de morți și răniți. A rezistat pînă la ultima bombă — opt picioare de beton armat și grilaje de oțel — dar un loc nu foarte plăcut, totuși...

Audley încercă să-și închipuie treizeci de mii de civili înnebuniți de panică, înghesuiți într-o cutie de beton de pereții căreia se izbesc tot timpul bombe și obuze rusești.

— Însă, cum spuneam, sigur pînă în ultima clipă. Se crede

chiar că Goebbels hotărîse la un moment dat să conducă operațiunile de apărare de acolo — turnul avea la parter o stație de transmisie radio, iar principalul centru de comunicații — adică Turnul L — era în apropiere. Dar în final a ajuns în celălalt capăt al Tiergarten-ului...

Audley nu mai asculta. În schimb mintea îi gonea de-a lungul ultimelor treizeci și șase de ore către singura supoziție de care fusese cît de cît sigur, dar care acum se prăbușea pe neașteptate sub ochii lui.

... tot la Friedrischshain, mai mic, desigur Turnul G era de departe cel mai mare. În jur de o sută și treizeci de picioare înălțime...

Fusese o idee preconcepută, bineînțeles. Și chiar dacă nu se mai potrivea cu faptele, tot îi mai suna adevărat.

— Iar în Grădina Zoologică au fost tot timpul animale, pînă la sfîrșit. Lei sîngeroși și hipopotami la un loc cu rușii, fără îndoială...

Din plictisit, Audley deveni incredul.

Îi mulțumi cu mintea aiurea omului, care părea destul de preocupat de ultimele ore, destul de wagneriene, ale Reich-ului de o mie de ani, mai mult din cauza suferințelor îndurate de bietele animale de la Grădina Zoologică berlineză. Puse receptorul în furcă.

Se aplecă după servietă, dar se opri la jumătatea gestului. Știa perfect ce scrie în dosarul Panin, care se afla acolo împotriva tuturor regulamentelor. Și n-avea nici un rost să se mintă că nu exista nici o legătură între Steerforth și Panin, chiar dacă nu era genul de legătură la care se gîndise inițial.

Într-adevăr, dacă a avut vreun sens în 1945, nu mai avea nici unul în 1969.

Dar trebuia verificat.

Theodore Freisler s-ar putea să știe răspunsul la întrebare. Exista însă o altă persoană care-l știa în mod sigur. Își lua agenda din sertar și se uita la bătrîna lui pendulă, punînd în cumpănă ora destul de tîrzie și măsura, nu foarte mare, în care Sir Kenneth Allen se putea numi o cunoștință a lui. Întîlnirea lor de la Roma fusese strict oficială, însă el fusese oricum făcut KO. Audley se simțise stors după o jumătate de oră de conversație, după care se simțise cîntărit și apoi eliminat politicos dintre „grei".

Dar importantul personaj mai fusese consultat de departamentul lor, iar Audley știa că n-o să-l refuze, orice ar fi crezut despre el. În afară de asta, dacă vocea aceea plictisită comunica

informațiile mai departe, s-ar putea ca și Stocker să ajungă la aceeași concluzie, iar Stocker n-ar ezita să-l abordeze pe Sir Kenneth, de la prezidiul lui sau din biroul de persoană foarte importantă. Iar dacă Stocker suna al doilea, posibilitatea asta i se părea o recompensă destul de mare ca să-l convingă să încerce.

Cînd reveni la bucătărie, un sfert de oră mai tîrziu, Faith tocmai terminase cu spălatul vaselor. Se întoarse către el și îl privi cu o așteptare mută în ochi, care se șterse însă cînd văzu propria lui expresie nelămurită.

— N-ai obținut ce voiai ?

— Ce voiam ?

Se așeză la bătrîna lui masă din bucătărie și își pironi privirea pe lemnul ei zgîriat și tocit.

— E clar că n-am obținut ce voiam, iar, pe de altă parte, am obținut mai mult decît mă așteptam.

Își ridică ochii către ea.

— Știi, Faith, cred că știu ce conținea încărcătura tatălui tău.

— Sir Kenneth, ne-am cunoscut la Roma, la simpozionul de studii pe teme egiptene.

— Da, îmi amintesc foarte bine, doctore Audley.

Vocea aceea superbă era plină de autoritate, dar n-avea nici cea mai vagă urmă de aroganță.

— Lucrarea dumneavoastră despre Shirkuh a fost admirabilă. Sînt cu totul de acord cu dumneavoastră că Nur ed-Din și Saladin i-au acordat prea multă atenție. Dar, cu ce pot să vă ajut ?

— Cred că ați putea să ne ajutați într-o problemă pe care o avem aici, la departament.

Asta dădea apelului său un aer oficial, dar Sir Kenneth nu era oricum genul de om care să se lase îmbrobodit.

— Da ?

— Mi se pare că ați fost în 1945 la Berlin ca membru al Comitetului Aliaților pentru Tezaurul de Artă ?

— Da, doctore Audley. Însă un membru destul de puțin important.

— Vă amintiți de Turnul G, Sir Kenneth ?

Faith se holbă la el.

— Colecția Schliemann.

Acum se încruntă la el.

— Troia, Faith — Troia! Turnurile fără acoperișuri și cîmpiile pustii — Troia!

Chipul ei se destindea. Maxilarul i se lăsă puțin, iar pe urmă se strînse iarăși. Nu spunea nimic.

— Ai auzit de Heinrich Schliemann?

— Bineînțeles că am auzit, zise ea repezit. E cel care a descoperit Troia, toată lumea știe asta...

— Mai mult decît Troia, Faith. Mult mai mult. A descoperit tezaurul regal — unul dintre cele mai mari ale tuturor timpurilor.

— A furat-o de la turci și le-a adus comoara nemților. Dar, după război, rușii au găsit-o și au luat-o — și au pierdut-o. Nimeni n-a mai văzut-o din vara lui 1945.

Furia nu era o emoție des întîlnită la Sir Kenneth, dar neplăcerea pe care o exprima tonul lui fu magistrală:

— În problema asta, doctore Audley, Înaltul Comandament al rușilor n-a fost prea deschis față de noi. Nu pun la îndoială faptul că au scos colecția Schliemann din Turnul G și nici dreptul lor la ea, ca despăgubiri de război. Și ei suferiseră mari pierderi, din propriile lor tezaure. Aveau dreptul la o compensație.

— Dar s-o iei — și nu exista nici o îndoială că au luat-o — și pe urmă s-o lași să se piardă, ăsta e un act de neglijență de neiertat.

— Unii dintre colegii mei cred și acum că nu s-a pierdut niciodată și că se află în buncărele de la Kremlin. Dar ăsta nu e decît gîndul lor, pe care l-au vrut adevărat. Dacă ar fi supraviețuit, ar fi fost demult readusă în Berlinul de Est, la Staatliche Museum...

Faith se așeză de partea cealaltă a mesei, cu umerii lăsați.

Pe urmă își adună puterile.

— Crezi că știi, ai spus? Dar cît de sigur ești — și cum de știi?

— Nikolai Andreevici Panin, Faith—rusul despre care ți-am povestit. El e indiciul meu. Vezi tu, eu am crezut că dacă aflu ce făcea el în 1945 la Berlin, înainte să vină în căutarea avionului tatălui tău, ne-am putea da seama ce transporta avionul.

Ochii ei se măriră:

— E același om de *atunci*?

— Păi, da, tocmai aici e problema. Pe vremea aceea era un nimeni, nu făcea decît ce i se spunea. Acum, însă, este departe de a fi un nimeni.

— Și ce făcea — cînd era un nimeni?

— Era soldat. Unul dintre puținii care au rezistat tot drumul de la Stalingrad la Berlin. Dar înainte de asta fusese arheolog, iar în Turnul G nu exista decît un singur lucru care l-ar fi putut interesa.

— Turnul G?

— Acolo a lucrat după ce rușii au cucerit Berlinul. O fortăreață anti-aeriană mare cît un bloc. Și fortăreață, și spital, și adăpost anti-aerian. Și adăpost de tezaure.

— ...Monede, tapiserii și sculpturi au fost recuperate, dar nu și colecția Schliemann. Tot ce are acum Staatliche Museum despre Troia este doar o mică adunătură de mărunțișuri. Și, ceea ce face tragedia completă, doctore Audley, este că dacă englezii n-ar fi fost niște tîmpiți, colecția n-ar fi ajuns niciodată la Berlin. Schliemann a oferit totul British Museum-ului. Cadou. Dar Winter Jones l-a refuzat. L-a refuzat pentru că nu avea spațiu.

Soarta fusese crudă cu tezaurul Troiei. Rușii și francezii oferiseră sume mari pentru ea. Grecii o reclamau în numele lui Homer. Dar toate cele trei națiuni se uniseră ca să-l ajute pe Schliemann să reziste Turciei de a i se înapoia proprietatea, toate trei în speranța că o vor căpăta drept recompensă. Iar englezii au refuzat-o din lipsă de spațiu!

— Ironia întregii povești, doctore Audley, este că tezaurul ar fi fost în siguranță în orice muzeu în afară de cél în care a ajuns.

Așa că au obținut-o nemții, doar ca s-o piardă în favoarea rușilor, care, la rîndul lor — în opinia demnă de luat în seamă a lui Sir Kenneth — au pierdut comoara în favoarca vreunui contrabandist obscur, care a topit totul, pentru valoarea brută în aur.

Aurul regelui Priam. Coroana Hecubei și inele pentru degetele Elenei. Cupa cu care a băut Paris și armele cu care s-a bătut Hector.

— Bineînțeles că nu era aurul Troiei de pe vremea lui Homer. Era mai tîrziu decît Homer cu cel puțin o mie de ani. Dar nu asta contează, doctore Audley. Comoara era superbă și de neprețuit...

Mai spusese cineva cuvintele astea — Morrison, chiar în după-amiaza aceea repetînd ca un ecou vorbele lui Steerforth.

Audley se uită peste masă la fiica lui Steerforth, progenitura unui om care s-ar putea foarte bine să fi comis unul dintre cele mai mari furturi de artă din istoria omenirii.

Părea nenorocită, iar el o compătimi: nu era o piesă prea onorabilă la dosarul unei respectabile profesoare de chimie.

— Capul sus, Faith! S-ar putea să greşesc.

Îl privi fără prea mult optimism.

— Dar nu crezi totuşi că greşeşti, nu?

— S-ar putea. Într-un fel, m-ar surprinde să aflu cu certitudine că Panin urmăreşte tezaurul Schliemann. Pînă acum n-am luat în consideraţie posibilitatea unei simple prăzi — nu i-ar interesa pe ruşi atît de tare. Şi, mai ales, nu pe un personaj cum e rusul nostru. Are pe cap probleme mult mai mari decît o grămăjoară de briz-brizuri de aur furate dintr-un muzeu.

— Tu nu-ţi dai seama ce spui, nu-i aşa, David? Pentru tine nu sînt decît nişte zdrăngănele de aur! Presupun că nu ai citit niciodată despre ce a descoperit Schliemann.

Nu aşteptă răspunsul lui.

— Ştiu că ştii despre Schliemann. Toată lumea ştie — o legendă capitalistă. În fiecare bancher zace un arheolog romantic. Un pumn în nasul tuturor specialiştilor care au spus că Troia n-a existat!

Se gîndi o clipă înainte să continue.

— Cînd eram mică am citit o pagină despre grămăjoara ta de zdrăngănele. Nu-mi mai amintesc acum toate amănuntele, dar îmi amintesc cîte ceva despre bijuterii. Era o diademă de aur, David, care forma o pereche împreună cu alta. Era făcută numai din sîrmuliţe şi ineluşe de aur, din frunzuliţe şi mici ornamente. Avea mai mult de şaisprezece *mii* de elemente. Iar asta nu era decît una! Una singură! Şi erau mii de piese. Şi cercei, şi inele, şi butoni, şi cupe, şi ornamente!... În zilele noastre, oamenii nu-l iau foarte în serios pe Schliemann. N-a descoperit Troia care trebuia, şi tot ce a crezut el că este Homer curat, nu era de fapt deloc aşa. Iar eu cred că adevăratul război troian n-a fost decît o mică gîlceavă pentru comerţ şi taxe — nu cum ni-l descrie nouă Homer. Dar legenda era glorioasă şi eroică, iar comoara i se potrivea perfect, aşa că, într-un fel, n-a greşit deloc. Iar dacă arheologul tău rus e măcar pe jumătate om — dacă are măcar un pic de inimă, n-o să-şi găsească liniştea cîtă vreme mai există o şansă ca tezaurul să fie redat omenirii...

Furia ei bruscă îl uimi aproape la fel de tare ca și cunoștințele ei neașteptate. Oamenii de știință, chiar și de sex feminin, nu erau, după cîte știa el, nici atît de vehemenți, nici atît de bine informați despre arta clasică.

Iar acum Faith măsura bucătăria de la un capăt la altul.

— Viteazul meu tată! Ticălosul!

Se simți obligat s-o tempereze, să-l apere pe bietul om, orice ar fi făcut.

— Stai puțin, Faith. Încă nu știu precis. Iar dacă el a făcut asta, nu putem ști dacă era conștient de valoarea obiectelor. Pentru el nu erau decît o simplă captură — aur bun de furat. Și nu era singurul care credea că are dreptul la o răsplată pentru serviciile aduse.

Faith se întoarse către el.

— Nu știa? Nu știa? Of, David, știa. Știa chiar al dracului de bine! Știa pentru că și eu știu — nu te miră faptul că știu atît de multe despre Troia?

Din nou nu așteptă să fie întrebată, ci se precipită furioasă:

— Știu, pentru că am moștenit de la el o carte mare și frumoasă despre Heinrich Schliemann și minunata descoperire a Troiei. Și am iubit cartea asta pentru că era a lui — am citit-o de nu știu cîte ori. Cînd eram mică voiam chiar să mă fac arheolog de dragul ei. E de rîs, nu?... Am găsit toate cărțile lui în pod cînd eram mai mică. N-avea gust în general — romane vulgare de senzație, cu puțină pornografie, pe care n-o înțelegeam, tipărite în străinătate. Și un set de romane de Dickens, necitite. Dar era și cartea asta minunată pe care o adoram. Pentru mine ea era cartea lui de căpătîi. Și așa și era, nu? Probabil că a cumpărat-o ca să știe exact pe ce și-a pus mîinile lui murdare!

Se opri și-l privi cu durere.

— David, deșteptule! spuse ea cu amărăciune. Ai ghicit bine, nu-i așa? Iar acum ai nevoie doar de o mică dovadă în plus de la fiica nemernicului. Dar ai încercat să atenuezi lovitura, e drept. Și asta e frumos din partea ta.

Îi era milă de ea. Probabil că subconștientul ei îi spusese despre ce e vorba în momentul în care el pronunțase numele Troiei, iar apoi mintea i se împleticise printre propriile ei repere. Era o modalitate crudă de a afla adevărul.

Și necazul era că, în adîncul inimii lui, nu putea să-l condamne pe Steerforth. Pentru el nu fusese altceva decît pradă. Dar pentru ea va fi întotdeauna o crimă de neiertat, pentru că-i trădase dragostea și admirația din copilărie, oricît de mult încerca să judece la rece.

— Nu-i nimic, spuse el. O să îndreptăm noi lucrurile— vom găsi tezaurul.

VII

Gîștele îl treziseră pe Audley dintr-un vis agitat și confuz. Și totuși, cînd se trezi, își dădu seama că nu visase cu adevărat, pentru că nu fusese nici o clipă complet adormit. Visul lui venise de pe tărîmul acela tulbure care separa gîndurile de somn, un amalgam al întîmplărilor nedigerate din ajun.

Își aminti că citise cartea lui Ceram, *Zei, morminte și cărturari*, singura din biblioteca lui care vorbea mai amănunțit despre Schliemann și tezaurul său. Iar cuvintele lui Ceram creaseră în mintea lui obosită imagini, multe imagini — imaginea primei îngropări a comorii, petrecută într-o panică totală și atît de grăbită încît cheile încă se mai aflau în lacătele ruginite ale lădițelor; imaginea lui Schliemann lucrînd febril și în secret să scoată comoara la lumină din șanțurile adînci de la Hussarlik, și distrugînd șase rînduri de cetăți Troia, peste care trecuseră trei mii de ani.

Și imaginea lui Steerforth, lucrînd nu mai puțin febril ca să ascundă iarăși comoara...

Iar pe urmă, fără nici o legătură, se gîndise la animalele din Grădina Zoologică berlineză, în cuștile lor, nu departe de comoară, cu bombele rusești explodînd în jur. Își mîncaseră oare berlinezii elefanții pînă la urmă, cum făcuseră francezii în 1870?

Era începutul unui vis pe jumătate coșmaresc, care se întorcea tot timpul la șanțurile de la Hussarlik. Dar, pe cînd se uita la șanț, acesta se transforma în scara lui Morrison. Morrison n-avusese parte de nici o comoară...

Pe urmă mintea lui înregistră țipetele gîștelor din curtea doamnei Clark.

La început crezu că era dimineață, pînă cînd văzu lumina lunii pătrunzînd în valuri prin ferestrele deschise. Blestematele de păsări îl mai treziseră o dată în noaptea aceea, cînd țipaseră probabil la vreo pisică sau vulpe care se furișase prin zonă, și dacă se porneau, cu greu mai puteau fi oprite. Tot ce puteai face era să închizi cît mai multe din locurile pe unde putea intra zgomotul.

Întinse mîna după întrerupătorul veiozei, dar descoperi că nu funcționează. Orbecăi după ochelari și se duse cu pași înăbușiți pînă la fereastră, înjurînd încetișor.

Se opri încremenit la un metru de fereastră, trezit de-a binelea după șocul pe care-l avu: cineva traversa gazonul luminat de lună, chiar în dreptul aleii lui pietruite.

Clipi și se trase într-o parte, acoperindu-și fața cu mîneca închisă la culoare a pijamalei; chipurile albe pot fi văzute chiar și la o fereastră întunecată. Silueta dispăru într-o zonă întunecoasă de lîngă hambar, mișcîndu-se tot timpul foarte gingaș, aproape grațios. După zece secunde care țînură cît un secol, încă două umbre trecură prin dîra de lumină de la capătul aleii către întunericul protector de lîngă hambar.

Gîștele vociferau încă, furioase, iar Audley își simți inima bătîndu-i să-i spargă pieptul. Trei erau prea mulți pentru el. Nu avea nici o armă în casă — nu dorise și nici nu avusese vreodată nevoie. Faith dormea chiar la capătul coridorului. Dacă nu voiau decît să fure — Doamne! Nici măcar nu pusese dosarul Panin în seif. Dar, dacă nu erau decît hoți, putea să-i sperie aprinzînd toate luminile.

Dar veioza nu se aprinsese, își aminti cu un fior de panică. Iar dacă nu erau hoți... Îl văzu iarăși pe Morrison, nefiresc de clar, prăvălit la picioarele scării. *Astfel de lucruri nu se întîmplă*! N-aveau nici un motiv— însă, de fapt, el n-avea de unde să știe ce motive aveau ei.

Nu trebuie să mă gîndesc — trebuie să acționez, se gîndi el înnebunit. Dacă nu poți să te bați — fugi! Dacă nu poți să fugi — ascunde-te!

Își trase halatul cu o mișcare iute, îndesă lanterna din sertarul noptierei în buzunar, și sprintă pînă la capătul coridorului.

Faith dormea culcată pe o parte, cu un umăr alb în bătaia lunii. O scutură de umăr.

— Faith! Trezește-te și taci! șopti el.

Ea gemu în somn și apoi se trezi speriată.

Înainte să spună vreun cuvînt, el îi puse palma la gură.

— Avem musafiri, șuieră el, cît de clar și de încet putea. Trei... Nu putem aștepta să vedem ce vor... trebuie să ne ascundem... dacă înțelegi ce spun, dă din cap.

Ea dădu din cap, cu ochii măriți de spaimă.

— Ascunde-ți hainele, aranjează-ți patul — și ne întîlnim în fața ușii tale într-o jumătate de minut.

Ea dădu iarăși din cap.

Se strecură afară din camera ei, traversă în fugă coridorul către biroul lui, binecuvîntînd ziua în care îl mutase la parter. Nu se opri decît ca să-și înșface servieta, după care se repezi în dormitor, își îngrămădi hainele într-un sertar și trase cuvertura.

Faith îl aștepta, palidă în lumina lunii, strîngîndu-și halatul. Îl urmă ascultătoare către fereastra săpată adînc în zid, la capătul scărilor.

Îi dădu să țină servieta și lanterna. Deschise ușurel zăvoarele grele de fier care țineau obloanele închise și împiedicau lumina lunii să pătrundă înăuntru. Pe urmă apucă zăvorul din stînga și începu să-l răsucească în sensul invers acelor de ceasornic.

O, Doamne, se ruga, a mers întotdeauna pînă acum — fă-o să meargă și de data asta!

Strînse din dinți și trase. Foarte încet, și cu un foarte vag zornăit, tot peretele, din podea pînă în tavan și de la fereastră pînă la primul panou de stejar, începu să se deschidă înspre ei. În spatele lui era un alt perete de piatră șlefuită, care avea o deschizătură îngustă în colțul de jos.

— Treci înăuntru, șopti el. Tîrăște-te vreo zece picioare, pînă dai de niște trepte de piatră. Așteaptă-mă acolo — și ferește capul!

Ea rămase nehotărîtă pe loc, mutîndu-și privirea de la el la gaura aceea în care domnea o beznă adîncă.

— Unde duce? șopti ea precipitat.

— Pentru Dumnezeu, nu comenta — adu-ți aminte de Morrison!

Șovăind încă, Faith se aplecă și se înghesui în deschizătură, luminîndu-și drumul cu lanterna. Audley rămase o clipă în întuneric, încordîndu-și auzul. Gîștele amuțiseră pentru moment, iar în jur nu era decît tăcere adîncă și grea. Pe urmă, de undeva de jos, auzi un clic înăbușit.

Audley împinse peretele la loc și se lăsă în gaura din spatele lui. Din fericire era mai ușor de închis decît de deschis. Se în-

tinse şi pipăi zidul după inelul de fier de care trebuia să tragă, iar apoi bîjbîi după bara de siguranţă. Acum n-aveau decît să tragă de zăvor cît pofteau.

Merse mai mult tîrîndu-se de-a buşilea pe dalele reci şi prăfuite pînă cînd ajunse la treptele de piatră, unde putea să-şi ridice capul şi să se şi răsucească, dacă voia. Faith stătea ghemuită, cam pe la jumătatea treptelor.

Îi aprinse lanterna în ochi.

— David, nu mai merg un pas înainte pînă cînd nu-mi spui unde dracului sîntem.

— Sîntem în deplină siguranţă acum.

— Nu mă interesează cît de în siguranţă sîntem. Unde sîntem ? Ce este — ce e aici ?

— O ascunzătoare de preoţi.

Roti lanterna. Pînze de păianjen, praf şi piatră.

— Urcă scările. Dar fereşte capul pînă ajungi sus. E o încăpere acolo.

La capătul scărilor pătrunseră într-o cămăruţă în care abia încăpea salteaua acoperită cu o folie de plastic, care forma de altfel şi unicul mobilier, împreună cu un topor şi un sfeşnic de alamă, cu o lumînare neîncepută în el şi o cutie de chibrituri alături. Încăperea n-avea uşi sau ferestre, dar totuşi se simţea un slab curent de aer, de la două mici orificii în tavan. Era uscată, însă rece.

Audley aprinse lumînarea şi stinse lanterna. Pe urmă trase plasticul de pe saltea, lăsînd să se vadă o veche pătură de campanie.

— Înfăşoară-te cu asta, spuse el, înghesuindu-se pe un colţ al saltelei.

Ea îl privi la lumina pîlpîitoare a lumînării. Audley nu-şi dădea seama, după expresia ei, dacă o s-o apuce plînsul sau rîsul.

— Un confesional! N-am mai văzut un confesional în viaţa mea!

Deci n-avea de gînd să plîngă.

— Nu prea e de mirare. E o casă construită pe la începutul secolului al XVI-lea, iar ăsta a fost un district cu încăpăţînare catolic. Iar pe vremuri casa era mult mai mare — noi stăteam în ceea ce era pe atunci locuinţa servitorilor. Restul a ars cu mulţi ani în urmă.

— David, dar e romantic! Iar secretul s-a transmis din tată-n fiu pînă la tine ?

— Mă tem că mai degrabă invers... Familia mea s-a mutat aici în vremea Prințului Regent, și nimeni nu le-a spus nimic. Sînt probabil prima persoană care a aflat de încăperea asta în ultimele secole. Și n-am găsit-o decît din întîmplare.

— Din întîmplare? Ai deschis ușa aia aiurită, sau ce era, din întîmplare?

— Nimeni nu poate să deschidă ușa aia din întîmplare, Faith. E făcută în așa fel încît nu poate fi găsită nici dacă o cauți. Nu, camera asta e construită prin adăugarea unui perete fals la capătul hambarului, unde se unește cu casa. Fără camera asta, și calea de acces la ea, zidul are o grosime de zece picioare de zidărie solidă, numai că hambarul e atît de lung, că nu-ți dai seama decît dacă-l măsori exact. Și așa am găsit-o. Am vrut să construiesc o sală mare în hambar. Costa prea mult; dar am descoperit că lungimea exterioară nu se potrivea cu cea interioară. Am avut atunci senzația clară că trebuie să fie o încăpere aici. Dar nici măcar nu sună a gol. În final a trebuit să trișez — am trecut prin acoperiș, iar apoi prin tavan.

Îi arătă cu mîna o porțiune din tavan proaspăt reparată.

— Și astfel am aflat cum funcționează ușa din interior: zăvorul acționează o pîrghie oblică. Dar se putea închide și din interior — iar înăuntru erau cărămizi tencuite care se puneau la intrare, astfel ca vînătorii de preoți să nu dibuie nimic, dacă se apucau să ciocănească pereții. Iar peretele — peretele fals — e în formă de pană și e construit pe o placă de fier. Vechii proprietari aveau probabil servitori care să-i ajute să-l miște din loc, însă eu i-am fixat dedesubt o mică rolă. Și toată afacerea asta pivotează pe un ax. E — destul de inteligent.

Ea îi zîmbi în lumina lumînării.

— Cu siguranță că a existat un bun preot catolic David Audley în epoca elizabetană. Ai găsit vreo relicvă?

Relicvă? O fixă cu privirea. Nu prea era momentul să recunoască faptul că sperase să găsească o comoară de mult pierdută și că nu avusese decît o dezamăgire amară, fiindcă nu găsise decît niște bucățele de lemn putred și o lumînare.

— Nu, îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar locul era gol.

— Dar salteaua asta? E o măsură de prevedere pentru... vizitatori?

— A, nu! N-am mai pățit niciodată așa ceva pînă acum. Pur și simplu am dormit aici o noapte, din pură curiozitate. Nu m-am gîndit niciodată că va trebui să mă și refugiez aici.

— David, cine sînt oamenii aceia?

— N-am nici cea mai vagă idee, Faith. Mă tem că întîmplarea asta iese din gama experienţelor mele pînă la această dată. Dar, după cele ce s-au petrecut în după-amiaza asta — sau ce ar fi putut să se întîmple, n-aş fi vrut să aflu cine erau. Ştiu că nu e o comportare prea eroică—dar eu nu sînt un tip eroic...

Ea îi puse o mînă pe braţ:

— Eşti în schimb foarte înţelept. Şi cu o inimă prea bună ca să-mi aminteşti că, în definitiv, îţi mai stau şi eu pe cap.

E o fată înţelegătoare, e clar, se gîndi Audley. Şi chiar mai mult!

— Dacă eu nu sînt curajos, tu eşti în schimb şi pentru mine, zise el. Nu ştiu prea multe femei care ar putea să stea atît de calme cu trei ru...

Se opri prea tîrziu.

— Ruşi ? termină ea cuvîntul în locul lui. Asta crezi că sînt ?

— Nu merge, Faith, nu ţine. Întîi Morrison, iar acum chestia asta. Şi toate astea pentru o mînă de zorzoane furate dintr-un muzeu — nu mă interesează cît de valoroase zici că sînt.

Ea oftă:

— Tot nu înţelegi, David, nu-i aşa ? Dacă ar fi schiţa aiurită a vreunei rachete idioate, sau amănuntele vreunui tratat secret, ai crede imediat. Dar pentru ceva care e, într-adevăr, important, pur şi simplu nu îţi vine să crezi. Ei bine, poate că rusul tău suspus nu are o scară a valorilor atît de şcolărească. Poate că el consideră lucrul ăsta mult mai important şi bineînţeles că nu are încredere în tine. Dar am mai discutat asta o dată, nu ? Cît despre calmul meu, să ştii că îmi vine să plîng de frig! Cît trebuie să mai stăm în confesionalul ăsta îngheţat ? Preoţii tăi de pe vremuri trebuie să fi fost foarte călîţi!

Audley se ridică înţepenit. S-ar putea ca încă o oră să fie de ajuns, dar între timp trebuie să facă ascunzătoarea mai comodă.

— Hai, întinde-te pe saltea, şi am să te înfăşor cu pătura.

— Şi tu ce-ai să faci ?

Îi înfăşură picioarele cu colţurile covorului.

— Încearcă să te culci puţin. Mie o să-mi fie foarte bine cu spatele sprijinit de perete.

Dar de fapt nu-i era bine deloc. Peretele foarte tare îi dădea junghiuri în spate, iar răceala pietrelor îi pătrundea pînă în oase. Îşi încovoie umerii şi îşi strînse tare braţele în jurul trupului.

— David ?

Audley mormăi.

— Pentru ce e toporul?

— Toporul? Încercă să se gîndească. Ca să fie mai sigur. Dacă se strică uşa, ne-am chinui destul de tare să ieşim.

— N-am putea să strigăm pe la gurile de aerisire?

— Găurile de aerisire sînt făcute în unghi drept dublu. S-ar putea să nu fim auziţi zile întregi.

Ea se cutremură, iar el se cufundă iarăşi în tăcerea lui nefericită. Uşa stricată fusese coşmarul lui numărul unu în trecut. Întotdeauna era mai degrabă surprins cînd uşa funcţiona. Umilinţa finală ar fi să se strice acum, ceea ce l-ar obliga să spargă o gaură cu toporul.

Oare legea lui Murphy sau a lui Finagle recunoştea răutatea obiectelor faţă de fiinţele umane?

— David?

Mormăi iarăşi, simţindu-se mizerabil — ce mai putea să vrea femeia asta?

— Îţi clănţăne dinţii.

Îşi încleştă dinţii.

— Pardon.

Pe urmă o pauză.

— Poţi să te bagi aici sub pătură, lîngă mine, dacă vrei.

Audley se îndreptă deodată, incapabil pentru un moment să-şi creadă urechilor. Dar n-avea cum să nu fi înţeles bine: Faith ţinea ridicat un colţ al păturii. Flacăra lumînării pîlpîia şi umbra ei dansa pe peretele din spate.

Într-un tîrziu clătină din cap.

— Sînt îngheţat şi obosit, şi mă simt de parcă aş avea o mie de ani, fetiţa mea. Dar sînt totuşi un bărbat în carne şi oase. Şi n-am să mă bag niciodată sub pătură cu o femeie ca să-mi opresc dinţii din clănţănit. Încearcă să adormi.

Ea se sprijini într-un cot şi îl privi.

— Şi eu sînt îngheţată şi obosită, David. Şi sînt speriată şi m-am băgat într-o treabă al naibii de încurcată. Şi cred că tatăl meu a furat ceva atît de valoros, că îmi vine rău cînd mă gîndesc... Şi — şi eu sînt făcută din carne şi oase.

Îşi dădu cu mîna prin părul blond cenuşiu, iar Audley văzu surprins că avea aceeaşi privire curios de arogantă pe care o remarcase la cimitirul din Asham. Cu toate astea, cu greu s-ar fi putut cere mai explicit confort în schimbul confortului. Neînţelegerea, mai degrabă decît conştiinţa sau prudenţa, îl mai reţinea încă.

N-avea ochelarii la ochi! Contradicția care îl obsedase de cînd îi văzuse la ușă cu o seară înainte se lămuri — pur și simplu nu îl vedea bine!

Fără să se oprească să mai analizeze amestecul curios de ușurare, dorința și afecțiunea protectoare, se întinse către ea, iar ea îl primi la jumătatea drumului — ba chiar mai mult decît atît.

— Prostuțule! îi șopti ea în ureche.

O așeză blînd pe spate simțind vechea, pierduta senzație — moliciunea și consistența micilor ei sîni, corpul ei de la un capăt la altul, mirosul părului ei amestecat cu parfumul delicat pe care-l simțise la ea în cameră.

O privi dezbrăcîndu-se de halat, apoi de cămașa de noapte. Îi simți pielea mișcîndu-se pe coapse, o piele în care căldura și răceala erau imposibil amestecate.

Lumînarea se stinse deodată — căzuse, se suflase în ea, nu mai avea importanță. Iar în minuscula încăpere secretă frigul se topi: nu mai era minusculă și nu mai era încăpere. Era un abis catifelat, mișcîndu-se în propriul lui spațiu și timp, fără stele și fără sfîrșit, fără nimic în afară sau dincolo de el, mișcîndu-se amețitor în spirale către infinit.

Pe urmă, deodată, ea îl strînse cu putere, iar el simți pătura aspră de pe umeri și bobițele de transpirație de pe piept, și o ținu așa pînă cînd întunericul încetă să se mai rotească împrejurul lor.

Ea se cuibări pe brațul lui, iar Audley întinse mîna peste ea după lumînare.

Chibriturile se vărsară în timp ce, cu o singură mînă, încerca să scoată un băț din cutie, și apoi îl aprinse frecîndu-l de perete. Ea stătea nemișcată lîngă el, cu pătura trasă în jos, nemișcată, cu șuvițe de păr jilav lipite de frunte.

— Nu se întîmplă prea des, nu? spuse ea încet, fără să-l privească. Atît de frumos?

— Nu știu. Pentru mine niciodată pînă acum.

— Nici pentru mine.

Poate că nu se întîmplă decît o dată în viață, se gîndi Audley. Poate numai atunci cînd nevoia, dorința și frica sînt combinate exact în aceste proporții. Și persoana, poate?

O privi din nou, iar apoi trase pătura peste sînii aceia mici de elevă, atît de diferiți de vechiul lui ideal imaginar.

Doamne, se gîndi, ce-am făcut. Am făcut dragoste cu fata lui John Steerforth — poate i-am făcut chiar un nepot!

Ea se întoarse către el cu un mic zîmbet de satisfacție, dar deveni deodată serioasă cînd îi văzu expresia.

— Înseamnă că am fost o dezamăgire, spuse.

— Știi bine că nu! Dar asta nu înseamnă că lucrurile au fost... își căută cuvintele... așa cum se cuvine.

Nu găsise cuvîntul potrivit, iar pe ea o bufni rîsul.

— Dragul, demodatul David! De parcă ar *trebui* să se cuvină. Parcă despre asta e vorba.!

— Nu e bine să amesteci afacerile cu plăcerea.

— Afacerile și plăcerea ar *trebui* să fie amestecate — de ce nu, pentru numele lui Dumnezeu? Și, oricum, e numai vina mea. Tu n-ai făcut decît ceea ce trebuia, adică ți-ai făcut datoria.

Îl lua peste picior acum, și era absolut irezistibilă.

O sărută ușor pe buze, apoi pe sîni, și apoi o luă din nou în brațe, și rămase așa, lipit de ea.

— Asta nu mai era de datoria ta, David.

— Nu, Faith. Asta a fost numai pentru mine.

— Atunci cred că o să mă culc, David, fiindcă acum nu mi se mai poate întîmpla nimic mai frumos — și nu sînt nicăieri mai în siguranță decît aici, nu? se alintă ea puțin, în brațele lui.

— Crezi că preoții aceia de pe vremuri s-ar supăra foarte tare? Că am făcut asta aici? îl întrebă ea somnoroasă după cîtva timp.

Audley se gîndi la posibilitatea asta. Fuseseră oameni ai acestei lumi, deși renunțaseră demult la toate plăcerile vieții din cauza primejdiilor. Trebuie să fi înțeles spaimele și nevoile omenești mai bine decît cei care nu aveau nevoie de asemenea locuri de refugiu. Și puteau să te absolve de păcatul acesta, al tuturor păcatelor — păcatul iubirii.

— Ar înțelege, îi spuse el liniștitor. Dormi.

VIII

Extenuarea îi aduse pînă la urmă somnul; nu-i mai era frig, însă se înghesuie incomod, cu un umăr în perete, ca să-i lase ei loc destul. Iar cînd se trezi, încetul cu încetul, își dădu seama că nu putea nici să ajungă la lanternă — căci lumînarea se terminase — nici să se uite la ceas, care se afla la încheietura brațului pe care ea îl folosea drept pernă.

Avea dureri în umăr, spate și picioare și o neliniște destul de mare în suflet pentru ziua care începea. Dar nu mai avea cum să se simtă nefericit cu fata asta în brațe, și amînă orice mișcare pînă cînd fu sigur că prin gaura de aerisire de pe peretele exterior se vedea un reflex slab al luminii de afară — cămăruța nu era niciodată luminată de soare mai mult de atît.

Chiar și după ce o trezi, reuși s-o îmbrace cu halatul ei și apoi să și-l tragă și el pe al lui fără să aprindă lanterna: nu era nici un rău să vrei să păstrezi un minim de demnitate într-o asemenea dimineață — *după*.

Cînd fu sigur că era absolut trează, îi explică planul de acțiune.

Faith înclină din cap.

— Vrei să spui că totul se poate reduce la tîlhărie, capcane ascunse sau cum le ziceți voi, microfoane mascate?

— Microfoane, cel mai probabil. Cel puțin în telefoane. S-au inventat niște aparate extraordinar de mici — iar eu n-aș ști unde să le caut. Va trebui să chemăm specialiștii să cerceteze

locul. Imediat ce mă îmbrac, mă duc pînă la un telefon public să cer ajutor.

Își pipăi drumul cu băgare de seamă pe scara îngustă și trase ușor drugul de fier. Ușa-perete se deschise lin, cu același zornăit înfundat.

În casă era liniște perfectă, iar soarele de dimineață pătrundea în valuri pe ferestre, împrăștiind amintirea celor întîmplate, de parcă n-ar fi fost decît un vis. Nu era nimic deranjat, toate erau la locul lor. Audley trebui să-și repete că cele trei umbre nu traversaseră gazonul doar în imaginația lui. Pe urmă țipetele isterice ale gîștelor îi reamintiră totul: se simți inundat de un sentiment absurd de recunoștință față de creaturile acelea ridicole și veșnic arțăgoase.

Si simți liniștit de calmul pragmatic al ofițerului de serviciu de la departament, căruia îi explică totul zece minute mai tîrziu. Parcă s-ar fi întîmplat în fiecare zi astfel de lucruri — poate că pentru el așa și era!

Și nici nu l-a interesat cum a reușit Audley să se dea la fund în propria lui casă. Ceea ce era chiar mai bine: ar fi fost bine să păstreze secretul despre confesional, acum, că-și dovedise utilitatea.

— Atunci vă trimitem o echipă în patruzeci de minute, doctore Audley. Aaa —dumneavoastră aveți o casă veche, nu-i așa?

Îi răspunse că da, întrebîndu-se de unde știau și ce importanță avea asta.

— Nici o acoperire nu poate fi prea convingătoare într-o dimineață de duminică, dar o să ne dăm toată silința. Vă trimitem o echipă de specialiști în carii de lemn; putregaiuri și igrasii, spuse ofițerul de serviciu, răspunzîndu-i astfel la întrebările pe care nu le rostise. Vor fi imediat la dumneavoastră.

O găsi pe Faith încovoiată peste masa din bucătărie, îmbrăcată încă în foarte mototolitul ei halat și făcînd un ibric de ceai. Arăta cam ofilită, cu cearcăne la ochi și părul nepieptănat, nemaisemănînd nici pe departe cu domnișoara aceea distantă și sigură pe ea.

Îi aruncă o versiune diluată a privirii ei miop-arogantă, cu care Audley se obișnuise de acum, și care îl făcu să zîmbească în sinea lui.

— M-am expus riscului și am băgat ceainicul în priză,

zise ea, cu o voce răgușită. Aș fi murit oricum fără o ceașcă de ceai, așa că era un risc necesar.

Audley se simțea, fără nici un motiv, în al nouălea cer. Nu se mai simțise așa de zile întregi. Dar ar fi o cruzime prea mare din partea lui să-i spună asta acum.

— Nici eu nu mă simt prea zglobiu, să spun drept, minți el.

Ea își ridică privirile de pe ibric.

— Să spun drept, eu una mă simt complet...

Se opri la jumătatea propoziției, dîndu-și prea tîrziu seama ce voia să spună, dar înrăutăți și mai tare lucrurile lăsînd propoziția neterminată.

Audley nu putu să nu rîdă cînd văzu roșeața cuprinzîndu-i obrajii. Ea își ascunse fața în mîini și, pentru o clipă, Audley crezu că o s-o apuce plînsul. Pe urmă își dădu seama că nu de plîns îi tremurau umerii, ci de rîs.

Rîsul era evident terapia recomandabilă în acel moment pentru ea, iar faptul că putea să rîdă de ea însăși era liniștitor. I se păru absolut natural s-o ia în brațe, fără pasiune sau grabă. Ea se pierdu la pieptul lui o clipă, după care îl dădu la o parte dînd din cap.

— Nu mă plîng! spuse ea. A fost o experiență unică. Dar cred că data viitoare aș prefera să se întîmple într-un cadru mai convențional.

Își duse brusc mîna la gură și își roti privirile prin bucătărie. Audley își dădu seama că și el uitase de microfoane și-i făcu semn să iasă în grădină.

— Deci or să fie aici într-o jumătate de oră, zise ea cuprinsă de panică la auzul noutăților. Doamne, iar eu trebuie că arăt groaznic!

Și, într-adevăr, exact treizeci de minute mai tîrziu, o camionetă Bedford roșie și dichisită își scrîșni frînele pe aleea pietruită. Un panou lateral purta promisiunea: UCIDEM ȘI VINDECĂM — *Moartea instantanee a carilor de lemn — Soluționarea igrasiilor.*

Din camionetă coborî un bărbat roșcat și grăsuț, îmbrăcat într-un costum care nu i se potrivea, urmat de un ajutor tînăr, pletos și cu o mustață de Ringo Starr. Priviră casa cu lipsă de interes profesională.

Roșcatul bătu cu putere pe masa din bucătărie.

— Ucidem-și-Vindecăm, domnule, anunță el cu glas sonor. Am dat curs cererii dumneavoastră de a estima dacă în casa

dumneavoastră este necesar tratamentul nostru împotriva carilor și a igrasiei electroosmotice. Am aici scrisoarea dumneavoastră, domnule — doctor Audley, da? — și autorizația pentru a veni într-o zi de duminică. „Permis și duminica", așa scrie aici.

Îi întinse lui Audley un port-act roșu. Conținea, într-adevăr o autorizație, cu tot cu actele de identitate. Dar nu se pomenea nimic acolo nici de carii de lemn și nici de electroosmoză, ce-o mai fi fost și aia.

Roșcatul dădu din cap în direcția camionetei, iar Audley îl urmă afară.

— Numele meu e Maitland, doctore Audley. Iar tipul ăla păros se numește Jenkins. Ați spus că erau trei și că au avut destul timp la dispoziție.

Audley aprobă din cap.

— Dar credeți că e posibil ca ei să nu știe că i-ați observat.

— E posibil. Dar nu pot să fiu sigur.

— Atunci n-o să le stricăm distracția, pentru orice eventualitate. Domnul Roskill o să vină să vă ia la Londra, dar o să verificăm mașinile mai întîi, în caz că vreți să le folosiți. Iar mașinile ne vor arăta cît de buni sînt.

Dădu din cap către Jenkins și-i arătă înspre mașinile din hambar. Tînărul pletos scoase o geantă de scule din camionetă și se îndreptă ascultător în direcția arătată, fluierînd în surdină.

— Mașinile, ziceți?

— Nimeni nu rezistă în zilele noastre acestei tentații, doctore Audley. Dacă individzii ăia într-adevăr nu vă simpatizează, trebuie să fi operat puțin la mecanismul de direcție sau la frîne. Dar varianta asta nu e foarte probabilă — riscul e prea mare. Un „Bo Peep", totuși — ca să vă poată urmări de la o distanță sigură — e aproape cert.

Jenkins dispăruse în Mini-ul lui Faith.

— N-o să-i ia mult, spuse Maitland vesel. Nu sînt multe locuri într-un Mini. Cel puțin nu multe bune.

Se întoarseră spre casă.

— Acum, domnule, zise Maitland iarăși cu voce tare, dacă nu vă deranjează să ne dați mînă liberă cît timp lipsiți, o să măsurăm gradul de igrasie inclusiv din pereții interiori, și o să aveți raportul nostru în trei zile. Dar dacă ați putea să-mi arătați puțin casa înainte să plecați...

În timp ce făceau turul casei, Maitland trăncăni întruna, amănunțit și convingător, oferindu-i un adevărat catalog al

firmei „Ucidem-şi-Vindecăm", cu tehnici, servicii şi palmares. Iluzia nu era spulberată decît de faptul că în timp ce turuia, ignora cu desăvîrşire găurile din panouri şi petele de umezeală de pe pereţi; în schimb pipăia şi spiona pe după draperii şi sub mobilă.

În cele din urmă îl conduse pe Audley afară.

— Dacă vi s-au pus microfoane, treaba a fost făcută de experţi. Nu mi-a sărit nimic în ochi.

Audley simţi că intră în pămînt. Nimic nu putea fi mai umilitor decît să se ajungă la concluzia că fusese o falsă alarmă — în cazul în care se dovedea că vizitatorii lui nu fuseseră decît nişte localnici ageamii, în căutarea unor fleacuri neimportante. Iar asta ar transforma ce s-a petrecut în mica odăiţă într-o tristă comedie...

Poate că Jenkins a găsit ceva...

Audley îl urmă fără chef în direcţia hambarului. Era evident că Jenkins terminase deja cu Mini-ul, ceea ce era un semn rău. Picioarele îi rămăseseră afară de sub Cambridge-ul lui Audley. Lîngă ele, un radio urla la un volum absolut anormal.

— Hei, tu de colo! Ai găsit ceva?

Jenkins ieşi de sub maşină. Era, într-adevăr, plin de ulei, pe care începu fără prea mult succes să şi-l îndepărteze cu o cîrpă murdară.

— Maşina aia n-o să mai treacă de revizia următoare, observă el vesel. E la pămînt pe dedesubt. Nu cumpăraţi niciodată un Mini de ocazie. Sînt nişte...

Se opri şi se uită îndărăt.

Audley se întoarse şi o văzu pe Faith în uşa hambarului.

Dar era complet diferită de Faith din dimineaţa aceea, ca şi faţă de variantele ei anterioare, funerară, în tweed şi în jeans.

Îi spusese să se îmbrace pentru acţiune şi exact asta făcuse: rochia verde de un mini moderat, făcută din ceva ce aducea a *suede*, combina simplitatea costisitoare cu o calitate provocatoare. Părul îi era strîns la spate într-un coc vertical — oare asta îi spusese cîndva Liz că se cheamă împletitura franţuzească? Iar ochelarii cu lentile albastre completau aerul acesta exasperant de intangibilitate.

— Şi ce are maşina mea? întrebă ea tăios, cu ochelarii coborîţi arogant pe nas.

Jenkins se uită întrebător la Audley.

— Domnişoara Jones e la curent cu situaţia, spuse Audley.

Jenkins se relaxă.

— În cazul acesta, ar fi mai bine să nu plece în vreo vizită importantă, spuse el pe un ton dulceag, şcolăresc.

Şi întinse mîna, arătîndu-le ceva ce semăna cu un cub de supă concentrată *Oxo*, murdar, cu un ac argintiu înfipt în mijloc.

Aşa arăta probabil un „Bo Peep". Maitland îl luă uşurel din mîna lui Jenkins şi îl privi de aproape.

— O frumuseţe, nu? spuse Jenkins plin de admiraţie. Cel mai frumos dispozitiv navigaţional pe care l-am văzut în ultimele luni, cuibărit în culcuşul lui de noroi şi rugină! Dacă ar fi apucat să prindă şi puţin noroi adevărat, s-ar fi putut să nu-l găsesc, cel puţin nu de la început. Dar au trebuit să-i pună nişte noroi fals, ceea ce nu a fost foarte înţelept din partea lor.

Maitland îi întrerupse vorbăria exuberantă.

— Şi Cambridge-ul?

— Nu l-am găsit încă. Dar e pe-aici pe undeva. Au mai multe posibilităţi la o maşină mai mare.

Maitland se întoarse către Audley.

— Atunci e clar. N-ar fi trimis trei oameni doar ca să aranjeze maşinile. Unul la maşini, unul în casă, şi unul de pază. Vă spun sigur că e o treabă serioasă, doctore Audley.

— Aţi luat obiectul acela... din maşina mea? întrebă Faith cam îngrijorată. E în siguranţă acum?

Jenkins rînji.

— Sigur, da, dar atît de plicticos, domnişoară Jones! Ar fi mult mai amuzant să-l punem la loc. Adică, acum că ştim de el, putem să-i ducem cînd vrem într-un tur al Marii Britanii — e singurul mod în care unii din ei pot vedea vreodată frumuseţile ţării noastre. Fără dumneavoastră, bineînţeles!

Faith îi aruncă o privire rece.

— Credeţi că aţi putea să daţi radioul mai încet? zise ea. Mă calcă pe nervi.

Rînjetul lui se lărgi. Se scuză, folosind vocea de angajat al firmei. Pe urmă, coborîndu-şi glasul:

— Practic, nici mie nu-mi place. Dar n-am terminat de verificat hambarul. Iar între timp muzica pop e minunată pentru acoperirea conversaţiei.

Tuns ca lumea, ar fi un tînăr deosebit de prezentabil, se gîndi Audley cu invidie. Şi mai apropiat de vîrsta ei.

Interveni şi el, ca să întreţină conversaţia:

— Este... dispozitivul — rusesc?

Nu era în stare să adopte denumirea familiară pe care o foloseau ei, fiindcă era prea conștient că bagajul lui de cunoștințe în domeniu era minim.

Jenkins clătină din cap.

— Cu asta m-ați cam încurcat. Presupun că da — e o treabă clasa întîi. Aveți vreun motiv să credeți că americanii sînt interesați?

— De ce americanii? întreabă Audley, clătindînd la rîndul lui din cap.

— Pentru că atunci ne-am afla într-o încurcătură foarte mare: americanii sînt cu mult înaintea rușilor. Ei nu fac doar să miniaturizeze — ei fac lucrurile astea să pară altceva!

Audley își aduse aminte că primise cu cîteva zile în urmă un raport despre ultimele realizări în domeniu, pe care însă nu-l citise. Nu-l interesase atunci: ar fi vrut nici acum să nu trebuiască să-l intereseze.

Dar fu scutit de jena pe care o simțea, căci apăru Roskill, la volanul unui Triumph sclipitor, care făcea Austinul lui să pară un hîrb, prin comparație. Și Roskill era mai apropiat de vîrsta ei, se gîndi el înnegurat. Și mai aproape de firea ei. Îl făcea pe Audley să se simtă la fel de hîrbuit ca și Austin-ul lui.

Asta nu era o linie demnă, și nici profitabilă de adoptat. Ce se întîmplase în timpul nopții nu-i dădea nici un drept asupra fetei. Femeile tinere din ziua de azi nu mai puneau atîta preț pe relațiile fizice; și măcar dacă ar fi fost el primul amant al lui Faith. Nu-și dădea seama dacă-i părea bine sau rău, dar faptul era indiscutabil.

Maitland vorbea cu el.

— O să verificăm casa în amănunt, doctore Audley. Iar cînd terminăm, trimitem pe cineva să supravegheze zona și să vă dea raportul meu. O să vă lăsăm două camere „curate" — biroul și bucătăria — dar o să lăsăm toate la locul lor în celelalte camere. S-ar putea ca asta să-i mulțumească un timp. În definitiv, microfoanele astea au o viață scurtă, și-o să-și dea seama curînd că am dat peste ele, mai mult ca sigur.

La asta trebuiau să se aștepte. Chiar și în cercul restrîns al lui Audley se știa că avantajele erau numai efemere. Mai bine să pună răul înainte.

— Și să nu mai aveți încredere în telefon, adăugă Maitland. Nu pot să vă ofer nici o garanție în privința asta.

Era genul de coșmar pe care Audley ar fi vrut să nu-l trăiască niciodată, dar care trebuia îndurat cu eleganță. Îi mulțumi

omului — era clar că echipa era mult mai puternică decît crezuse la început — și se întoarse să i-o prezinte pe Faith lui Roskill.

Își dădu îndată seama că era prea tîrziu: erau deja absorbiți în conversație.

Faith se întoarse către el.

— Mi-am permis să mă prezint singură domnului Roskill, doctore Audley, spuse ea pe un ton formal, malițios. I-am spus că fac parte din echipă; dar cred că mai vrea o confirmare din partea dumneavoastră.

Roskill își privea vîrfurile pantofilor, iar părerea lui Audley despre el se îmbunătăți cînd văzu asta. În profesia lor, folosirea amatorilor, oricît de atrăgători, însemna anatemă curată. Nu că ar fi fost tîmpiți, dar necunoașterea regulilor elementare ale jocului îi făceau periculoși și vulnerabili în același timp.

— Miss Jones are un avantaj unic față de noi, Hugh, îi explică el. Este fiica tatălui ei — iar asta s-ar putea să ne fie de folos. Iar eu am să fiu tot timpul cu ea, pentru orice eventualitate.

Roskill acceptă ideea printr-un gest elegant în direcția lui Faith.

— N-am nimic cu dumneavoastră personal, domnișoară Jones. Numai că am și eu niște informații concrete de comunicat, chiar dacă n-am avut o noapte la fel de palpitantă ca dumneavoastră.

Audley se bucură că Faith își pusese ochelarii cu lentile colorate, dar pe urmă își dădu seama că Roskill îl privea insinuant chiar pe el.

Tresări vinovat.

— Post-mortem-ul lui Morrison?

— Am raportul în mașină. Ar fi mai bine să-l citiți pe drum. Avem destul de mult de mers și nu prea mult timp la dispoziție.

Triumph-ul arăta ca o carlingă de avion pe dinăuntru. Roskill era evident un entuziast în privința mașinilor — și era fără îndoială un as al volanului, pentru că nici un ageamiu n-ar fi putut să conducă atît de repede și în același timp să rămînă în viață. Audley își rupse privirile de la peisajul care se derula atît de îngrozitor de repede, și începu să deschidă fermoarul mapei pe care i-o dăduse Roskill. Dar se opri — rapoartele nu puteau răspunde întrebărilor lui. Și, dacă l-ar întreba pe Roskill, Faith ar putea să-și dea mai bine seama cum stăteau lucrurile, dacă mai era nevoie. Și asta ar putea, în același timp,

să-l facă pe Roskill să mai reducă din viteza aia care-ți făcea părul măciucă!

— A căzut, sau a fost împins? întrebă el.

— Nici una, nici alta, răspunse Roskill, neîncetinind deloc viteza. Era deja mort cînd a fost împins pe scările acelea.

Schimbă viteza cu o relaxare de maestru, și luă calm o curbă prost pietruită, cu o ușurință pe care Audley i-o invidie, înciudat în sinea lui. Cum puteau unii oameni să dea viață mașinilor, și apoi să se contopească într-o simbioză cu ele?

— Dar ați avut dreptate, doctore Audley, continuă Roskill. A fost un accident, se pare. Practic, Morrison a murit de infarct — boala lui de inimă n-avea nevoie decît de un șoc corespunzător ca să-l facă să cedeze.

— Și care a fost șocul acela?

— Cineva i-a tras niște palme. Nu prea tare, dar destul ca să înceapă să-i curgă sînge din nas. Noi l-am speriat, dar nu l-am presat. Se pare că au făcut-o alții.

— L-au lovit ca să-l facă să le spună ceva? întrebă Faith.

— Exact, domnișoară Jones. Tocmai vorbise cu noi, și știa că sîntem OHMS.* Și știa că următorii lui vizitatori nu erau niște oficiali — dar mai știa că noi trebuia să ne întoarcem curînd. Deci s-ar putea să fi încercat să-i ducă cu vorba, ceea ce n-a fost foarte înțelept din partea lui.

Roskill tăcu o clipă. Pe urmă vorbi iarăși, pe un ton mai serios:

— Domnișoară Jones, cei mai mulți cred că cei ca mine sînt ca... cei din tabăra adversă. Se crede că nu sîntem decît niște unelte, cum sînt puștile și tunurile; același produs de bază, însă cu o structură diferită. Dar să știți că nu e chiar așa.

— Voi sînteți buni, iar ei sînt răi?

Audley se foi. Vechea controversă.

Roskill se eschivă.

— Eu sînt legat de niște legi, iar ei nu sînt. Nu în țara asta, cel puțin.

— Dar, dacă ar trebui, ați lărgi puțin limita legii.

— Să o lărgesc, poate. Dar să o încalc — niciodată! În condițiile existenței presei libere și a drepturilor civile, nu aș încălca legea nici dacă aș vrea. Și, oricît ar părea de ciudat, nu vreau.

---

* On Her (His) Majesty's Service.

Audley interveni.

— Hugh vrea să spună că, dacă Morrison ar fi refuzat să stea de vorbă cu noi, n-am fi avut ce să-i facem. Și nu în multe locuri din lume se întîmplă așa. De aceea vii cu noi la Knaresborough, așa cum ți-am spus: pentru că am sentimentul că pe Tierney n-o să-l apuce panica, așa cum l-a apucat pe Morrison.

Roskill aprobă din cap.

— E adevărat — dar n-am vrut să spun chiar asta, domnișoară Jones. Am vrut să spun că, dacă o să fiți vreodată în situația lui Morrison, nu încercați să fiți curajoasă sau să-i păcăliți. Spuneți-le tot ce vor să știe; ciripiți ca un canar, dacă vreți.

— Am să țin minte sfatul dumneavoastră, domnule Roskill.

— N-a fost decît un gînd al meu. Și vă rog să-mi spuneți Hugh — toată lumea îmi spune așa.

— Atunci, Hugh, spune-mi — ce voiau să afle de la bietul Morrison? David e de părere că nu știa nimic important, în afară de faptul că tatăl meu adusese tezaurul în țară.

Viteza Triumph-ului scăzu brusc pînă la trei metri pe oră, după care urcă brusc la loc. Audley își aduse aminte de la întîlnirea cu firma Dassault că Roskill zburase pe bombardiere: conducea exact așa cum te așteptai să conducă un pilot de bombardiere.

— Tezaurul? întrebă Roskill cu inocență.

Audley îi povesti pe scurt despre colecția Schliemann și se simți din cale-afară de mulțumit că informațiile lui erau primite cu aceeași neîncredere pe care le-o arătase și el. Ceea ce nu numai că îndreptățea propria lui atitudine, se gîndi Audley disprețuindu-se pentru gelozia pe care nu putea să și-o înăbușe, dar îi și arăta lui Faith care era de fapt nivelul ierarhic al lui Hugh.

— Toată tevatura asta pentru o mînă de exponate de muzeu!

Ideea părea să-l amuze pe Roskill și, deși se abținu să întoarcă capul, Audley o simțea pe Faith agitîndu-se pe locul din spate.

— Care tevatură? întrebă ea.

Roskill îi aruncă lui Audley o privire fugară.

— Asta mă tulbură mai mult decît orice, doctore Audley: prioritatea care ni se acordă. Sînt obișnuit să mi se spună să pun osul la treabă și să am grijă la cheltuieli. Dar de cînd a pus ochii pe mine tipul ăsta de la JIC aud numai „Cere și vei primi" — și mie nu-mi place!

— Tezaurul Schliemann...

— Tezaurul Schliemann s-ar putea să fie cea mai mare descoperire de la Tutankamon încoace, domnișoară Jones.

Sînt sigur că e destul de valoros ca să-i facă pe hoții din Europa să intre în acțiune...

Roskill se opri cîteva secunde, dîndu-și brusc seama că făcuse o gafă. Pe urmă se repezi mai departe:

— Dar nu e genul de caz pentru care să fiu sculat din somn. Și nici doctorul Audley, cu siguranță. Iar ceilalți nici atît — ei mai puțin decît oricine.

Faith deschise gura să spună ceva și o închise repede la loc. Își dăduse singură seama că lăsase să-i scape informația despre tezaur înainte de vreme, deși Audley nu-i dăduse nici o instrucțiune în această privință. Și, ca o tînără admirabilă ce era, se. oprise la timp cînd fusese pe punctul de a-l pomeni pe Panin.

Faith îi aruncă o privire lui Audley, iar el îi zîmbi. Nu atît din recunoștință pentru faptul că nu spusese nimic — oricum venise vremea să-i spună lui Hugh despre Panin — ci pentru că îl făcuse să simtă pentru ea o stimă deosebită. Era un lucru nou pentru el să dorească și să admire o femeie în același timp.

— Există o persoană care s-ar părea că e interesată, începu el.

În mod normal ar fi trebuit să aibă permisiunea lui Stocker ca să-i spună lui Hugh despre Panin. Dar marți oricum o să iasă totul la iveală.

Hugh ascultă, înclinînd din cînd în cînd capul.

— Ei, așa mai merge! spuse el în cele din urmă. Dar tot nu înțeleg de ce e atît de montat. Există vreo șansă ca tipul să vrea să rămînă aici?

Posibilitatea asta îi trecuse și lui Audley pentru o clipă prin minte, însă o respinsese ferm. Nu era chiar cu totul improbabil, dar pur și simplu ridicol. Azilul politic era pentru victimele sistemului — pentru intelectuali de genul lui Kuznețov și spioni fără importanță cum erau Kohlov și Gouzenko. Nu era pentru oamenii-cheie ai sistemului, oameni în plină ascensiune.

— Nici o șansă, răspunse el sec.

— Am întrebat doar, spuse Roskill fără să se simtă rușinat. Se spune că cehii, românii și chinezii — și americanii din spațiul extraterestru — o duc ca dracu'. În locul lor, mi-aș căuta un loc mai călduț.

Nu și Panin, se gîndi Audley.

Rușii se aflau într-o situație nefericită despre care se știa în Vest: căzuseră în mîna unor lideri de mîna a doua, care se luptau să pună mîna pe putere. Ar putea fi un simplu accident

al istoriei sau ar putea fi un defect primordial al sistemului politic cu un singur partid politic de guvernămînt. Situație în care singura soluție era un nou Stalin. Oricare ar fi fost situația, viitorul se profila înfiorător.

Dar Panin nu era un lider de mîna a doua. Era mai degrabă un tata Iosif clasa-ntîi, în căutarea unui Richelieu personal. Sau poate că era chiar el un posibil Richelieu ?

— Dar dumneavoastră, domnișoară Jones, voiați să știți ce informații prețioase deținea Morrison, spuse Roskill, schimbînd abil subiectul. *Ei* au vrut poate să știe ce ne-a spus nouă. Dar e mult mai probabil că au vrut să afle adresele celorlalți membri ai echipajului — Tierney, pilotul secund, și Maclean, navigatorul. Nu-i așa, doctore Audley ?

— Și crezi că le-au obținut ?

— Probabil că nu, domnișoară Jones. Inima lui Morrison a cedat într-un moment nepotrivit pentru ei. Și acesta este probabil și motivul pentru care ați avut musafiri azi-noapte.

Faith înregistra seria de evenimente care o aduseseră în confesionalul secret. Audley aproape că îi auzea mintea lucrînd, deși lentilele colorate ale ochelarilor ei nu lăsau să se vadă nimic. Audley voia să-i spună că nu-i așa; că nu moartea, ci teama și nevoia de un antidot al acesteia îi aruncaseră unul în brațele celuilalt. Dar nu putea să-i spună nimic.

Într-un tîrziu vorbi și ea:

— Atunci, în mod logic, dacă sînt niște tipi eficienți probabil că și acum ne urmăresc.

Audley se gîndi că era destul de puțin probabil ca cineva să fie în stare să urmărească Triumph-ul lui Roskill.

— Am avut grijă de asta, spuse Roskill. Nu prea îmi vine să cred, dar vom schimba mașina pe M_1 la timpul potrivit. Iar Tierney și Maclean sînt deja sub supraveghere — putem și noi să fim eficienți dacă nu trebuie să facem economie la bani!

Fluieră mulțumit printre dinți.

— Știți, îi spuse el lui Faith pe un ton de conversație degajată, înainte credeam că, dacă aș avea destui oameni care să-mi îndeplinească ordinele și pe cineva ca doctorul Audley care să gîndească în locul meu, treaba asta ar fi ușoară. Nu vreau să spun treaba *asta*, ci așa, în general. Dar acum, că îi am, m-am zăpăcit de tot.

Audley se refugie în conținutul mapei. Îl invidia pe Roskill pentru capacitatea lui de a conversa cu ușurință, interesant și totuși auto-zeflemitor, ca și pentru talentul lui la volan. Știa

că el însuși nu putea s-o distreze cu povești despre modestele lui triumfuri și umilințe. Își aminti de sfîrșitul legăturii lui cu Liz, perioada plină de acuzații, cînd ea redusese seriozitatea și neputința lui de a sta de vorbă cu ea la monotonie și plictiseală. „Ca un ticălos de profesor german pedant, care n-are loc pentru mine decît în pat și la bucătărie", ăsta fusese strigătul ei de despărțire, cu atît mai dureros cu cît conținea și un sîmbure de ade văr.

Se simți vinovat cînd își aduse aminte că ar fi trebuit să-l fi sunat pe Theodore, acum că avea răspunsul la întrebarea pe care acesta i-o pusese. Dar poate că ar fi mai bine să-l lase să ajungă singur la acel răspuns. Era în stare să se prefacă recunoscător, așa cum trebuia — și putea să-l scoată pe vechiul lui prieten la unul din prînzurile acelea copioase pe care le aprecia atît de mult și în timpul cărora vorbea întruna. Theodore era singurul dintre colaboratorii lui care nu voia decît companie în schimbul informațiilor pe care le oferea.

Se izolă de sporovăiala din jurul lui — Faith rîdea de ceva ce-i spusese Roskill — și se cufundă în raport. Degajarea lui Roskill masca o eficiență incisivă, și acesta era și motivul pentru care fusese ademenit către munca asta, de la forțele aeriene civile, unde lucrase înainte. De cele mai multe ori, oamenii serviciului se recrutau dintre aceia care n-ar fi reușit niciodată în profesiile lor inițiale. Ăsta era necazul cel mai mare pentru spionajul pe timp de pace. Dar Roskill și Butler erau niște excepții de la această regulă; primeau ordine, dar nu li se toceau curiozitatea și inițiativa.

Roskill îi cucerise în mod clar pe cei de la poliție și pe medicul lor; aceștia munciseră pe rupte și-i dăduseră tot ce obținuseră. Roskill fusese prevăzător. Îl sunase pe Butler și stabiliseră ce avea de făcut cu maximă precizie, respectînd în unele puncte instrucțiunile pe jumătate formulate ale lui Audley și anticipîndu-le pe altele. Stilul era fără înfloriturî, însă tonul reținut al raportului era înviorat pe alocuri de paranteze care dădeau culoare simplei informații. Audley era obișnuit să citească printre rîndurile unor astfel de documente, însă rareori simțise o satisfacție atît de mare în urma unei lecturi.

Trase fermoarul mapei și rămase cu privirile ațintite la peisajul care se derula caleidoscopic. Spre deosebire de drumurile obișnuite, care fac parte din comunitatea pe care o traversează la fel de mult cu oamenii și casele, autostrăzile sînt niște

intruși, teritoriu străin care nu aparține ținutului prin care trec, ci punctelor terminus, aflate la multe mile distanță.

Moțăi incomod, conștient că trebuie să recupereze somnul pierdut. Apoi își aduse aminte în ce fel rămăsese în urmă cu somnul și căzu într-un vis minunat, retrăind, pe jumătate treaz, momentele acelea fierbinți.

Într-un tîrziu fu trezit de schimbarea pe care o percepu în zgomotul motorului. Triumph-ul ieșea de pe șosea și intra pe un drum îngust, îndreptîndu-se către parcarea urît amenajată a unui hotel. Se opriră lîngă un Rover în parcarea aproape goală, iar Audley îl recunoscu pe Butler după capul lunguieț cu părul zbîrlit.

Butler nu se clinti, dar șoferul lui coborî mai înainte ca Triumph-ul să se fi oprit.

— Schimbăm mașina, pentru orice eventualitate, spuse Roskill, coborînd fără să fi oprit motorul.

Audley coborî țeapăn și îi urmă pe Faith și pe Roskill în Rover. Triumph-ul plecă cu noul lui șofer către stația de benzină, iar Roskill trecu în viteză pe lîngă el, fără să-i arunce o privire. Toată această manevră fu realizată cu acea liniște suspectă pe care Audley o asocia întotdeauna cu spargerea unei bănci.

Scoase un oftat. Aspectul acesta al muncii lui reușise să-l evite — și pe drept cuvînt, pentru că era exact așa cum își închipuise, adică plictisitor și copilăresc, fără un substrat de pericol care să dea întregii afaceri o aură glorioasă.

Butler îi dădu un dosar identic la înfățișare cu cel pe care i-l dăduse mai devreme Roskill.

— George Leopold Bloch, explică el. Răposatul George Leopold Bloch.

De data asta Audley nu se mai apucă să deschidă mapa, ci pur și simplu îl așteptă pe Butler să continue.

— Răposat și neregretat în ultimul sfert de secol. Pescuit din docurile din Anvers la zece zile după ce a fost expulzat din Anglia. L-au bătut mai întîi pînă la inconștiență, iar apoi l-au aruncat în apă. Nici un indiciu, poliția indiferentă. Cazul închis.

Nu mai era nevoie să întrebe de ce poliția belgiană fusese indiferentă. Bloch fusese polițist, iar în timpul ocupației fusese puțin cam prea amabil cu autoritățile germane. Nu într-atît cît să fie condamnat, dar destul pentru a fi concediat. Niște datorii trebuiau plătite, iar pe foștii lui colegi probabil că nu i-a

deranjat prea tare că cineva avusese grijă de asta. Bloch era o amintire neplăcută, în felul acesta confortabil ştearsă.

— Am vorbit cu văduva lui, spuse Butler. E recăsătorită, şi nu-i face plăcere să-i aminteşti de el. „Un omuleţ tîmpit", aşa vorbea despre el. Pariase pe un cal pierzător, şi nu mai voia nimeni să-l angajeze.

— Dar cineva l-a angajat pînă la urmă.

— Pe urmă, într-o noapte, a primit un telefon. Vorbea în germană şi se înveselise la culme. I-a spus că l-au sunat nişte prieteni şi că lucrurile erau spre bine. A plecat în Anglia — şi s-a întors mort de frică. Patru zile mai tîrziu a ieşit din casă şi nu s-a mai întors. „Bine c-am scăpat de el", aproape că a zis văduva, e adevărat, nu cu vorbele astea.

Se potrivea destul de bine. Cineva trebuia să primească încărcătura. Dacă răpitorii comorii fuseseră germani, nu puteau să intre prea uşor în Anglia, mai ales pe vremea aceea. Un belgian era mai bun, şi mai ales un belgian care avusese legături cu ei. S-ar putea ca amabilitatea lui faţă de nemţi să fi fost chiar mai mare decît crezuseră colegii lui. Iar în cazul acesta noii lui şefi aveau garanţia sigură a fidelităţii lui.

Dar de ce fusese pedeapsa pentru eşec atît de mare? Nu era vina lui Bloch că nu se făcuse legătura cu cine trebuia. Şi nici nu l-ar fi speriat prea tare un astfel de eşec.

Nu putea decît să însemne că Panin dăduse de urma răpitorilor, iar Bloch îşi dăduse seama că avea de-a face cu un tigru.

Audley se cutremură. Mîinile care-l pălmuiseră ieri pe Morrison fuseseră comandate de acelaşi creier, motivate de aceleaşi scopuri ca acelea care-l aruncaseră pe Bloch în apă la Anvers, cu atîţia ani în urmă.

Steerforth îl stîrnise iarăşi pe necurat.

IX

Senzația aceea înfrigurată nu-l părăsi pe Audley nici în timpul plimbării cu Faith pe străzile orășelului Knaresborough, în dimineața zilei de duminică. Dacă Steerforth îl stîrnise iarăși pe necurat, ei se aflau într-o situație al dracului de neplăcută, cu toate aceste necazuri și blestemății pe cap.

Tresări cînd își dădu seama că erau gata-gata să treacă de magazinul de articole electrice al lui Tierney. Părea destul de prosper, cu vitrina încărcată de televizoare, la niște oferte uimitor de avantajoase. Tierney reușise în viață mai bine decît Morrison, care nu făcuse nimic. Numai că bogații sînt adesea mai lacomi decît săracii...

Omul lui Roskill îi aștepta în camera lui de hotel de peste drum, de unde putea supraveghea magazinul fără probleme.

— Eu sînt Richardson, domnișoară Jones. Domnule Audley, de-abia așteptam să vă cunosc.

Richardson avea o față maronie, prelungă, pe care o făcea și mai lunguiață o bărbie ascuțită. Efectul era însă compensat de niște ochi negri și blînzi, iar Audley nu putea să înțeleagă de ce așteptase Richardson cu atîta nerăbdare această întîlnire.

— V-am văzut jucînd la „Saracens", doctore Audley, explică Richardson.

— Asta a fost demult, spuse Audley.

Se simțea plăcut măgulit, în ciuda faptului că acest compliment implica pentru el o vîrstă destul de înaintată în ochii tînărului. Se gîndi la o replică potrivită.

— Ai o alură bună de aripă în trei sferturi.

— Mijlocaș la grămadă, de fapt. Dar și dumneavoastră ați mai jucat pînă nu demult — întotdeauna mi-a fost frică să nu vă întîlnesc pe teren.

Faith rîse.

— Era violent, nu?

— Crimă și pedeapsă, domnișoară Jones. Mai rău decît dacă te-ar fi călcat o locomotivă. Cunoașteți jocul?

— Am doi frați vitregi care sînt împătimiți de rugby.

Erau ca niște copii absorbiți într-un joc, iar Audley trebui să-i cheme la ordine. Plecarea lor nu se potrivea cu dispoziția lui.

— Tierney e înăuntru? întrebă el tăios.

— Da, spuse Richardson, netulburat. Din fericire locuiește într-un apartament deasupra magazinului și nici n-are intrare prin spate. Intrarea în apartament e imediat prin stînga. Așa că a fost destul de simplu.

— Descrie-mi-l.

Richardson deschise un carnețel.

— Arthur Lawrence Tierney, născut la Leeds în 1922.

— Nu biografia lui, omule. Spune-mi despre el, așa cum e acum și aici. Știu ce a fost. Dar ce cred oamenii de aici despre el? E privit cu încredere? Nu-mi citi. Povestește-mi!

Richardson se uita șovăitor la carnețelul lui.

— Trebuia să vă spun mai întîi un lucru, domnule. Trebuie să telefonați la departament, sectorul 28 — cît mai repede cu putință. Iertați-mă că nu v-am spus imediat.

Audley nu se clinti din scaun. Impresiile amestecate ale lui Richardson se puteau dovedi mai folositoare dacă nu-i lăsa timp să și le pună în ordine. Departamentul putea să mai aștepte.

— Spune-mi despre Tierney.

Tînărul respiră adînc și-și bagă carnețelul înapoi în buzunar.

— Un tip nu prea cuminte, după părerea mea. Plin de șmecherii, asta se vede clar. E un businessman abil — și e respectat pentru asta. E întotdeauna băgat în cele mai avantajoase afaceri — și nu-l interesează prea tare cît de curate sînt. Am stat de vorbă cu un sergent de poliție — nu mi-a spus-o chiar cu cuvintele astea, dar cred că i-ar plăcea să pună mîna pe el odată, și cred că într-una din zilele astea o s-o facă.

— În ce încurcături a fost amestecat?

— Nimic dovedit — dar, altminteri, a făcut tot ce vă trece și nu vă trece prin cap.

— Spune-mi tu una.

— Primirea de obiecte furate, în general. Sergentul știe că a scăpat și de o condamnare pentru condus periculos. Și că a trecut de testul cu fiola, deși băuse. Și se mai crede că ceva nu a fost în regulă cu procesul lui de divorț. Iar la micile depozite pe care le închiria altora a avut loc un incendiu foarte convenabil — de la o sursă electrică. Vă spun sincer, domnule, nu le place deloc de el.

Tierney nu se schimbase. „Primirea de obiecte furate" era o rețetă de făcut bani.

— Și contul lui?

— Asta e greu de apreciat. Afacerea lui pare destul de solidă. Dar nu de proporții; iar el e un mare cheltuitor. Conduce un Jaguar E, bea destul de mult. Are o prietenă în Harrogate, se spune că destul de costisitoare. Tot gura lumii zice că, de fapt, de-aia nici nu și-a extins afacerile: pentru că n-a avut niciodată prea mulți bani care să-i prisosească.

Audley se simțea mai bine acum, atît de bine încît începu să-i pară rău că-l repezise pe Richardson. Nervii lui Tierney, erau, probabil, întinși la maximum, responsabilitatea civică inexistentă, iar lăcomia fără margini. Asta era părerea pe care și-o formase de la început, și era plăcut să vadă că leopardul nu-și schimbase petele.

Le zîmbi la amîndoi, întrebîndu-se în timpul ăsta ce părere o fi avînd Faith despre omul pe care tatăl ei îl alesese pentru a-i fi mîna dreaptă.

— Ai făcut o treabă bună. Trebuie să te fi costat cîteva beri bune ca să afli toate informațiile astea.

Richardson se strîmbă:

— În cercul lui Tierney nu se bea decît whissky. Și nu se știa la început dacă ei o să înceapă să-mi spună mie despre Tierney sau o să-ncep eu să le spun despre mine. Și toată chestia a costat o avere...

Cîteva minute mai tîrziu, Audley adăugă acestor cheltuieli o convorbire cu departamentul. Din fericire, telefonul public al hotelului se afla într-o cabină de lemn lăcuit, închis la culoare, iar izolarea era completată de o plantă decorativă uriașă, care trona agresiv.

Cei de la secția 28 i-l dădură în cele din urmă pe Stocker, așa cum se așteptase. Pentru moment, și probabil că pînă la terminarea cazului, Fred nu era decît un prieten din depărtare.

Iar la ora asta, duminică dimineața, probabil că tocmai ieșea de la biserica la care se ducea atît de conștiincios.

Stocker era la telefon plin de o falsă efuziune.

— David! — deci la un moment dat în ultimele douăzeci și patru de ore încetase să mai fie Audley pentru el. Mă bucur că m-ai găsit atît de repede. Era cumva o mustrare? Presupun că știi tot despre Turnul G?

Cel puțin nu încearcă să falsifice realitatea.

— Da — știu.

— Va trebui să-mi povestești la un moment dat despre rețeaua ta personală. Se pare că are calitatea de a fi eficientă.

Audley mormăi ostil. Să aștepte el mult și bine!

— Și înțeleg că ai aflat și despre comoara troiană.

Era o afirmație, nu o întrebare. Audley avu un moment de triumf gîndindu-se la reacția pe care trebuie să o fi avut Sir Kenneth Allen cînd a fost deranjat a doua oară în aceeași seară, pentru a răspunde la aceeași întrebare.

— Ești de părere că asta a fost încărcătura lui Steerforth?

— Sînt destul de convins că asta a fost.

— Ai vreo dovadă palpabilă? De la fata lui?

Deci Roskill îi raporta într-adevăr totul lui Stocker, pentru că nimeni altcineva nu mai știuse de Faith pînă în dimineața aceea. Dar se așteptase la asta. Dacă Stocker se purta cu Roskill la fel de aspru ca și el, atunci Roskill n-avea încotro.

— Da.

— Bine. Și crezi că e absolut necesară implicarea ei în etapa următoare?

— Consider că ar putea fi esențială.

Fred se resemnase cu răspunsurile lui monosilabice înainte de întocmirea unui raport complet, dar pentru Stocker era probabil prea puțin, se gîndi Audley precaut. Intrase în încurcătură, asta în primul rînd pentru că nu ținuse seama de greșelile tactice.

— Nu cred că Roskill și Butler o să scoată ceva de la Tierney, dezvoltă el tema. Numai dacă-i lăsăm să-l strîngă puțin mai tare cu ușa, și probabil că nici atunci. Deci am să încerc să-l abordez altfel, iar domnișoara Jones va fi... pașaportul meu.

— Dovadă că ești și tu un „rău"? Dar ea, este și ea o așchie sărită din bătrîna buturugă?

Pe Audley îl indispuse ideea că Faith ar fi putut moșteni de la tatăl ei și altceva în afară de asemănarea fizică.

— Cîtuși de puțin. E o tînără intelectuală, și vrea să ne ajute.

— Foarte bine — ai mînă liberă în privința ei. Acum despre treaba de azi-noapte. Cu cei trei musafiri ai tăi.

— Da, au pus dispozitive în mașini, și s-ar putea să fi pus și microfoane în casă.

— Au pus. Am primit acum o oră un raport pe filiera internă. Mai caută încă.

Audley nu punea niciodată întrebări superiorilor. În afară de faptul că aceștia se abțineau de la orice răspunsuri directe, ceea ce însemna că informațiile obținute nu erau solide, situațiile de genul acesta mai sugerau și incompetență din partea lui. Dar fusese aruncat în încurcătura asta atît de pe nepregătite, încît ar fi fost o nebunie să spună că își dă seama de ce se întîmplă.

—Nu înțeleg de ce au făcut-o, recunoscu el. Nu înțeleg de ce era așa de important. Și nu înțeleg de ce un om ca Panin s-a implicat personal în asta. Presupun că i s-a promis tot sprijinul.

— Da.

— În cazul ăsta, trebuie să mai fie ceva, despre care nu mi s-a spus.

— Îți dau cuvîntul meu, David — atît cît valorează el — că nici noi nu știm mai mult decît tine. Probabil chiar mai puțin, în ultima vreme. Panin e un om cu un trecut mic, un prezent mare și un viitor și mai mare. Am vrea să știm mai multe despre el, iar asta e o ocazie unică. Și nici nu vrem să-l jignim, dacă se poate.

Nu se schimbase nimic de ieri pînă azi.

— Cred că ar trebui să iei în considerație și varianta că vrea pur și simplu să recupereze comoara troiană, doctore Audley. E arheolog. Și, nu în ultimul rînd, e cel care a pierdut-o — și probabil că asta doare. Și e în vacanță, în timpul lui liber, cum s-ar spune. S-ar putea ca prudența să devină a doua lui natură într-o asemenea situație. Tot ce putem face este să găsim cutiile alea, să-i arătăm priveliștea și să-l trimitem acasă fericit.

Audley simți cum iritarea îi revine, în timp ce se întorcea către camera lui Richardson. Stocker trebuie să mai știe ceva, dar n-o să divulge secretul nici dacă o să-l întrebe direct. Deci trebuie să fie ceva politic, legat de atitudinea oficială față de Panin, mai degrabă decît de dosarul Steerforth. Tot ce putea era să îndeplinească ordinele fără să le înțeleagă deplin — ceea ce s-ar putea să se potrivească trăpașilor de teren, dar nu lui.

Primul lucru pe care-l văzu cînd intră fură picioarele lui Roskill în patul lui Richardson. Richardson era încă la fereas-

tră; Faith stătea pe singurul scaun confortabil din cameră, iar Butler se ghemuise pe un taburet lîngă chiuvetă. Efectul acestei priveliști aproape că-i restabili buna-dispoziție; înghesuiți în cămăruța asta, aveau un aer conspirativ, destul de pregnant pentru a alerta sistemele de alarmă de la toate băncile din micul orășel adormit.

Surprinse privirea lui Roskill și-și dădu seama dezorientat că acesta îi citise și-i împărtășea gîndurile. Iar pe fața lui Faith tocmai începea să înflorească un zîmbet. În cîteva secunde consiliul ăsta de război se va transforma într-o farsă, iar el nu știa ce să spună pentru a restabili ordinea.

Îl salvă Butler:

— Ați avut dreptate în privința lui Tierney, doctore Audley. Ați spus că n-o să obținem nimic de la el, și exact așa s-a și întîmplat.

Roskill sări în capul oaselor.

— Domnu' Tierney are memoria foarte slăbită. Își amintește exact ce scrie și în jurnalul de bord — pe care, întîmplător, îl mai are și acum. Nici mai mult, nici mai puțin. Douăzeci și patru de ani au fost un medicament bun pentru el. Toate evenimentele neplăcute din viața lui au dispărut în neant. Ar vrea să ne ajute, dar nu poate.

— Am încercat să-l sperii cu Steerforth, interveni Butler din nou. I-am spus că avem motive să credem că a introdus în țară mărfuri de contrabandă și că îl putem înfunda cu niște legi care de fapt nu există. Nu mi-a rîs chiar în față, dar e evident că știe că n-avem cu ce să-l înfundăm.

— Maiorul Butler a jucat rolul de dur, zise Roskill. Pe urmă el s-a dus să aducă mașina, iar eu i-am spus că Butler e un mojic nenorocit, care poate fi foarte al dracului cîteodată și că, dacă ne-ar da o mînă de ajutor, aș putea să mai aranjez lucrurile. Nici mie nu mi-a rîs în față — deși ar fi vrut.

— Eu, unul, nu mi-aș cumpăra televizorul de la el, spuse Roskill. Mie nu-mi inspiră încredere.

Butler pufni:

— Televizorul ar fi în regulă. Dar ar trebui să citești cu atenție textul tipărit cu litere minuscule al contractului de garanție.

Undeva în hotel începu să bată o pendulă. Era ora douăsprezece, iar lui Audley îi era deja cumplit de foame, din cauza unui mic dejun simbolic și a orei barbar de timpurii la care își începuse activitatea în ziua aceea. Dar mai avea treabă de făcut. Își adună ultimele puteri ca să-i organizeze.

— Ce face Tierney la prînz, duminica ? îl întrebă pe Richardson.

— Bea la un local cu multe beculeţe, aici pe stradă, puţin mai jos.

— Bine. Eu şi cu domnişoara Jones îl vom aborda acolo. Pe urmă trecem la Maclean. Aruncă o privire listei din dosarul lui Roskill. Văd că nu sînt pe listă decît doi membri ai echipei de teren. Unde sînt ceilalţi doi ?

— Unul a murit în '54 — din motive de sănătate. Iar celălalt a emigrat în Australia în '50.

— Atunci puteţi să luaţi fiecare în primire cîte unul din cei doi. Ne întîlnim mîine la 9. Voi fi la „Bull", Newton Chester.

— Şi polonezul, Wojek ?

— Luni seara, dacă avem timp. Aş vrea să vorbesc chiar eu cu Wojek. Puteţi să-l sunaţi unul din voi şi să stabiliţi o întrevedere — spuneţi-i că scriu o istorie a piloţilor polonezi din RAF.

Richardson îi întrerupse brusc, făcîndu-i semn să vină la fereastră.

— Iese.

Audley se duse lîngă el şi-i urmări privirea. Timpul accentuase trăsăturile acelea de copoi. Fruntea bombată şi bărbia proeminentă nu fuseseră atît de pronunţate în fotografie: dinţi lungi pentru ros, nas lung pentru adulmecat, aceeaşi mustăcioară puţintel caraghioasă. Nasul lui adulmeca în acest moment, pe cînd Tierney stătea în uşă inspectînd nervos peisajul, mişcînd brusc şi scurt capul, ca un animal într-un mediu ostil.

Ar fi destul de neplăcut dacă Tierney nu şi-ar respecta tocmai acum programul de duminică. Dar cu tot sîngele lui rece, probabil că după întîlnirea cu Roskill şi Butler simţea mai mult ca oricînd nevoia să se afle în atmosfera liniştitoare a restaurantului.

— Haide, Faith, zise el repede. E rîndul nostru.

Aruncînd ultimele ordine, luă cheia şi actele Rover-ului de la Butler şi îi ordonă lui Richardson să continue supravegherea. Îi lăsă cu problema transportului pe cap, luîndu-le maşina, dar asta era treaba lor.

Cînd ajunseră în stradă, silueta lui Tierney se micşorase deja în depărtare. Faptul însă că trebuiau să se grăbească îi convenea lui Audley de minune: pînă acum Faith nu dăduse semne de

iritare. Îşi renovase evident machiajul cît timp el îi telefonase lui Stocker, şi arăta încă stăpînă pe ea, aproape rece. Ochelarii cu lentilele uşor colorate împrumutau chipului ei expresia aceea de îngîmfare pe care o avea cînd nu vedea bine. Cu cît avea mai puţin timp să se gîndească, cu atît rămîneau mai multe şanse ca masca asta să ţină.

Restaurantul pe care-l frecventa Tierney era o expresie perfectă a stilului înzorzonat pe care-l aveau berăriile de odinioară — numai sclipiciuri şi muşamale roşii, şi un bar feeric luminat. Aglomeraţia de duminică dimineaţa nu începuse încă, iar Tierney stătea singur la un capăt al barului, bînd lacom din paharul de whisky.

Audley comandă gin pentru Faith, îşi umplu paharul de whisky cu apă pînă sus şi dădu instrucţiuni barmanului să umple paharul lui Tierney.

Tierney se uită brusc la ei cînd barmanul îi şuşoti ceva la ureche. Îi privise pe amîndoi cînd intraseră, neglijîndu-l pe Audley, dar întîrziind cu privirea asupra lui Faith. Însă acum îi cîntărea cu privirea pe amîndoi.

Ezită o clipă, sorbind din pahar, de parcă ar fi vrut să vadă dacă băutura e autentică. Pe urmă veni încet către colţul lor.

— Nu cred că am avut onoarea...

În timp ce vorbea, privirile i se plimbară de la Faith la Audley şi pe urmă înapoi la Faith. Nici unul nu răspunse, dar Faith îşi dădu încet ochelarii jos şi-l privi prelung, drept în faţă.

— Sînteţi absolut sigur?

Efectul depindea foarte mult de memoria vizuală a lui Tierney, şi cerea totuşi un salt considerabil în timp, chiar dacă tocmai în dimineaţa aceea i se amintiseră lucruri petrecute cu multă vreme în urmă. Dar în ochii lui Audley, care ştia dinainte răspunsul, asemănarea era mai mare ca oricînd: Faith reuşise cumva să prindă ridicătura aceea trufaşă a capului care apărea în cele mai multe din fotografiile tatălui ei.

Şi asta era destul pentru a-l dărîma pe Tierney, dar acesta nu reuşea încă să facă legătura.

— Numele meu e Steerforth. Faith Steerforth. Nu l-aţi uitat pe John Steerforth, nu-i aşa?

— Dumnezeule! exclamă Tierney.

— Staţi jos, domnule Tierney. Mă numesc Audley. Am dori să stăm de vorbă cu dumneavoastră despre vremurile de demult.

Tierney îşi dezlipi privirile de la Faith.

— Vremurile de demult?

Se așeză, duse paharul la gură, apoi îl puse brusc înapoi pe masă, fără să fi gustat. Clopoțeii lui de alarmă sunau tare și clar.

— Fata lui Johnnie Steerforth! Lua-m-ar dracu', acum văd și eu! Copilașul lui Margery Steerforth!

— Margaret, îl corectă Faith sec.

— Margaret, bineînțeles! O țin minte foarte bine!

Faith scoase o fotografie din geantă.

— Atunci o s-o recunoașteți aici. Și bineînțeles că o să mă recunoașteți și pe mine lîngă ea, nu-i așa?

Tierney studie fotografia.

— Atunci, gata, interveni Audley abrupt. Putem să trecem la vremurile de odinioară.

Tierney se uită nevinovat la el.

— E ciudat că vă interesează atît de mult vremurile alea. Nu mai demult decît azi-dimineață au venit la mine doi tipi care m-au întrebat același lucru.

Audley se aplecă puțin către el.

— Nu încerca să mă prostești, Tierney, spuse el pe un ton degajat. Nu sînt de la Brigada Specială, și nici nu mă joc de-a vechii tovarăși de arme în orășelul ăsta prăpădit, doar ca să mă distrez. Am venit aici cu afaceri, și dacă ești un tip norocos, s-ar putea să mă poți ajuta...

— Nu știu despre ce vorbiți.

Tierney își luă băutura și se ridică să plece

Audley se aplecă și îi puse nonșalant mîna pe picior, chiar deasupra genunchiului, de unde-l ciupi cu putere. Tierney scoase un fel de fornăit de durere, și se așeză la loc, vărsînd puțin din pahar pe masă.

Se uită de la Faith la Audley cu o privire uimită și furioasă în același timp. Probabil că nu-i mai făcuse nimeni niciodată chestia asta, cel puțin nu în public. Faith își puse iarăși ochelarii.

Audley slăbi strînsoarea și transformă gestul într-o mîngîiere amicală. Acum trebuia să-i schimbe furia în frică.

— Așa e mai bine, spuse el încet. N-aș vrea să mă înțelegeți greșit, ca bietul dumneavoastră prieten Morrison.

— Morrison?

— Sergentul Morrison de pe vremuri. Omul de pază. N-a vrut deloc să ne ajute, iar acum n-o să mai ajute pe nimeni niciodată.

— Cine dracu' sînteți?

Nu era un strigăt la fel de disperat ca al lui Morrison. Mai avea o urmă de împotrivire. Dar omul acesta nu dusese în toți

aceşti ani o existenţă nepătată, ca Morrison. El n-avea pe nimeni la care să apeleze pentru ajutor.

— Ţi-am spus cum mă cheamă. Dumneata nu ştii cine sînt, dar eu te cunosc foarte bine. Dumneata ai adus încărcătura, iar partea dumitale s-a volatilizat. Domnişoara Jones are partea tatălui ei, iar eu am restul. Şi aş putea să-ţi arunc şi dumitale cîteva oase.

Tierney îşi goli paharul, încercînd că-şi recapete stăpînirea de sine. Avea o expresie vicleană acum, rezultatul prudenţei şi lăcomiei stîrnite de şansa unui profit.

— Nici măcar nu ştiu ce e — sau ce era.

— N-avem nevoie să ne spui asta. Şi chiar dacă ai şti, n-ar avea nici o importanţă. N-ai cum să pui mîna pe ea, nici într-o mie de ani.

Tierney zîmbi ambiguu şi arătă către paharele de pe masă. Încetul cu încetul, începuse să-şi dea seama că putea să încerce o tocmeală, iar gîndul acesta îl făcea mai sigur pe el.

— E rîndul meu, mi se pare!

Audley îşi puse palma peste paharul gol al lui Tierney. Venise momentul să-l zdrobească.

— Nu e rîndul nimănui. Văd că n-am reuşit să mă fac înţeles. Morrison e *mort*, Tierney. A ridicat capul şi şi-a rupt gîtul ăla bleg. A fost victima unui tragic accident, mi se pare că a căzut pe scări. Îmi place să cred că dumneata nu eşti prea amator de accidente.

Tierney încremeni şi viclenia îi dispăru de pe faţă o dată cu siguranţa, nelăsînd în loc decît un strat gros de frică. Dacă ştia ceva despre jungla în care el nu era decît un trepăduş neînsemnat, ştia probabil că e presărată din loc în loc cu creaturi fioroase, care devorau uneori chiar şi oameni.

— Cu cine trebuia să iei legătura aici? Omul pe care trebuia să-l minţi?

— Să iau legătura — să luăm legătura? Tierney se holba la el. Nu-mi aduc aminte. Dar asta era treaba lui Johnnie.

În locul lui Steerforth, Audley l-ar fi folosit pe Tierney ca să facă legătura, prima oară ca să raporteze că trecerea încărcăturii fusese amînată, iar a doua oară că să raporteze că încărcătura se pierduse în mare. O treabă murdară, bună pentru Tierney.

— Se numea Bloch, nu-i aşa?

— S-ar putea. Nu-mi amintesc — sincer. E al dracului de mult de atunci.

— Bloch se numea, Tierney. Și înota prost.

Tierney se încruntă, perplex și încurcat.

— Ceea ce e un mare păcat, continuă Audley, pentru că a rămas prea mult timp în apă. Ăsta a fost un mic test pentru tine — pe care l-ai ratat cu brio. Ar trebui să-i ții minte pe Morrison și pe Bloch. Amîndoi erau tîmpiți și amîndoi au murit.

Două fete în fuste mini se așezară zgomotos la masa alăturată, dar Tierney nici nu le observă. Audley simți căldura puterii; la Morrison simțise remușcări pentru victoria pe care o obținuse, dar cu omul ăsta josnic era altfel. Aproape că se simțea bine. De fapt, *se simțea* bine.

— Să mai încercăm o dată. Cum ați făcut descărcarea la Newton Chester?

Vulpoiul răsufla, de parcă se simțea ușurat de faptul că tot ce trebuia să facă era să răspundă la o întrebare.

— Ne-am folosit de groapă

— Spune-mi despre groapă.

— E pe pista de aterizare. Nu e chiar o groapă, e un fel de scufundătură în pămînt. Dar arăta ca o groapă cînd aterizezi. Nu se vede turnul de control cînd ești în ea, e tocmai în capăt, aproape de marginea aeroportului.

Își umezi nervos buzele.

— Johnnie a ales-o. Adică, dacă nu vezi turnul de control din ea, nu te văd nici *ei* pe tine. De obicei încetineam, aruncam acolo ce aveam, iar apoi ne continuam drumul curați ca lacrima.

— Și ce se întîmpla cu lucrurile pe urmă?

— Le lua unul din membrii echipei de teren. Nu departe de pistă e o magazie. Ceva mai încolo, chiar lîngă castel, fusese o companie de artilerie — noi n-am avut treabă cu ei, dar cred că în timpul bombardamentelor își țineau muniția acolo.

— La magazie?

— Da. Era goală și încuiată. Johnnie a spart lacătul și a pus în loc unul care arăta la fel. Zicea că era cel mai sigur loc de depozitare — nimeni nu-și bate capul cu o magazie dacă e încuiată cum trebuie. Pe urmă se ducea și lua lucrurile de acolo — găsea el un pretext să se ducă în partea aia.

— Și asta ați făcut și ultima oară?

Tierney aprobă din cap.

— A trebuit să ne oprim, ca să pot da cutiile jos cu Morrison. Mac n-a vrut să ne ajute. Nu voia să aibă nimic de-a face cu chestia asta.

Maclean era solitarul echipajului, singurul om cinstit de acolo. Probabil că și Morrison era fundamental cinstit, dar era servil și speriat — prea speriat ca să recunoască măcar că pusese mîna pe lădițele acelea cu ani în urmă.

— Era nevoie de doi pentru treaba asta?

— Obligatoriu, trebuiau să fie doi dacă voiai să dai cutiile alea jos din Dakota — unele erau al dracului de grele. Dar Ellis luase de undeva un cărucior...

Audley se încălzi amintindu-și de John Steerforth. Mica speculă nu era nimic, o infracțiune artificială creată de guverne zgîrcite și strategii economice care depășeau puterea de înțelegere a oamenilor obișnuiți. Iar infracțiunea cea mare era și ea pardonabilă — tragerea pe sfoară a adevăraților traficanți, păcat iertat de două ori, o dată prin improvizația îndrăzneață și ingenioasă de ultimă clipă, și a doua oară prin atenția acordată și celui din urmă amănunt.

Iar pentru Audley, Ellis era o gratificație: Ellis era unul din cei doi membri ai echipei de teren cărora li se știa adresa.

Tierney vorbea în continuare.

— ...cinci minute, dar mie mi s-au părut ore. Niciodată nu adusesem ceva atît de mare. Johnie zicea că merită efortul, pentru că era ultima oară...

Ultima oară. Fusese într-adevăr ultima oară.

— Deci Ellis a pus cutiile la locul sigur de depozitare. Și cînd te-ai dus să verifici?

— Să verific?

O umbră trecu pe fața lui Tierney, pe măsură ce își aducea aminte de bogăția cîștigată și pierdută.

— Nu m-am dus — cel puțin nu imediat. Johnnie zicea că sînt puse la loc sigur, și că va trebui să așteptăm și să fim atenți o vreme mai îndelungată.

Se opri și o privi pe Faith ciudat de patetic. La fel ca Jones, nu crezuse niciodată cu adevărat în moartea istețului, indestructibilului John Steerforth.

— Și-aveam încredere în el, spuse el simplu. I-am spus francezului că n-am putut să ducem încărcătura la primul drum, iar Johnnie era fericit ca o pisică cu două cozi.

— Cînd ți-a spus că e pusă la loc sigur?

— A doua zi, la raportul de după-amiază. Chiar înainte să plec la întîlnirea cu francezul. M-am întîlnit cu el la „Bull".

— Și cînd ai verificat magazia? La cît timp după aceea?

— După trei săptămîni și ceva — nu mai țin minte. Îmi rupsesem nenorocitul ăsta de genunchi cînd sărisem din avion. Era furtună și pierduse mult din înălțime — eram prea jos.

Tierney nu se mai uita la Audley; se uita prin el, departe, la furtuna de atunci.

— Mult prea jos. Credeam că o să ne prăbușim în mare. Dar Johnnie a tîrît-o mai departe — zicea că scîrba de Dakota știa ce vrea el de la ea, numai că nu-i înțelesese bine comenzile și că n-o s-o lase să strice totul.

Se auzi un hohot de rîs de la masa vecină. Unul din tinerii care li se alăturaseră fustelor mini își vărsase berea pe cămașă. Privirea lui Tierney se concentră din nou asupra lui Audley.

— Dar scîrba aia de avion hîrbuit i-a tras-o. I-a făcut-o. Nu credeam că am să-i mai văd vreodată fotografia.

— Și cît din toate astea i-ai spus lui Bloch și colegilor lui?

— Colegi? N-am văzut nici un coleg. Numai pe Bloch. A venit la spital la cîteva zile după ce am fost internat. Nici nu știam că Johnnie era dat dispărut — nu-mi spusese nimeni. Așa că i-am spus ce trebuia: că Johnnie nu îndrăznise să se prăbușească cu cutiile la bord și că pierdusem încărcătura.

— Johnnie avea mașină?

— Mașină — nu. Nici n-avea permis. Îmi aduc aminte că zicea că e o prostie, să poți să pilotezi un avion și să nu ți se dea o mașină pe mînă.

Și asta era o gratificație, și încă una absolut neașteptată. Posibilitatea transportului facil, chiar în acele zile strîmtorate, fusese problema căreia Audley nu-i putuse găsi răspunsul. Nu-i trecuse niciodată prin cap că Steerforth nu știe să conducă. Fusese mai degrabă convins că știa.

— E tot acolo, nu-i așa? Tierney îl privea, nevenindu-i să creadă. Dar bineînțeles că e tot acolo. Și cînd te gîndești că am avut-o tot timpul ăsta la dispoziție, în față, numai pentru mine.

Tierney fusese extraordinar de lent în prinderea cursului pe care-l luau întrebările. Sau destul de încet în trecerea peste șocul care-l făcuse să spună toate astea. În ambele situații, nu se mai putea bizui pe informațiile pe care i le dădea. Audley își scoase portofelul și luă din el cinci bancnote de cîte zece lire.

— Cincizeci? Pe măsură ce-și dădea seama cît valorează ce le spusese, Tierney începea să înțeleagă ce se întîmplase de fapt.

— Ce v-am spus valorează mai mult decît atît!

Audley fu tentat să bage banii înapoi în buzunar. Dar erau mai mult o ofrandă adusă zeiței norocului, decît un bacșiș pentru Tierney.

— Ce mi-ai spus nu valorează nimic, spuse el brutal. Oricum, nu e nimic în favoarea ta în ce mi-ai spus. Ai avut o șansă — cu mult timp în urmă — dar ai pierdut-o pentru că ai fost tîmpit și pentru că pînă la urmă n-ai avut destulă încredere în John Steerforth.

— Aș putea să vă fac necazuri — aș putea să vă denunț autorităților! Pe amîndoi...

Era o amenințare deșartă, iar Audley se plictisise oricum de mascarada asta. Scoase legitimația.

— Noi sîntem autoritățile, Tierney. Mă tem că te-ai păcălit.

Tierney se holbă la document, pe urmă la Audley și în final la Faith. La Faith cel mai mult.

— Aș fi putut să jur... începu el.

— Că sînt fata lui Johnnie?

Faith vorbea pentru prima dată de cînd îi arătase fotografia.

— Cu asta nu v-ați păcălit, domnule Tierney. Sînt fata lui Johnnie. Dar ar fi fost mai bine să nu aveți încredere în mine.

Avea o voce tristă.

— Dar Morrison — și ceilalți?

Lui Tierney nu-i mai rămăsese nimic acum, nici măcar frica.

— Nici cu ei nu te-am păcălit, spuse Audley. — Putea cel puțin să-l prevină — și să-i ușureze munca lui Richardson. Ai avut noroc că am ajuns noi primii. Sînt pe aici unii care n-ar sta la șarade cu tine. Mai bine ți-ai lua cele cincizeci de lire și ai pleca într-o vacanță — o săptămînă ar fi suficient.

Tierney se întinse și înșfăcă lacom cele cinci bancnote care stăteau pe masă într-o mică baltă de whisky.

Audley se ridică.

— O scurtă vacanță, Tierney — și o să te ținem în vizor un timp, mai mult pentru tine decît pentru noi. Și nu încerca să faci pe deșteptul. Nu te duce să orbecăi pe la Newton Chester, încercînd să recuperezi timpul pierdut. S-ar putea să te văd, și am să te arunc din drum înainte să apuci să mai faci un pas. E clar?

Se aplecă lîngă urechea lui Tierney.

— Și pleacă azi, Tierney — pleacă în după-masa asta.

X

Richardson era vizavi de restaurant și se uita morocănos în vitrina unui magazin de antichități.

— Tierney pleacă într-o călătorie, îi spuse Audley. Vezi să-l conduci. Dacă nu pleacă pînă la patru, să te duci să-i aduci aminte. Mai ești motorizat?

Pe fața lunguiață a lui Richardson apăru un rînjet.

— Lui Hugh Roskill nu i-a plăcut bătrînica mea — a decolat în mașina aia a lui de curse simandicoasă.

— Telefonează la Newton Chester și reține doar două camere la „Bull". Ne vedem cu toții acolo mîine dimineață.

— O cameră dublă, spuse Faith degajat.

— Da, doamnă?

Privirile lui Richardson sclipeau de la unul la altul. Nu mai rînjea; lui Audley i se păru nu numai că nu mai rînjea, ci că fusese cuprins de o paralizie facială care-i înțepenise trăsăturile între două stări emoționale diferite. Era evident că nu mai putea fi acuzat că rînjește.

Audley nu știa dacă îi place sau nu felul în care ea dădea tonul în legătura lor, chiar dacă aceasta era una din urmările firești ale emancipării. Dar știa că trebuia ori să țină pasul, ori să iasă din cursă cu totul.

— Cu un pat dublu, adăugă el, pe un ton care spera că suna la fel de degajat.

Dacă și Richardson trebuia să raporteze despre ce se întîmpla, măcar să aibă cu ce să-și învioreze raportul.

Numai după ce se instalară în Rover, Faith vorbi din nou.

— Presupun că am sărit calul, spuse ea cu o voce în care se citea mai degrabă o ușoară ironie decît regret. N-am fost prea amabilă? Ți s-a părut neplăcut?

Audley nu găsea nici un răspuns potrivit, nevrînd să-și recunoască desuetitudinea, însă Faith oricum nu aștepta un răspuns.

— Nici mie nu mi-a plăcut ce s-a întîmplat la bar, continuă ea. Nu mi-a plăcut de tine, nu mi-a plăcut nici măcar de mine.

Audley încercă să se concentreze asupra volanului; transmisia Rover-ului era automată, iar piciorul stîng, rămas fără ocupație i se părea nefiresc de mare.

— Da fapt, cred că la început n-ai făcut decît să-l presezi puțin. Mă așteptam să-ți rîdă în nas în orice moment. Sau să te ia la bătaie, deși ești de două ori mai solid. Dar pe urmă ai început să jubilezi — iar asta n-a mai fost amuzant, a fost meschin!

Piciorul lui Audley reveni la mărimea lui obișnuită cînd își dădu seama de adevărul vorbelor ei și de prăpastia care i se căsca în față. Nu era omul potrivit pentru astfel de treburi; dar nu pentru că era prea blînd, cum crezuse el ca un tîmpit, ci pentru că, dacă mai exersa puțin, putea chiar să ajungă să-i placă foarte mult. Cu Morrison și cu Tierney avusese noroc — uitase de Jones și de inspectorul de poliție. Cu puțină practică, n-ar mai avea nevoie de nici un fel de noroc...

— Pur și simplu nu-mi dau seama ce fel de om ești! Am văzut o latură blîndă, blajină — varianta doamnei Clark. Și o latură care te arată foarte sigur pe tine. Și tata zicea că ești foarte deștept. Iar Roskill, tipul ăla drăguț, are o părere excelentă despre tine — și Richardson la fel, cu toate că nu te-a mai văzut niciodată. Dar eu cred că mai există o latură a caracterului tău, mai întunecată, care nu mi-ar plăcea deloc.

Lua-m-ar dracu', se gîndi Audley. Scotea chestia asta pe masă tocmai cînd trebuia să se gîndească la alte lucruri îngrijorătoare. Însă e adevărat că, pentru viața lui, lucrurile acelea s-ar fi putut dovedi mai puțin importante.

— Ai cerut totuși o cameră dublă, zise el cu cruzime. Ea dădu din cap.

— N-am făcut-o pentru tine, David. Am făcut-o pentru ce înseamnă „Bull".

— Ce înseamnă?

— N-a fost prea corect din partea mea — pentru tine nu înseamnă un hotel. Tu n-ai de unde să știi ce înseamnă locul acela.

— Ai fost vreodată acolo ?

— Dacă am fost acolo ? oftă ea. Nu, n-am fost niciodată, adică nu de-adevăratelea. Dar e o părticică din istoria familiei mele; toți mi-au vorbit despre el. Bunica mi-a povestit cum se întîlneau cu toții acolo pe vremuri. Era cîrciuma escadronului — urarea lor de noroc era „Ne vedem la «Bull»". Era locul lui special — cîrciuma lui Johnnie Steerforth. Acolo a întîlnit-o pe mama înainte de a mă naște eu; cred că acolo a întîlnit-o chiar prima oară. Și tata a întîlnit-o acolo pe urmă, vreau să spun tatăl meu vitreg. Era singurul loc...

Ea lăsă propoziția neterminată, iar Audley se crispă. El n-avea de unde să știe, iar ea jucase cinstit și nu-i spusese. Iar el fusese cît se poate de grosolan în interpretarea egoistă pe care o dăduse vorbelor ei. Faith nu voia să rămînă singură printre toate fantomele acelea ale morții și ale viilor. Din nou nevoia, și nu dorința de a fi cu el, se gîndi Audley cu tristețe.

— Îmi cer iertare. Am fost cam mitocan, recunoscu el cu răsuflarea tăiată. Putem să mergem în altă parte. Sau poți să mergi numai tu. De fapt, ai putea să te întorci și acasă — ți-ai jucat rolul mai bine decît meritam.

— Tu vrei să plec acasă ?

— Nu eu trebuie să hotărăsc asta. Cred că ți-ai cîștigat dreptul de a decide singură.

— Deci nu mai fac parte din personalul auxiliar ?

— La naiba, Faith, știi foarte bine că n-ai fost nici o clipă așa ceva.

Audley se forță să-și calce pe mîndrie.

— Dacă vrei să știi,dacă vreau să mergi la „Bull" și să împarți cu mine un pat dublu într-o cameră dublă, răspunsul e da, cum știi prea bine. Pentru mine ar fi o plăcere — și un privilegiu.

Cît despre latura aceea mai întunecată a caracterului meu — și la asta răspunsul e tot da. Cred că în străfundul ființei mele există un KGB-ist care încearcă să se ridice la suprafață. Și poate că e și ăsta un motiv pentru care ar trebui să mai rămîi prin zonă: am putea încerca amîndoi să-l înfundăm, acum că i-am descoperit existența. Cel puțin pînă mă întorc la treaba mea de dinainte, unde n-are nici o șansă.

Faith îi puse ușor mîna pe braț.

— Săracul David ! Lucrurile sînt și așa prea complicate pentru tine, fără o KGB-istă care să-ți supravegheze KGB-istul ! Și nici n-am fost cinstită cu tine. Vreau foarte, foarte mult să merg

la „Bull" cu tine. Mi-ar plăcea ca tu să înlocuiești obsesia neplăcută a acestui hotel. Și vreau să găsesc comoara lui Schliemann!

— Comoara lui Steerforth de aici înainte. Indiferent dacă o găsim sau nu, să fie și a lui de acum încolo.

— Dar, David, crezi într-adevăr că o putem găsi?

David dădu din umeri.

— Rușii cred că putem, Faith. Și, în definitiv, noi sîntem primii care ar trebui s-o caute. Așa că, dacă avem puțin timp, s-ar putea s-o găsim. Tierney ne-a dat oricum o deschidere bună — mai bună decît m-am așteptat.

— Da? Să fiu sinceră, nu prea înțelegeam unde voiai să ajungi; adică oricum nu contează unde au pus-o la început. Problema e unde a ajuns în final — și, practic, ar fi putut ajunge oriunde...

— Ba nu, asta nu. Tăticuțul tău a fost un tip foarte inventiv, dar minuni nu putea să facă totuși.

— Tot nu văd cum...

— Răbdare, iubire, răbdare! Răbdare, încredere și noroc. Pînă acum nici n-am încercat să aflu unde e tezaurul — am vrut doar să văd între ce limite se pune problema. În Tierney n-a avut încredere, și dacă n-a avut încredere în Tierney, n-a avut în nimeni. Deci a scos singur tezaurul din magazie. Și a făcut asta în aceeași noapte — a doua zi i-a spus lui Tierney că se află într-un loc sigur. Dar de condus o mașină nu putea, deci exista o limită fizică pînă unde putea s-o ducă de unul singur.

— Numai că mai există și un cărucior.

— Chiar și cu căruciorul, nu poate fi prea departe de magazie. Trebuie să fie vreo clădire, nu putea s-o lase așa, împrăștiată aiurea.

— Atunci a pregătit locul dinainte.

Audley dădu din cap.

— Pot să pariez că n-a știut dinainte că o să deturneze comoara. Deci trebuie să fie o ascunzătoare pe care a găsit-o de-a gata, și în același timp un loc unde să poată fi în siguranță timp îndelungat — douăzeci și patru de ani, mai precis.

Faith se încruntă.

— Cred că faci prea multe presupuneri, David. Ar fi putut avea un loc pregătit dinainte pentru — cum îl chema pe belgianul acela, care ar fi luat comoara de acolo; o groapă în pămînt ar fi fost foarte potrivită.

— Din fericire, cu gropile nu trebuie să ne batem capul. Dacă aș crede că e undeva sub pămînt, nici nu m-aș mai deranja

să caut — am avea nevoie în primul rînd de un regiment de ingineri, detectori de mine și Dumnezeu mai știe ce!

— E ascunzătoarea tradițională pentru comori îngropate, iar eu cred în continuare că e varianta cea mai probabilă — spuse Faith, îmbufnată întrucîtva. Nu văd de ce ești atît de sigur pe tine.

Audley se abținu de la încă un răspuns arțăgos, dîndu-și seama deodată că era pe cale să vîndă blana leului înainte de a-l fi împușcat.

— E tradițional, Faith, o aprobă el serios. Dar Anglia nu e o insulă pustie. Oamenii au obiceiul neplăcut de a observa gropile mari și ușor de săpat, așa cum au aflat-o pe pielea lor un număr destul de mare de criminali. Și le observă chiar și după ce au fost astupate. Practic, nu există decît un loc unde o groapă nu bate la ochi, iar acesta e cimitirul.

Faith se întoarse surescitată către el, dar el o opri cu un gest din cap.

— Din nefericire, cimitirul din Newton Chester se află la distanță de trei mile de aeroport, în celălalt capăt al satului. Prea departe ca să fi făcut două-trei drumuri, zdrăngănind cu căruciorul, fără să-l fi văzut și auzit nimeni. Și, ca să spun drept, nici nu-l văd pe tatăl tău cu tîrnăcopul și lopata — nu la modul ăsta, cel puțin: trebuia o groapă mare, adîncă, de dimensiunile unui mormînt. Iar asta însemna să sape mult, prea mult chiar dacă ar fi avut timp destul — și cred totuși că n-a avut.

Faith îl aprobă gînditoare.

— Înțeleg ce vrei să spui, David. Dar, dacă nu e sub pămînt, atunci e undeva deasupra. Iar asta mi se pare și mai improbabil — doar dacă n-a pus-o cumva în castelul de care a pomenit Tierney.

— Și asta e o posibilitate, bineînțeles. Însă cred că n-are nici un rost să discutăm posibilitățile existente pînă cînd nu vedem locul. Cum spuneam, eu am vrut să văd care sînt limitele problemei. Și, în orice caz, înainte să ajungem la Newton Chester, mai avem o treabă. Trebuie să ne ducem la Maclean.

— Maclean? El era navigatorul, nu?

— Da, el era navigatorul.

— Sper că n-o să-i jucăm și lui o scenă dură — nu mai am putere!

Audley zîmbi.

— Nici nu cred că ar fi recomandabil să-i facem o asemenea înscenare unui cetățean respectabil ca domnul Maclean.

Faith răsuflă ușurată.

— Slavă Domnului că era şi un om respectabil în echipajul acela. Începusem să-mi fac o părere preconceptă despre personalul de aviaţie. Dar, presupun că dacă cineva din echipaj trebuie să fie echilibrat şi de nădejde, acela nu poate fi altcineva decît navigatorul. Un soi de personaj patern, cum e Captain Cook!

Ca mai toate femeile, şi Faith era tentată să judece subiectiv, reflectă Audley: tatăl ei vitreg fusese navigator. Era liniştitor să găsească în caracterul ei un defect atît de prozaic; în alte privinţe era destul de ieşită din comun pentru a fi chiar fiica bună a lui Jones.

— Nu cred că echipajul tatălui tău era un echipaj neobişnuit — sau neobişnuit de rău, dacă vorbim despre asta. Morrison era tipul slab, iar Tierney era pungaşul înnăscut. Dar şi-au îndeplinit perfect datoria. Au contribuit la cîştigarea războiului, pentru ca, ani şi ani după aceea, să poată veni un tip ca mine să-i bată la cap cu întrebările. Generaţia lor a realizat ceva mare — mult mai mare decît a realizat generaţia mea.

— Şi tatăl meu?

— Şi el, scumpa mea — chiar mai mult decît alţii. Să nu ţii toată viaţa capul în jos pentru că taică-tu a fost un ticălos. În unele privinţe a fost un bărbat şi jumătate. Şi-a cîştigat DFC *-ul pe drept.

— Parcă nu ştiu! Era povestea preferată a bunicii la culcare. Deci a fost un erou al războiului. Numai că acum cred că n-ar fi fost un erou şi în timp de pace...

— Poate că nu. Dar erau mulţi ca el. Deci n-ar trebui să fii tristă. Ai fost al naibii de norocoasă!

— Norocoasă?

Glasul lui Faith suna amar.

— Toţi aţi fost! Din toată povestea asta tu te-ai ales cu un tată vitreg bun. Iar mama ta cu un soţ bun.

— Dar tata şi echipajul lui — ei au fost norocoşi?

— Ei au fost şi mai norocoşi. Tatăl tău a sărit repede din avion — tocmai cînd credea că a ajuns cu bine acasă, întreg şi uscat, iar ceilalţi şi-au salvat pielea.

— Şi au pierdut tezaurul?

— Ăsta a fost norocul lor cel mai mare. Tu chiar crezi că ar fi reuşit să scape cu el? Mai degrabă şi-ar fi găsit moartea.

---

* Distinguished Flying Cross — decoraţie a forţelor aeriene britanice.

— Dar ai spus — sau cel puțin presupuneai — că planul era minunat.

— Așa și era. Avea însă un defect enorm, despre care nu aveau de unde să știe, și pe care nici eu nu-l înțeleg încă: Panin era pe urmele lor!

— Of, Panin ăsta! se cutremură Faith. De cîte ori îl pomenești, mă ia cu frig — e vreun soi de sperietoare?

— Asta aș vrea să aflu și eu. Știu că rușii n-au abandonat niciodată căutarea acelui avion, deci e mai mult ca sigur că, în clipa în care tatăl tău ar fi încercat să valorifice conținutul lădițelor, ar fi venit la el imediat. Și, judecînd după ce i-au făcut lui Bloch, nu cred că ar fi fost prea amabili.

Ea lăsă capul în jos amărîtă, iar Audley își blestemă limbuția. Încercase s-o înveselească, și nu reușise decît să-i aducă aminte de adevăratul motiv al acestei vînători caraghioase de comori. Pentru scurt timp îi ieșise și lui din minte.

Venise rîndul lui să-i pună o mînă liniștitoare pe braț.

— Nu te mai gîndi la asta, Faith. Nu trebuie să dai ochii cu sperietoarea marți. Iar cu Maclean o să te înțelegi splendid.

Faith se întoarse mirată către el.

— Panin vine aici — în Anglia?

— Nu e nevoie să-l vezi.

— Nu e nevoie? Dar eu vreau asta! Singurul mod în care poți scăpa de coșmaruri este să le privești drept în față la lumina zilei — și, de fapt, nu poate fi un om atît de îngrozitor dacă e de părere că merită să-și consume timpul lui prețios cu tezaurul.

Era o inocentă, ca toate femeile de genul ei. Încercînd tot timpul să suprapună lumea lor sigură și confortabilă peste cealaltă lume, cu totul diferită de a lor: bătrînul și bravul unchi Joe pufăindu-și pipa; blîndul domn Hrușciov jucîndu-și nepoții pe genunchi; blîndul și îngrijoratul domn Kosîghin ținînd privighetoarea pentru uliul lui Brejnev. Audley trebuia să accepte această mască — n-ar fi făcut decît s-o sperie spunîndu-i că cele mai urîte coșmaruri sînt cele care refuză să se volatilizeze în lumina soarelui de dimineață.

— Și pe urmă, dacă e un tip atît de mare, ar putea fi o experiență interesantă. N-am întîlnit niciodată o persoană cu adevărat importantă!

Pe Audley îl cuprinse iarăși un val de afecțiune: era ca o fetiță. Și n-avea cum să încurce lucrurile, dacă-și ținea gura. Ar fi putut chiar să constituie un avantaj, pentru că probabil

nici Nikolai Andreevici Panin nu mai întîlnise o persoană ca ea. Ar putea să-i zdruncine încrederea, măcar un pic.

— Foarte bine, atunci, Faith. O să-l întîlnești. Dar eu tot cred că o să-l găsești mai puțin simpatic pe Maclean.

— Numai pentru că e cinstit. Nici nu înțeleg de ce te interesează omul ăsta. Tierney zicea că n-a luat parte la nimic.

— Asta nu însemna că era surd sau orb. Era totuși membru al echipajului; și, pentru că nu îl interesa să facă avere în același mod, s-ar putea ca tatăl tău să fi vorbit mai multe cu el. Și pe urmă, au fost împreună toată ziua între cele două călătorii — foi a fost cu el și cu Wojek la Londra. Nu mă îndoiesc că în ziua aceea a fost cumpărată cartea ta despre Troia.

— De unde Dumnezeu știi atît de multe despre ce au făcut?

— Totul se află în dosarul original al cazului. Oamenii noștri au încercat să vadă de ce erau rușii atît de interesați de Steerforth și de avionul lui. Evident că n-au aflat, dar au reușit totuși să-i reconstituie pas cu pas mișcările din ziua aceea. Și au făcut și cîteva caracterizări destul de subtile.

Butler descrisese inițial dosarul ca pe o adunătură de non-informații. Și asta și era, în măsura în care nu reușise să dea unele răspunsuri. Dar, la fel ca un raport geologic, vechi și ără greșeală, conținea o mulțime de informații care deveneau utile în lumina altor informații.

— Cît despre părerea mea că o să te înțelegi cu Maclean — îți spune ceva Wadham Hill Comprehensive School?

Faith ridică sprîncenele.

— Wadham Hill? Nu e școala aceea care a scos niște rezultate OXBRIDGE ieșite din comun?

Audley o aprobă.

— Mă gîndeam eu că o să-ți spună ceva. S-a scris despre ea un articol într-un supliment ilustrat, și a mai apărut și în cotidiene. Un exemplu pentru gimnaziile umaniste. Și toate astea i se datorează lui JamesW. Maclean— sau „Big Jim", cum îl știu copiii. Celor de la ziare le-a plăcut asta!

— Și ăsta e Maclean al *nostru?*

— Unul și același director al școlii Wadham Hill și, odinioară, ofițer aviator al escadronului 3112. Dacă te place, poate că o să-ți ofere o slujbă!

— Cui? Fiicei lui Steerforth? Mă îndoiesc — doar dacă n-are cumva o clasă de corecție pentru oameni de știință criminali în devenire! Cred că pentru el o să rămîn doar domnișoara Jones!

— N-o să fii niciodată numai domnișoara Jones. Dar să lăsăm asta — ne interesează amintirile lui, nu aprecierea profesională. Și să sperăm că e disponibil; mi se pare că și el e în vacanță.

XI

James Maclean era însă disponibil. I-a primit prompt şi politicos în biroul de o curăţenie desăvîrşită al casei sale, din faţa la fel de curatului campus de beton şi sticlă al şcolii de la Wadham Hill. Audley îşi aduse aminte că Maclean se mîndrea ca, în calitatea lui de director, putea primi pe oricine la orice oră — suplimentul ilustrat făcuse mult caz de asta.

Însă îl deruta porecla „Big Jim". Era clar că nu i se trăgea de la mărimea lui, nici la propriu, şi nici printr-o inversare răutăcios—şcolărească. Maclean era un bărbat de talie mijlocie, bine legat. Sau poate că *era* un caz de inversiune, unde porecla grosolană contrasta cu fineţea intelectuală a omului — un compliment la adresa personalităţii care strălucea dincolo de o înfăţişare destul de ştearsă. Între el şi Steerforth trebuia să fi existat o relaţie bazată pe respect, căci altfel Maclean n-ar fi putut să stea deoparte de contrabanda lor fără să stîrnească antipatii.

Maclean se ridică de la birou şi le ieşi în întîmpinare.

— Doctore Audley — domnişoară Jones — pe cartea dumneavoastră de vizită scrie „Ministerul apărării", şi trebuie să recunosc că sînt curios să aflu ce ar putea dori ministrul de la mine într-o zi de duminică. La început am crezut că ar putea fi ceva în legătură cu şcoala de cadeţi — dar nici unul dintre dumneavoastră nu mi se pare potrivit pentru aşa ceva.

Pe faţa lui Maclean apăru un zîmbet cînd îşi opri privirea asupra lui Faith, dar ea nu reuşi să-i întoarcă zîmbetul, iar li-

căririi de bună dispoziție din ochii lui Maclean îi luă locul o privire mai speculativă.

— Sînteți foarte amabil că ne-ați primit, domnule director, spuse Audley în timp ce-și scotea actele din buzunar.

Maclean le studie atent, dădu din cap și le înapoie fără comentarii.

— Sperăm că ne puteți ajuta cu niște informații despre ceva care s-a întîmplat cu destul timp în urmă. În legătură cu locotenentul de aviație John Steerforth — ați fost navigator în echipajul lui în timpul războiului.

Privirea lui Maclean rămase ațintită asupra lui Audley iar pe fruntea lui apăru o ușoară cută.

— John Steerforth! repetă el numele, savurîndu-l de parcă ar fi avut o aromă specială. E mult timp de cînd n-am mai auzit numele acesta. Dar îl țin minte, bineînțeles. Cum spuneați și dumneavoastră, am fost navigatorul lui. Ce vreți să știți despre el? E mort de mai bine de douăzeci de ani — a murit imediat după război. Ne-au cedat motoarele cînd veneam de la Berlin. Noi am sărit, dar Steerforth a rămas în avion pînă cînd a fost prea tîrziu — cel puțin așa s-a presupus,

— Vi-l amintiți bine?

— Dacă mi-l amintesc bine? Cîndva l-am cunoscut foarte bine — desigur. John Steerforth! De fapt, nu era John — întotdeauna era Johnnie — Johnnie Steerforth! De-a lungul anilor mi-a fost readus de fapt în memorie de cîteva ori.

— Cum așa?

— De băieți care semănau cu el. Nu erau la fel — nimeni nu e exact la fel cu altcineva. Dar erau același gen, genul Steerforth. Și poate să pară paradoxal, dar nu vreau să spun genul Johnnie Steerforth; vreau să spun genul „J. Steerforth" — Steerforth din *David Copperfield.* E o coincidență ciudată. Steerforth-ii din lumea adevărată pot fi folositori într-un mediu propice, și periculoși într-unul neadecvat. Sînt buni în război, pentru că le place riscul. Problemele încep cînd nu mai au ce riscuri să-și asume.

— „Un brav pilot la vreme de răscruce...", murmură Faith.

Maclean o privi cu interes.

— Văd că l-ați învățat bine pe Dryden *, domnișoară Jones. Foarte potrivit citatul — tot pasajul acela îl caracterizează foarte bine pe Steerforth.

Se întoarse către Audley.

— Acum îmi amintesc că, la vremea aceea, ni s-au pus o grămadă de întrebări despre acel ultim zbor al nostru. Avionul nu l-au găsit niciodată, și nici pe Johnnie. N-am înțeles niciodată de ce au văzut în treaba asta un mister atît de mare. N-a fost decît ghinion pur.

Era evident că Maclean nu citise în ziare despre reapariția avionului Dakota. Și bineînțeles că nu știuse de planul de scufundare a avionului.

— Domnule profesor, pe noi nu ne interesează ultimul zbor. Pe noi ne interesează zborul de la Berlin la Newton Chester, penultimul.

— De dinainte? Maclean se încruntă. Dar acela n-a fost decît... — vocea îi șovăi ușor, pe urmă reluă neconvingător — ...decît de rutină.

Maclean își amintea prea bine. Sau tocmai își amintise foarte bine. Audley se gîndi că față de Maclean sinceritatea putea fi mai profitabilă.

— Domnule profesor, știm totul despre încărcătura lui Steerforth. Știm ce era, de unde provenea și cum a fost dată jos din avion. Știm și că n-ați avut nici un amestec în toată treaba asta. Nu vrem să facem necazuri nimănui. Tot ce vrem este să aflăm unde a pus Steerforth încărcătura.

Maclean se uită la el nevenindu-i să creadă, iar apoi privirea i se pierdu dincolo de Audley, către ceva ce se întîmplase demult.

— Vreți să spuneți că prețioasele cutii ale lui Johnnie sînt tot acolo unde le-a pus el — după atîta timp? întrebă el într-un sfîrșit.

— Știți unde le-a pus?

— Doamne-Dumnezeule, nu. Mai bine l-ați întreba pe pilotul secund — Tierney se numea. Sau pe Morrison, operatorul radio. Mă tem că nu sînt persoana care știe prea multe despre asta.

— Țineți minte cutiile?

— Țin minte împrejurările, recunoscu Maclean cu tristețe. Acum, că ați pomenit de asta, mi le amintesc chiar foarte bine.

---

* Dryden, John (1631 — 1700) — poet, dramaturg și doctrinar literar englez.

Se opii.

— Nu voiam, într-adevăr, să fiu amestecat. Țineam să-mi termin serviciul militar cu conștiința nepătată — chiar mă felicitasem că nu omorîsem pe nimeni decît cu totul accidental. Johnnie avea reflexe de pilot de bombardier. Sună cam naiv, și cam fals din punct de vedere moral. Dar mă feream de încurcăturile lui Johnnie.

— Cutiile? încercă Audley cu blîndețe să-l readucă la subiect.

— Întotdeauna mă invita să intru în afacerile lui. Ca să nu mai trebuiască să-mi petrec restul zilelor predînd Shakespeare puștanilor! Dar îmi aduc aminte că, la acel penultim zbor, a schimbat oferta: mi-a zis că, dacă eram hotărît să fiu profesor, puteam să cumpăr o școală întreagă cu partea mea.

— Și dumneavoastră ce i-ați spus?

— Nu mai țin minte ce i-am *spus*. Dar țin minte că asta m-a speriat foarte tare. Mă gîndeam că, dacă puteam să cumpăr o școală cu partea mea din cutiile lui Johnnie — astea în mod sigur nu mai conțineau țigări americane și ciorapi de nylon! Mă temeam ca ambiția lui Johnnie să nu-l zdrobească pînă la urmă! Și am avut dreptate!

Degajarea lui Maclean trebuia să fi fost falsă, dar asta nu era ceva culpabil, se gîndi Audley: orice persoană inteligentă ar fi fost curioasă să afle conținutul cutiilor, mai ales cineva care avusese relații, oricît de nevinovate, cu Steerforth. Asta, bineînțeles, în afară de cazul în care știa dinainte ce conțineau cutiile; dar nu se potrivea cu Maclean, judecă Audley.

— Sînt convins că mă pot bizui pe discreția dumneavoastră, domnule profesor, dacă vă spun că acele lădițe conțineau obiecte dintr-un muzeu german, de o valoare inestimabilă. Ați procedat foarte înțelept rezistînd tentației.

— Johnnie a prădat un muzeu?

— Nu chiar. Să zicem că i-a prădat pe prădători.

Maclean zîmbi.

— Asta i se potrivește mai bine. De fapt, o asemenea idee l-ar fi atras probabil destul de mult.

Nu-l aprobase pe Steerforth și nici nu-l ajutase, dar mai avea și acum o slăbiciune pentru el — cam cum avea și David Copperfield pentru celălalt Steerforth. Audley era ușor indispus de faptul că nu-și dăduse seama singur de comparație, deși era la fel de neconcludentă pe cît era acum de evidentă.

— Problema e că noi credem că încărcătura se mai află încă pe — sau pe lîngă — vechiul aerodrom de la Newton Chester. Aveți cumva vreo idee, oricît de vagă, despre unde ar putea fi cutiile?

Maclean strînse gînditor din buze, iar apoi clătină la fel de gînditor din cap.

— Nu prea cred. În definitiv, a trecut atît de mult timp de atunci — o jumătate de viață. Amintirile mele sînt destul de fragmentare. Nici n-aș ști cu ce loc să încep. Newton Chester nu era un centru important, după cîte-mi amintesc eu, dar se întindea pe o suprafață destul de mare. Erau vreo — să mă gîndesc — vreo jumătate de duzină de cutii, și destul de mari chiar — dar tot ar fi ca și cum ați căuta acul în carul cu fîn. Ce vă face să credeți că sînt tot acolo?

— Steerforth n-a avut nici timpul și nici ocazia să le ducă prea departe. Mișcările lui dintre cele două zboruri au fost reconstituite destul de exact. Miercuri a fost ofițer de serviciu, iar joi a fost cu dumneavoastră și cu locotenentul de aviație Wojek la Londra. A spus atunci ceva despre lădițe?

Maclean se uită fix la Faith, care își ștergea ochelarii cu un aer absent. Se întoarse încet către Audley.

— Scuzați, ce-ați spus? Că ne-am dus la Londra? Dacă am fost — da, nu-mi dau seama de ce. Drumul pînă acolo era cumplit, iar la întoarcere era și mai rău. Nu merita deloc să faci drumul ăsta, care-ți lua toată ziua.

Vorbea absent, iar Audley îi simțea interesul topindu-se. Sau, mai degrabă, transferîndu-se către Faith.

— Domnișoară... Jones, accept apariția coincidențelor irațională, dar memoria mea păstrează bine figurile, iar dumneavoastră nu văd cum ați putea fi o coincidență.

Faith își duse ochelarii la ochi și pe urmă se răzgîndi, întorcîndu-se către Maclean cu o expresie glacială.

— Steerforth avea o fetiță, continuă Maclean. Acum ar trebui... ar trebui să aibă cam vîrsta dumitale... Ai ochii și fruntea tatălui dumitale, și cred că și ceva din nemulțumirea lui. Gura și bărbia sînt mai puternice, dar asemănarea rămîne totuși izbitoare.

— Mi s-a mai spus asta — memoria dumneavoastră e foarte bună.

Maclean îi zîmbi, dînd satisfăcut din cap.

— Am fost la botezul dumitale, domnișoară Jones — domnișoară Steerforth. De fapt, am fost chiar un fel de naș de ocazie. Îmi amintesc foarte bine întîmplarea.

— Păcat că nu vă amintiți ce-a făcut tatăl meu cu tezaurul acela furat, spuse Faith pe un ton înghețat. Și păcat, în primul rînd, că n-ați fost în stare să-l țineți cu dumneavoastră, pe calea cea dreaptă. Pe mulți i-ați fi scutit de multă durere.

Chipul lui Maclean se întunecă.

— Crezi că m-am comportat ca fariseul care a trecut pe partea cealaltă ca să nu vadă ? Nu ești prea dreaptă, draga mea. Ar trebui să știi că tinerii nu se amestecă niciodată în treburile personale ale prietenilor lor— asta n-o fac decît bătrînii și cei de vîrstă mijlocie. Iar eu îmi *făceam* griji pentru tatăl dumitale. I-am spus...

Se opri, apoi se întoarse iarăși către Audley, aprobîndu-l cu întîrziere.

— Aveți dreptate: am fost la Londra. Sora mea luase bilete la un concert cu Myra Hess. Johnnie și Wojek mergeau la Londra pe cont propriu, iar eu m-am lipit de ei doar ca să călătorim împreună. Ne-am întîlnit iarăși cînd am luat ultimul tren înapoi de la King's Cross.

Divaga iarăși, dar Audley nu îndrăznea să-l readucă la subiect de teamă să nu perturbe lanțul amintirilor.

— Stăteam acolo și mă gîndeam la tatăl dumitale, domnișoară Steerforth, și la cutiile lui. Și cum a intrat în vagon, l-am întrebat dacă a scăpat de ele. Mi-a spus: „Uită că le-ai văzut vreodată, bătrîne. Ți-am acordat o șansă...", sau așa ceva. Pe urmă a rîs și a spus că neamțul o să se răsucească în mormînt. L-am întrebat: „Care neamț ? N-ai fraternizat, nu ?", pentru că pe vremea aceea nu ni se permitea să avem de-a face cu germanii. A rîs pînă era să cadă de pe scaun și mi-a spus că neamțul lui era mort de nu-știu-cînd. „Poanta e că acuma numai unul ca el le-ar mai putea găsi", așa mi-a zis.

Îi privi trist pe amîndoi.

— Probabil că pentru dumneavoastră asta înseamnă mai mult decît pentru mine. Pentru el era o poantă, dar asta e ce-a spus, cu aproximație. Și, orice-ai crede dumneata, domnișoară Steerforth, îmi *păsa* de el. Dar tatăl dumitale a mers pe drumul lui — de fapt, la zborul următor am mai avut niște cutii la bord.

— Era cu Wojek cînd a venit la tren, da ?

— Da, era cu el. Dar nu cred că Jan Wojek o să-mi aducă aminte de ceva. Amîndoi băuseră foarte mult, dar Jan era cel mai afumat.

În cele din urmă Maclean se săturase de ameţiţii lui camarazi, englezul înfierbîntat şi plin de un entuziasm nelalocul lui, iar polonezul — plin de tristeţe, opunîndu-se încă părerii îndreptăţite a celorlalţi că îşi pierduse ţara, deşi cîştigase războiul. Aşa că Maclean se retrăsese în colţul lui, ascultînd de glasul conştiinţei, care-i spunea că sosise vremea să termine cu zburatul şi să-şi înceapă adevărata carieră. Spre deosebire de ceilalţi doi, pentru el războiul nu fusese nicidecum marea aventură, şi, oricum, se sfîrşise.

Audley îşi tîra paşii alături de Faith pe aleea bine îngrijită, din nou scufundat într-o lume întunecată, numai a lui. Îşi dădea seama că fuseseră mai puţin decît politicoşi faţă de Maclean la sfîrşitul întîlnirii. Faith îi răspunsese în silă la întrebările convenţionale despre maică-sa, aruncînd răspunsuri monosilabice; iar propria lui recunoştinţă, la fel de convenţională, fusese scurtă şi nesinceră. Şi el şi Faith nu făceau decît să-şi exteriorizeze sentimentele personale.

Cu lipsa de dreptate tipică femeilor, Faith aruncă toată vina pe Maclean, evident. El ar fi putut să fie forţa de legătură a echipajului, împiedicînd balanţa să încline către tentaţie. În schimb, rămăsese deoparte, cruţîndu-şi puterile pentru el însuşi; cam aşa gîndea Faith, probabil. Dar, în realitate, relaţiile umane nu erau nicidecum atît de simple.

Dezamăgirea pe care o simţea Audley avea un motiv mai obiectiv, pentru că lanţul acela de amintiri stîrnit de dezaprobarea lui Faith aruncase din nou în ceaţă problema locului unde se afla tezaurul. Dacă poanta lui Steerforth fusese reţinută cu oarecare exactitate, atunci cutiile se aflau din nou sub pămînt, acolo unde le găsise Schliemann prima oară. Iar asta ar face găsirea lor cumplit de dificilă, aproape imposibilă.

Ar fi vrut să renunţe — să le spună că nu era în stare şi că n-avea experienţa necesară găsirii unei comori demult pierdute, şi că ideea asta era oricum o prostie. Siguranţa lui debordantă părea, retrospectiv, la fel de nelalocul ei ca şi încrederea lui Stocker în el — dacă Stocker avusese cumva vreodată încredere în cineva.

Dar, dacă încrederea lui Stocker era o presupunere, existenţa lui Panin era o realitate. Venirea rusului era singura dovadă certă că tezaurul exista şi putea fi găsit. Şi totuşi nu reuşea să-şi

dea seama care era rostul acestei vizite — doar dacă nu cumva abordasé problema dintr-un unghi complet greşit. În cazul acesta era nevoie de un — cum îi spuneau arabii — de un *tafsir il aam:* încălcarea calculată a regulamentului, oprindu-l astfel pe cel care trebuia să cîştige cursa.

Dar asta însemna să se întoarcă la Londra, într-o casă neprimitoare, plină de spioni electronici. Şi mai însemna să piardă ocazia de a împărţi cu Faith un pat adevărat.

Ăsta era singurul lucru bun care ieşise din toată povestea, şi n-o să-i dea cu piciorul acum. Cînd se urcă în maşină, văzu că Faith era la fel de mohorîtă ca şi el, dar părul acela savant strîns ar arăta mai bine răvăşit pe o pernă. Aşa că n-avea de gînd să renunţe, şi ideea *tafsir il aam*-ului putea foarte bine să mai aştepte. Iar el o să meargă înainte, conform planului.

Plecară fără să schimbe o vorbă. Îl văzu pentru ultima oară pe Maclean, bărbatul bine clădit, cufundat în amintiri, exact în locul unde-i spuseseră la revedere. Audley spera în gînd că vesta pneumatică a conştiinţei lui curate o să-l ţină la suprafaţă. Pe urmă un corp de clădire al centrului Wadham Hill îl scoase din raza lui vizuală.

Îşi continuară drumul fără să-şi vorbească, iar Audley se concentră de data asta asupra volanului: Rover-ul lui Butler era o maşină care-ţi răsplătea efortul. Nu ca Austin-ul lui modest. Dar, în cele din urmă, trebui să rupă tăcerea.

— Nici ăsta nu ţi-a plăcut?

— Dacă mi-a plăcut! Într-un fel, a fost chiar mai rău decît Tierney. Ar fi trebuit să fii mai drăguţ cu Tierney şi mai rău cu el— naşul meu de ocazie!

— Da, şi n-aş mai fi obţinut nimic de la nici unul. Maclean n-a fost atît de rău; numai că tu ai o prejudecată împotriva directorilor de şcoală.

—Împotriva lui, da. Dacă ar fi vrut într-adevăr să-l oprească pe tata, ar fi putut s-o facă. Şi cred că şi el ştie asta, nu contează ce zicea, ticălosul ipocrit! Dar presupun că pe urmă, dragul meu tată ar fi pus la cale altă afacere — trafic de arme, sau ceva asemănător. Ai dreptate, bineînţeles: nu e nici mai grav, nici mai puţin grav decît altele — şi cel puţin în felul asta te-am întîlnit pe tine, David!

Se întinse către el şi-şi puse o mînă fină pe a lui, iar apoi se aplecă şi-i depuse un sărut uşor pe obraz.

— Ne vedem la „Bull", îi şopti ea la ureche. Şi în felul ăsta voi respecta şi tradiţia familiei!

XII

Dacă la „Bull" existaseră cîndva fantome, umbre de demult colorate în albastrul uniformei RAF, acum dispăruseră cu totul. Încălzirea centrală ar fi fost probabil insuportabilă pentru ele, se gîndi Audley.

Se aşeză pe patul luxos, iar Faith îi urmă exemplul şi se aşeză pe al ei, izbucnind în rîs. Hohotele ei păreau destul de naturale — deşi s-ar fi putut să aibă şi o notă de isterie —, dar Audley nu avea chef de rîs: hotelul fusese pînă la urmă o experienţă mai neobişnuită decît se aşteptase. Mai rău chiar, proprietarii erau pare-se convinşi că el şi cu Faith se aflau acolo în luna de miere, sau măcar fugiseră împreună, pentru că li se oferise apartamentul nupţial al hotelului.

Probabil din cauza felului în care Richardson le făcuse rezervarea. Sau poate din cauza felului jenat în care Audley venise să ceară camera. Sau puteau la fel de bine să creadă asta pentru că Audley apăruse cu Faith în hotel fără nici un fel de bagaje, un amănunt de care îşi dăduse seama prea tîrziu.

Dar Audley credea că mai degrabă comportarea lor în hotel convinsese personalul de situaţia lor romantică. Nici o pereche de adulteri înrăiţi sau fugari întîmplători nu s-ar fi purtat atît de excentric.

Faith umpluse ultima jumătate de oră a călătoriei lor descriindu-i incinta părăginită care servise drept loc de întîlnire pentru echipajele de aviatori de la Newton Chester, cu familiile şi prietenii lor.

Vechii proprietari ai hotelului nu anticipaseră proprietatea neașteptată din timpul războiului. De fapt, hotelul fusese lăsat cam de izbeliște pînă la venirea lui Hitler la putere, cînd Anglia își reînnoise prietenia cu Franța, iar escadroanele de bombardiere RAF fuseseră mutate din vechile lor bîrloguri din sud într-o nouă serie de baze aeriene, răspîndite în toată Anglia de Est, Lincolnshire și Yorkshire. Newton Chester fusese ultima și cea mai puțin importantă dintre aceste baze, un intrus vremelnic care nu atrăsese niciodată marile bombardiere.

Dar, dacă paturile desfundate și instalația vetustă fuseseră solicitate peste puterea lor de rezistență, tot așa pățiseră și soțiile și iubitele aviatorilor care stătuseră acolo. Toată lumea știa de curentul și frigul care domnea dincolo de cele două baruri ponosite ale hotelului; intrase în istorie pățania unui mitralior pe avioane Hampden, care murise înghețat într-unul din dormitoare în iarna lui 1940. Lucrul fusese dovedit prin aceea că iubita lui îl abandonase pentru un pilot din camera vecină — unul din avantajele locale fiind acela că ocupanții camerelor își petreceau toată noaptea în îmbrățișări pasionate pur și simplu ca să nu înghețe.

Hotelului îi mai mersese renumele — sau mai degrabă buhul — pentru permanenta criză de bere și pentru obiceiul proprietarului de a-și trimite clienții casei să împrumute rezerve proaspete dintr-un sat învecinat, pentru ca apoi să-i încarce fără jenă la plată pe cei care ajutaseră la cărat. Iar whisky-ul lui, în rarele ocazii cînd exista, era atît de diluat, încît muștele care cădeau în pahare puteau să iasă și să zboare imediat, absolut treze.

Mîncarea era mai acceptabilă, mai puțin însă pentru aviatorii evrei, pentru că meniul era întotdeauna după tiparul Hobson, pe bază de carne de porc, căci proprietarul își îngrășa ilicit porcii cu cele mai scîrboase resturi de la popota aeroportului...

Din amintirile bunicii, mamei și ale tatălui ei vitreg, Faith știa aproape totul despre hotel, de la scîndurile putrede și scîrțîitoare ale scărilor, pînă la toaleta de la etaj, care nu se încuia, și unde exista un anunț prin care cei care o foloseau erau rugați să nu tragă apa după miezul nopții, din cauza zgomotelor care circulau amplificat pe conducta de apă. Era expertă în toate legendele, tradițiile și poveștile de groază pe care cei din escadronul 3112 le moșteniseră de la chinuiții lor predecesori.

Faith reuși să clădească în mintea lui Audley imaginea unui hotel plin de veselia nostalgică a războiului și lipsit de orice urmă de confort — cam ca în filmul *Drumul către stele*, pe care-l văzuse la Dotheboys Hall. Dar probabil că veselia dispăruse, în timp ce lipsa de confort rămăsese, iar Audley începu să se îndoiască serios de noaptea care le stătea în față. Se părea că o să fie chiar mai puțin confortabilă decît cea dinainte.

Îndoielile lui fură întărite de înfățișarea neschimbată a hotelului. Rămăsese la fel de frumos, în stilul acela Old English, cum i-l descrisese ea: ceea ce supraviețuise încă din epoca iacobită, prin noroc, întîmplare sau lipsă de prosperitate, constituia acum principala atracție a hotelului. Frontonul din lemn, tencuiala învechită și ferestruicile inegale vor rămîne la fel atîta timp cît chimicalele și priceperea restauratorilor o să le poată păstra.

Dar imaginea din timpul escadronului 3112 se risipi ca un vis în momentul în care intrară pe ușa joasă de stejar: mirosuri de bucătărie continentală costisitoare, covoare groase peste tot. Înainte ca Audley să se dezmeticească, în timp ce căuta încă un punct de reper care să se potrivească cu povestirea lui Faith, un chelner chipeș, brunet, îmbrăcat într-o haină albă și pantaloni strîmți maro, apăru ca din pămînt lîngă el.

Audley n-avu încotro și recunoscu că el era doctorul Audley, care reținuse o cameră dublă.

Chelnerului i se alătură un director, și mai cizelat și mai prompt, îmbrăcat într-un costum gri, care le spuse că îi pare foarte bine că au venit, dar e dezolat, n-au nici un pat dublu. Faith, care era lîngă umărul lui Audley, pufni înăbușit, lăsînd să-i scape un sunet bizar.

Oricum, îi asigură directorul, nu trebuie să aibă nici o îndoială că se vor bucura de tot confortul, deoarece fiecare cameră era dotată cu paturi americane de ultimul tip, identice cu cele pe care le primea Hilton-ul londonez. Dimensiunile acestor paturi...

Audley se grăbi să-l asigure la rîndul lui că ce era bun pentru cei de la Hilton era bun și pentru el.

Dar bagajele lor? A, da, se făcuse o mică încurcătură cu bagajele lor. Le lăsaseră în urmă și trebuia să le aducă un prieten ceva mai tîrziu, spre seară. Zîmbete înțelegătoare apărură pe rînd pe chipurile tuturor.

Ce tragedie — da, se va aranja totul, desigur. Dacă doamna Audley avea vreun neajuns de orice natură, personalul hotelului se va grăbi s-o servească.

Îl urmară pe chelnerul în haină albă pe scări — nu scara îngustă, cazonă, pe care comandantul de escadron beat își rupsese un picior în iarna lui '44, ci o scară largă și lină, care nici nu se lăsa, nici nu scîrțîia— și apoi pe coridorul bine luminat, așternut cu o mochetă moale.

Mai avea nevoie de ceva domnul doctor?

Domnul doctor primise acum mai mult decît suficiente informații. În afară de una.

— În ce parte e aerodromul? întrebă Audley.

Omul se uită la el zăpăcit. Pe urmă fața i se lăți într-un rînjet, ca un băiețel care a găsit răspunsul la o întrebare necinstit de grea, pentru oameni mari.

— Nottingham, spuse el fericit.

Audley clătină din cap.

— Vechiul aerodrom de aici, din Newton Chester.

Omul își scutură cîrlionții negri. Nu era nici un aerodrom aici. Aerodromul era lîngă Nottingham.

Cînd ușa se închise în urma lor, Faith se răsturnă în patul ei tip Hilton.

— Doamna Audley are neajunsuri, murmură ea. Pat dublu nu, periuță de dinți, nu, „The Bull" cel adevărat, nu. Începu să rîdă: Și nici aerodrom!

Audley o privi cum se lasă încet în voia rîsului. Pentru el gluma nu avea haz, pentru că ar fi putut foarte bine să adauge „Comoară, nu!" Dar așa răsturnată pe pat—și era într-adevăr un pat de dimensiuni generoase — îl făcea să uite de perspectiva asta descurajantă. Ea era, în definitiv, singura comoară pe care putea s-o obțină acum, pe loc, dacă se gîndea bine.

Dar nevoia de a vedea aerodromul cît mai era încă lumină era, spre regretul lui, mai mare decît dorința de a face dragoste. Își spuse furios că a pune afacerile înaintea plăcerii era o treabă de bun simț și nu un semn de bătrînețe.

— Hai, fetițo, zise el răgușit. Ia-ți o față serioasă. Mai avem de făcut o vizită.

Faith gemu.

— Ești mai rău ca un stăpîn de sclavi, David! Doamne Dumnezeule, nu e niciodată nimic romantic în ceea ce faci?

— Nu crezi că e romantic să fii într-un hotel ciudat cu un bărbat ciudat?

— E datoria personalului auxiliar — nu fac decît să urmez tradiția familiei. Iar asta nu e romantic, e patriotic. Și ce poveste încurcată din istoria familiei mele vrei să scormonești de data asta ?

— Nu e decît o vizită de politețe. Din fostul centru RAF din Newton Chester n-a mai rămas decît ceea ce se numește acum ferma Castle. Ne ducem la fermierul Warren ca să-i cerem voie să aruncăm o privire prin zonă.

— Ne așteaptă ?

— Dacă ne putem bizui pe serviciile poștale de la clasa I, atunci n-o să-l mire prea tare apariția mea. Mi-e groază însă cînd mă gîndesc ce-o să zică despre tine!

Faith își desfăcuse coafura franțuzească și, dacă o recomanda ca secretară în Ministerul Apărării, care presta ore suplimentare duminica, însemna să aducă prejudicii serioase imaginii publice despre morala funcționarilor civili ai ministerului.

Își aruncă pe spate coama blondă.

— Atunci ce naiba trebuie să par ?

— Cred că ar trebui să faci în continuare pe prima doamnă Audley, care îl supraveghează pe soțul ei cel harnic. Mă îndoiesc că fermierul Warren o să creadă așa ceva, dar va trebui să încercăm.

Faith își trase mini-rochia peste coapse.

— Și ce face mai exact soțul meu muncitor ?

— Conduce o echipă care cercetează starea pistelor de aeroport abandonate. Și nu rîde, fetițo, pentru că taxele tale s-au dus exact pe asemenea chestii. Sîntem în recunoaștere și ai venit și tu într-o plimbare cu mașina.

Faith strîmbă din nas.

— Warren trebuie să fie cam fraier să creadă asta. Iar pe mine o să mă creadă o ușuratică nerușinată — iar eu, de vreme ce cam asta și sînt, va trebui să-i suport scîrboșenia.

Dar, dacă fermierul Warren nu înghiți povestea pe care i-o înșirară, nici pe Faith n-o privi cu scîrbă ; Warren avea în jur de treizeci de ani, poate treizeci și cinci, și, cu toate că nu era ceea ce se numește un bărbat chipeș, era de o bună dispoziție molipsitoare, iar pe fața lui bronzată sclipea o dantură foarte albă, ca o reclamă la o pastă de dinți.

— Am primit scrisoarea dumneavoastră, bineînțeles, și m-a cam speriat. Nu vă gîndiți cumva să faceți iarăși aeroport aici,

nu? Familia mea a mai trebuit să se mute o dată, dar atunci, cu nemții, era normal. Cred că n-o să ne mutăm iarăși?

Privirea lui avea ușoare sclipiri de oțel.

Audley îl liniști.

— Oricum, pistele astea n-ar fi bune pentru avioane cu reacție, domnule Warren, minți el, fiindcă n-avea nici cea mai vagă idee despre ce fel de piste era nevoie pentru avioane cu reacție. Nu vrem decît să vedem cum s-au păstrat pistele temporare din timpul războiului, în diverse zone ale țării. N-o să vă facem nici un rău.

— Dacă m-ați întreba pe mine, v-aș spune că s-au păstrat prea al dracului de bine — o grămadă de pămînt pierdut. Dar o să vedeți și singuri. Nu-mi speriați prea tare prostuțele alea de oi și feriți-vă să-mi călcați pe secară. Săptămîna viitoare tragem prima coasă. Veniți și plecați cînd doriți — va trebui să intrați pe aici, fiindcă vechea intrare a aerodromului e astupată. Oricum, n-a mai rămas mare lucru din el.

Audley tocmai voia să-i mulțumească lui Warren, cînd apăru lîngă ei o fată cu păr roșcat, drăguță și micuță, într-o fustă mult mai scurtă decît cea a lui Faith.

— Nu fi nepoliticos, Keith! Condu-i pe dumnealor. Și poți să le arăți și minunatele tale oi Longwool...

— Nu-i interesează oile mele Longwool, îi răspunse Warren mîndru. Chiar dacă merită să fie văzute — mai mult decît niște beton mort și asfalt. Dar, bineînțeles că o să vă conduc — ar fi trebuit să mă gîndesc mai dinainte. Să vă arăt cel puțin pe ce suprafață se întinde ferma, măcar atît pot să fac.

Nu luă în seamă protestele lui Audley.

— O să luăm Land Rover-ul — prima porțiune a drumului e prea accidentată pentru mașina aia frumoasă a dumneavoastră. M-a zăpăcit faptul că ați venit duminică. Nu m-am gîndit niciodată că personalul civil poate să lucreze și duminica, la fel ca mine...

Îi dădu vesel înainte, în timp ce mașina îi zgîlțîia pe un drum plin de hîrtoape, care tăia o pădurice de copaci tineri. De o parte și de alta a drumului tufișurile erau dese și înalte, și atingeau mașina în mers.

— Ar trebui să le tai, țipă Warren. Să le smulg. Așa se face. (...)

Hurducăturile încetară deodată ca prin minune, iar Land Rover-ul țîșni pe o suprafață netedă, care începuse pe neașteptate.

— Perimetrul! striga Warren, şi ieşiră dintre tufişuri într-un loc deschis. Aerodromul!

O preerie, asta era; o colină artificială, imensă, pe care nu se vedea pînă departe nici un copac, şi la orizontul căreia începeau să se adune umbrele albăstrii ale înserării.

— Nu sînt oi în partea asta, zise Warren întorcînd neglijent maşina mult către dreapta, spre dezorientarea totală a lui Audley.

— Asta este una din pistele principale. Aici poţi într-adevăr să accelerezi — e numai bună pentru maşinuţele alea de carting. O să ne luăm şi noi vreo două cînd o să mai crească fiu-meu.

Audley văzu în faţă un turn de apă negru, şi două magazii urîte în apropiere. În spatele lor răsăreau, nefiresc, cîteva fîşii mătăsoase de iarbă — locuri de chef cîmpenesc cîndva, acum ţarcuri de oi, cu intrările barate de scînduri bătute-n cuie.

Warren opri Land-Rover-ul fără să închidă motorul.

— Aici erau clădirile principale. Cele mai multe erau bărăci tip Nissen. Turnul de control era de lemn. În afară de cîteva pe care le folosesc ca hambare, n-a mai rămas din ele decît fundaţia de beton. Cînd aveau bombardierele aici, ţineau bombele în partea cealaltă.

Făcu semn cu mîna într-o direcţie vagă.

— Locuiaţi aici pe vremea aceea?

— Sînt născut şi crescut aici. Tata a lucrat ce mai rămăsese din fermă în timpul războiului. Eu eram mic, dar le ţin minte — Hampden-uri. Beaufort-uri, Boston-uri, şi Dakote. Eram mort după Boston-uri.

Audley se dădu jos din maşină înţepenit şi făcu cîţiva paşi pe asfaltul pistei. Începuse să adie un vînt uşor — sau poate că pe platoul ăsta se simţea întotdeauna o adiere; iarba se învolburase şi se unduia. Mirosul oilor era puternic, iar locul era plin de mizeria lor. Locul ăsta dădea o acută impresie de singurătate. Nu singurătatea cîmpiei, care nici nu fusese tulburată de fapt. Mulţi bărbaţi trebăluiseră cîndva pe aici în zgomotul motoarelor, cu toate rosturile pe care le dă războiul. Cîmpia era ceva misterios, dar locul ăsta era doar trist, ca şi cum timpul nu reuşise să estompeze emoţiile umane care se consumaseră aici. Aerodromul ăsta nu murise încă de tot, la fel ca toate celelalte improvizaţii din timpul războiului.

Se urcă înapoi în Land Rover.

— Ciudat loc, nu-i așa? spuse Warren. Am stat aici o seară întreagă, și aproape că auzeam avioanele. Și am așteptat mereu să apară un avion pe pistă, cum se întîmpla pe vremuri.

Audley schimbă o privire fugară cu Faith. Chipul ei avea o expresie ciudată, înghețată, de parcă discuția asta despre trecut ar fi făcut-o să se închidă iarăși în ea.

— Unde, acolo lîngă vechiul castel?

— Da.

— Am putea să mergem în partea aceea?

Warren aprobă din cap și porni motorul.

— Nimic mai ușor!

— Să ieșim de pe pistă totuși, dacă nu vă deranjează. Undeva la stînga ar trebui să fie o pistă de intrare. Aș vrea să văd cum e.

Warren încetini și viră pe o pistă mai îngustă, care se bifurca din pista principală.

Audley avea acum toată întinderea aeroportului la nivelul privirii lui. Se răsuci ca să privească în urmă; turnul de control nu mai era, deci trebuia să ia turnul de apă ca punct de orientare.

— Dacă vreți să vedeți vechiul castel, o să fiți dezamăgiți, răcni Warren. Nu sînt decît cîteva bordeie ridicate direct pe pămînt — o tabără romană, asta a fost. Nici măcar una adevărată. Arheologii spun că a fost probabil ceea ce ei numesc o tabără de instrucție. Nu-ți dai seama ce-a fost cînd te uiți la ea, dacă nu știi dinainte.

Audley asculta toate astea cu o singură ureche, neluîndu-și ochii de la turnul de apă, care se îndepărta tot mai mult

Pe urmă, turnul începu să se micșoreze rapid. Se uită în jur la pajiștea searbădă și avu senzația aproape certă că apăruse o înclinație aproape imperceptibilă, o ondulare lină. Groapa!

Magazia lui Steerforth, locul lui sigur de depozitare, trebuia să fie acum undeva în stînga, sau ce mai rămăsese din ea. În dreapta se vedea pista mare, deci acolo nu aveau cum să fi fost clădiri. Privi în spate; turnul de apă dispăruse cu totul. De o parte și de alta se întindea aeroportul pustiu, fără nimic la orizont.

— Încetiniți puțin! îi ordonă lui Warren. Îmi amintesc că parcă erau pe aici două cabine, nu?

— Nu prea era mare lucru pe aici. Fostul cîmp de artilerie e mai în față, în stînga, lîngă tabăra romană. Era o cabină pe aici pe undeva, și una mai jos, pentru rachetele de semnalizare, așa cred.

— Unde era cabina de aici?

Warren frînă şi opri maşina.

— Chiar acolo. Mai e şi acum o porţiune de ciment turnat în mijlocul ierbii — e o treabă care ne încurcă al dracului de tare de fiecare dată cînd cosim fînul. N-am reuşit niciodată s-o scot de acolo — fundaţiile astea de ciment sînt cîteodată groase de un picior şi mai bine.

Audley nu reuşi să distingă decît o uşoară întrerupere în unduirea ierbii. Deci acolo era: ultimul loc cunoscut în care poposise comoara din Troia. Cîţiva metri pătraţi de ciment mort, care-i dădeau bătaie de cap unui fermier englez crescător de oi! Şi acolo trebuie să înceapă mîine căutarea. Oricum, o să fie destul de uşor să găsească locul.

— Hei, dacă stau să mă gîndesc, mi se pare că trebuie să mai fie pe undeva o hartă veche de-a lui taică-meu, pe care sînt marcate toate clădirile şi pistele — cel puţin aşa ţin eu minte, că erau marcate, spuse Warren fulgerat de o inspiraţie. Sînt sigur că trebuie să fie prin pod, printre hîrtiile lui. Aş putea s-o caut, dacă vă interesează.

— Ar fi foarte amabil din partea dumneavoastră — ne-ar fi de mare ajutor, răspunse Audley, Practic, oriunde ar fi fost cutiile, n-aveau cum să apară pe vreo hartă a unui vechi aerodrom desfiinţat. Dar o hartă exactă a zonei era esenţială: era singurul lucru care nu fusese inclus în dosarul Steerforth pe lîngă celelalte hîrtii, mai noi sau mai vechi; şi era şi normal, de vreme ce aerodromul nu avusese de fapt nici o importanţă.

Warren trase de schimbătorul de viteze.

— Atunci e-n regulă. Acum o să ne întoarcem, dacă n-aveţi nimic împotrivă. N-o să pot să caut harta imediat — unchiul nevesti-mi trebuie să pice dintr-un moment în altul — anul ăsta îi bag recolta în hambarele mele — dar după ce pleacă o să mă urc în pod să mă uit. Staţi aici?

— La „Bull".

— Pfiu! În cazul ăsta, aţi face bine să aveţi carnetul de cecuri pregătit. În zilele astea, cei de acolo nu te lasă nici măcar să te apleci să-ţi iei batista, dar nici nu uită să te taxeze pentru asta! Şi mîncarea e bună — dacă te ţine punga. Dar, oricum, banii sînt ai contribuabililor, nu?

Pe Audley îl călcă pe nervi familiaritatea degajată şi siguranţa de sine a lui Warren. Însă rînjetul lui n-avea nimic maliţios. Omul se purta absolut firesc, îi trata aşa cum trata probabil pe

toată lumea, şi era imposibil să fii îmbufnat în faţa unei bune-dispoziţii atît de sincere. Şi nu era numai imposibil, ci şi ridicol.

Audley se simţi deodată obosit, şi îi păru foarte rău. Undeva, de-a lungul ultimilor cîţiva ani, se pare că-şi pierduse simţul proporţiei şi simţul umorului. Sosirea lor la „Bull" era o dovadă în plus: Faith văzuse umorul situaţiei,iar el nu. Iar acum, chestia asta.

Pe urmă, mai era şi avertismentul lui Fred, de la început, despre existenţa adăpostită care-l izolase de realitate; nu ajunsese în încurcătura asta decît din cauza iluziei lui de superioritate intelectuală.

Numai că nici Fred nu făcea parte din realitate. Şi nici Panin. Realitatea erau Faith, Warren şi doamna Clark.

Sau poate că asta nu era decît liniştea de dinaintea furtunii, un moment de calm în mijlocul demenţei. Mîine, desigur, va trebui să facă faţă adevărului că habar n-avea unde ar trebui să înceapă să caute comoara, şi că nici măcar nu ştia de ce o căuta. Dar între timp putea să se simtă şi el bine.

XIII

Atmosfera de firesc şi natural creată de Warren îl însoţi pe Audley mult timp.

Îl însoţi pînă în interiorul confortabil încălzit al hotelului — Faith nu uitase chiar să împrumute două valize de la o compătimitoare doamnă Warren. N-a aflat niciodată ce explicaţie i-a dat, dar bănuia că adăugase această notă de respectabilitate mai mult pentru el decît pentru ea însăşi.

Aceeaşi atmosferă îl însoţi şi în timpul cinei, care nu a fost totuşi atît de grozavă cum prezisese Warren, dar suficient de bună pentru a anula valul de priviri insinuante adresate de obicei tinerilor căsătoriţi.

Dar cînd se duseră la culcare, atmosfera aceasta se risipi.

Îmbrăcat numai în cămaşă, Audley se aşeză pe pat şi o privi pe Faith cum se dezbracă şi rămîne într-o lenjerie de corp viu colorată şi complet neasortată — şi se gîndi că profesoarele de pe timpuri nu fuseseră niciodată aşa. Sau poate că fuseseră. Faith nu era însă nerușinată, ci pur şi simplu fără ruşine, iar sentimentul amestecat de dorinţă şi stînjeneală pe care îl simţea, fu copleşit de un val de tandreţe care-l zăpăci de tot. Nu simţise niciodată ceva asemănător pentru Liz, care fusese totuşi mult mai spectaculoasă.

Dădu din cap.

— Ce-o să mă fac eu cu tine? întrebă el, jumătate pentru el însuşi.

— Credeam că e evident ce facem.

— Nu vreau să spun *acum*, muiere suprasexuată! Ce-o să ne facem cînd o să se termine toată povestea asta... Asta nu e ce fac eu în mod normal.

— Sper că nu!

— Faith, fii serioasă — măcar pentru o clipă. Știi și tu ce vreau să spun. Ceea ce tu numești un joc — vreau să joc în continuare jocul asta, dacă o să mă lase. Cred că e o treabă importantă și n-am de gînd să renunț. Dar ție nu-ți place, nu-i așa?

Ea se încruntă, pe urmă se apropie și îngenunchie în fața lui, luîndu-i mîinile în ale ei.

— Dragul meu David, nu ești un amant prea autoritar, nu-i așa? Vrei să fii iubit, dar și aprobat — și să știi că cele două lucruri nu e obligatoriu să se și potrivească în zilele noastre!

— Atunci sînt de modă veche. Și asta pentru că sînt prea bătrîn pentru tine. Deci bineînțeles că n-are cum să țină!

— Depinde de noi. Iar chestia asta cum că ești prea bătrîn e o mare idioțenie. Nu sînt chiar o școlăriță, știi... n-are nici un rost să-mi spui că sînt prea tînără — și, oricum, eu sînt cea care hotărăște dacă ești prea bătrîn sau nu. Și mai cred că tu doar te prefaci că ești bătrîn: e un obicei prost, pe care va trebui să ți-l scot din cap cînd vom fi căsătoriți.

Avea un ton atît de practic, că lui Audley nu-i venea să creadă ce auzea.

— Știu că încă nu m-ai cerut de nevastă — știu asta! Dar, dacă ești într-adevăr atît de demodat, va trebui să ajungi și la asta mai devreme sau mai tîrziu. Adică „să faci din mine o femeie serioasă". Iar eu o să accept, pentru că nu suport să te văd făcînd pe marele știab, cum ai făcut cînd am ajuns aici.

Audley bîjbîi după ceva de spus. O știa de trei zile și nu mai întîlnise niciodată o femeie ca ea. Se certase cu ea și-și ieșise din fire. O folosise ca pion pe tabla lui de șah și-i folosise trupul ca să-și învingă frica și s-o domolească pe-a ei. Nu reușea să înțeleagă în ce fel îi devenise dragă; nu era nici pe departe genul ui. Și totuși, acum, nu mai putea suporta gîndul că ar putea s-o piardă.

Și totuși era fata lui Steerforth.

Faith își trase încet mîinile din ale lui.

— Ei, și gura mea mare! zise ea încet. N-a fost decît o glumă, David — zău, uit-o. Să nu ne stricăm distracția din seara asta, dacă se poate.

Începu să se agite cu capsele sutienului.

— Uită-te și tu! Crezi că am într-adevăr sînii turtiți? Frații ăia vitregi ai mei așa-mi spuneau, să știi!

Audley se întinse și o apucă stîngaci de brațe, trăgîndu-i-le în față și apoi lăsîndu-le în jos ca s-o apuce de mîini. Dar, din greșeală, nu reuși decît să se încurce într-o bretea, ceea ce nu făcea decît să-i arate lui Faith că n-o să fie niciodată o rivală serioasă pentru Raquel Welch.

—Pentru numele lui Dumnezeu, Faith!

Nu ideea în sine îl inhiba, ci totala lipsă de demnitate a situației. Nu se face o cerere în căsătorie îmbrăcat numai în cămașă, unei fete pe jumătate dezbrăcate, într-o cameră de hotel supraîncălzită, în mijlocul unei afaceri imposibil de înțeles.

Cel puțin nu un bărbat ca el, căruia îi plăceau calculele și nu suporta să fie prins pe picior greșit.

Nu un bărbat ca el!

Ce ticălos pompos și nenorocit am devenit, se gîndi Audley, într-o fulgerare de înțelegere care completa momentul acela din Rover-ul lui Warren. Demnitatea și reputația sînt ca niște veșminte regale — mai mult un truc prin care-și păstra demnitatea de sine. Dacă se lasă în mîinile fetei ăsteia de toată dulceața, n-o să le mai poată purta niciodată; dar, în orice caz, nici n-o să i se mai potrivească vreodată perfect dacă o lasă să-i scape. Avea nevoie de ea mai mult decît avea ea nevoie de el.

— Iubita mea Faith — dacă tu și doamna Clark ați căzut de acord, cine sînt eu se vă nesocotesc hotărîrea? Vrei să faci tu din mine un bărbat serios?

Ea dădu din cap, cu ochii mari.

— David...

— Nu uita, trebuie o femeie potrivită pentru fiecare bărbat.

— O femeie potrivită pentru fiecare bărbat...

El îi duse mîinile către buze. Era ceva minunat să n-ai nici o rezervă față de o hotărîre capitală.

— Iar bărbatul, draga mea, se duce acum în patul lui standard Hilton. Mîine avem o grămadă de treabă de făcut.

Vru să ridice mîna ca să oprească valul de proteste pe care bănuia că ea o să le lanseze, dar descoperi că degetul lui cel mare rămăsese încurcat în aceeași bretea a unui furou în toate culorile curcubeului.

— Știu — știu! Avem o grămadă de treabă și în seara asta! Deci, vino, doamna Audley...

Nu se gîndi iarăşi la Steerforth decît mult mai tîrziu, cînd era pe cale să adoarmă, legănat de sforăitul acela uşor cu care va trebui să se obişnuiască de acum înainte.

Undeva afară, în întunericul nopţii, sub iarba şi oile nu prea îndepărtate, zăcea comoara din Troia. Aurul lui Priam, aurul lui Shliemann şi aurul lui Steerforth. Şi dacă, prin cine ştie ce minune, mai ieşea la lumină, deşi asta era puţin probabil, urma să fie aurul lui Nikolai Andreevici Panin.

Iarăşi misterul ăsta nedezlegat, care îl obseda încă. Motivele posesorului, motivele descoperitorului şi cele ale hoţului erau clare, ale lui Panin însă erau impenetrabile.

Aurul pe care-l adun,
Un rege-l foloseşte
Pentru un scop rău.

Iar asta era traducerea unor rune de pe sabia lui Welland:

E zămislită
Nu pentru a săvîrşi sau a împodobi,
Ci pentru Lucrul Acela.

Audley nu înţelesese niciodată ce voise Kipling să spună prin „Lucrul Acela", iar acum alt Lucru îl acaparase.

Auzea un ţîrîit insistent,dar nu-şi dădea seama de unde vine. Ţîrîitul se încăpăţîna să nu se oprească, iar părul lui Faith îi gîdila obrazul în timp ce ea se mişcă în somn în braţele lui.

Era dimineaţa,iar zgomotul venea de undeva de după Faith, de la un telefon verzui, care prin model anticipa era spaţială şi se afla lîngă pat. În timp ce el se întindea peste ea, îl încolăci somnoroasă cu braţele. Audley trînti receptorul din furcă, orbecăi după el şi pînă la urmă trase de cablul încolăcit.

Îl puse la ureche şi scoase un mormăit.

— Doctore Audley — un telefon de la Londra pentru dumneavoastră — vă fac legătura imediat!

Audley se uită cruciş la ceasul de la mînă. Şapte şi jumătate şi deja necazuri: înainte de ora nouă nu primeşti telefoane decît dacă ceva nu e-n regulă.

— David? Doctore Audley, eşti acolo?

Audley recunoscu cu reţinere că era.

— Aici e Stocker. David, îmi pare rău că te trezesc iarăşi din somn prea devreme. Te-ai mai apropiat oarecum de cutiile alea?

Stocker nu i-ar fi telefonat în nici un caz doar ca să se intereseze de stadiul în care se află vînătoarea lor de comori. Cel puțin nu la ora asta. Își frecă bărbia, amintindu-și cu tristețe că va trebui să facă rost de undeva de un aparat de bărbierit.

— La dracu' cu cutiile! Ce s-a întîmplat?

Stocker rîse. Îl irita capacitatea lui de a rîde bine dispus la o asemenea oră. De fapt, multe lucruri în legătură cu Stocker erau potențial iritante, cel mai iritant fiind acela că probabil știa mult mai bine decît Audley ce se petrece și, nu în ultimul rînd, că probabil nici nu se așteptase vreodată să apară cutiile acelea.

— Nu ești nici măcar prin preajma lor, așa-i?

— Sînt cel puțin la o milă de ele.

— Atunci ai face mai bine să-ți faci bagajele și să te întorci la Londra. Prietenul nostru Panin și-a decalat programul cu o zi. Sosește în dimineața asta, nu mîine.

Într-un fel, lucrul ăsta nu-l surprinse. De la începutul acestei povești fusese tras înainte de evenimente și, de fiecare dată cînd se așeza pe treabă, Panin tresărea incomod de undeva și-l dădea peste cap. Mai întîi își oprise săpăturile la Colchis. Pe urmă apăruse în Berlinul de Est. Pe urmă își anunțase intenția dea veni în Anglia. Iar acum îi lua pe toți de urechi și-i așeza la locul lor, prin sosirea lui înainte de ziua stabilită. Dacă Panin plănuise dinainte această răsturnare de evenimente, nu și-ar fi putut calcula mișcările mai bine.

Audley își puse receptorul pe piept într-un moment de nemișcare totală, izolîndu-se de vocea insistentă de la celălalt capăt al firului. Ce tîmpit fusese! Ca un măgăruș — încărcat și zăpăcit, împins și condus, cu un morcov ocazional care să-l țină zglobiu și obișnuita palmă pe spate care să-l mențină în funcțiune!

Se uită furios la receptorul din mîna lui, cu mintea plină de deducții proaspete și neverificate.

Sosise momentul să arunce *tafsir il aam*-ul lui. Venise vremea să le strice planul, să taie sforile de marionetă, să arunce pisica printre porumbei!

Ridică telefonul.

—Mi-e imposibil să vin la Londra astăzi.

— Ce? Unde ai fost?

— Am fost întrerupt. Am spus că mi-e imposibil să vin azi la Londra.

— Trebuie să te întîlnești cu Panin la ora 11 la aeroport. Trebuie să vii!

— Primește-l tu. Trimite-l aici — cunoaște drumul.

— Și tu ce-o să faci, mai exact?

— În primul rînd o să fiu foarte ocupat să găsesc comoara lui Schliemann. În definitiv,ăsta e scopul întregii operații, nu-i așa?

— Dar ziceai că nu ești deloc aproape, îl puse Stocker la încercare.

— Nu sînt la o milă — dar poate că am doar vreo două mile pînă la ea. Poate doar o milă jumătate. Nu-ți face griji, Stocker! O să-ți găsesc cutiile, e doar o chestiune de puțin timp și ceva bătaie de cap.

De data asta Stocker nu răspunse.

— Și, în afară de asta...

Audley se uită la Faith, care era acum trează de tot și-l privea cu o satisfacție posesivă.

— ...tocmai m-am logodit și mai am și niște treburi personale.

Încă un moment de tăcere. Era clar că Richardson nu raportase patul dublu.

— Ei bine — felicitări! intră Stocker în joc pînă la urmă. Asta schimbă, într-adevăr, situația. Dar mă tem că logodnica ta va trebui să se ducă în altă parte cînd o să sosească Panin — care sînt sigur că o să vină să asiste la operațiunile de căutare.

— A, nu cred că o să fie necesar, spuse Audley degajat. Acum urma lovitura de grație: Toată afacerea o să fie în familie: mă însor cu domnișoara Steerforth.

Rînji către Faith și savură liniștea care se instalase la celălalt capăt al firului.

— Măi, David, armăsarule! — Stocker se comporta ca un bărbat pînă la urmă. — Presupun că nimeni n-o să aibă nimic de obiectat dacă predai marfa. Presupun că o să ai nevoie de ajutoare ca să încercuiești comoara?

— O să mă descurc — presupun că am în continuare mînă liberă?

Stocker îi dădu toate asigurările, cu mai multă eleganță decît se așteptase Audley. Ar fi putut să-și facă un dușman important în ultimele cinci minute. Dar să-i ia dracu' pe toți — fusese aruncat destul de colo pînă colo.

Puse receptorul în furcă și se întoarse către Faith.

— I-ai tras-o, murmură Faith. Ăstuia i-ai tras-o sigur, cine-o fi fost. E efectul somnului de peste noapte sau e... din cauza mea?

Audley își dădu picioarele jos din pat.

— Ei, bine, insistă Faith. Acum un minut erai încă tras de sfori, iar acum l-ai turtit de tot! Și — Doamne—Dumnezeule — vorbeai de parcă, dacă ai fi întins mîna, ai fi putut atinge comoara! Știi într-adevăr unde e?

— Draga mea Faith, n-am nici cea mai vagă idee unde se află și nu știu nici unde s-o caut. Dar acum știu sigur un lucru, și anume că am fost dus de nas.

— Dus de nas?

Audley își trase pantalonii și se așeză pe patul liber.

— Sînt o grămadă de lucruri pe care nu le-am înțeles pentru că am fost prea ocupat să vînez comoara tatălui tău și să mă culc cu fiică-sa. Acum cred că, de fapt, nici nu trebuie să înțeleg lucrurile astea.

— Cum ar fi...?

— Cum ar fi cît de repede am aflat că pe Panin încă îl interesează persoana tatălui tău.

— Nu s-ar putea să fi fost pur și simplu noroc?

— N-am avut niciodată noroc cu Panin pînă acum. Fiecare informație privitoare la el se „răsufla" până ajungea la noi. Dar, de cînd a reapărut avionul tatălui tău, am fost intoxicați cu informații despre el.

— Poate că cineva este pur și simplu eficient.

— Tocmai! Panin este acel cineva!

— Și ce înseamnă asta, David? Îmi pare rău că te tot întrerup, dar Panin vrea tezaurul și nu are încredere în tine. Știi asta de la început.

— De la început am fost un tîmpit — asta știu. Păcatul cel mare e orgoliul: toată lumea se purta de parcă aș fi putut găsi ceea ce se pierduse, așa că am luat-o și eu de bună că pot. Dar acum cred că de fapt nu se aștepta nimeni s-o găsesc — Stocker nu, și nici Panin. Și am uitat cu desăvîrșire ceea ce știe orice redus mintal: că cei care vînează comori nu le găsesc niciodată, nici după o mie de ani. Singurul mod în care o comoară iese la iveală este din întîmplare!

— Dar comoara există?

— Sînt al dracului de sigur că da — este singurul lucru pe care l-am stabilit cu precizie, și sînt sigur că și Panin știe asta.

Dar acum cred că nu mai contează prea mult pentru el. Ce contează este ca eu să fiu ținut ocupat cu căutatul, cu o șansă minimă de succes.

— Dar, David, de ce — pentru numele lui Dumnezeu?

Audley își aminti vorbele lui Jake Shapiro despre „înscenarea bizantină" și dădu trist din cap.

— Aici sînt în întuneric. Ar putea fi atît de multe lucruri. Dacă n-aș ști ce-a pățit Morrison — și ce am pățit noi — aș crede că toată afacerea asta nu e decît o acoperire pentru cu totul altceva. Dar tot ce știu e că nu-mi miroase a bine.

— Bun, și ce-o să faci? Practic, i-ai promis că o să găsești comoara!

Audley se însenină. Dacă perspectivele nu erau liniștitoare, putea cel puțin să se distreze ținîndu-se de șotii în perioada imediat următoare.

Își frecă mîinile.

— Toată lumea m-a împins încolo și încoace, unde au vrut ei. Acum o să-i împing eu pe ei unde vreau. Și, singurul mod în care pot să fac asta este...

— Este să-i faci să creadă că ești pe cale să realizezi imposibilul!

Faith se ridică brusc în capul oaselor.

— Exact. Și aș vrea să-i văd fața lui Panin cînd o să primească vestea cea bună de la Stocker pe aeroportul Londrei. Și, dacă am dreptate, Panin o să vină fulger încoace.

— Și ce realizezi cu asta, David?

— În primul rînd o să mă distreze. Și pe urmă s-ar putea să-i mai taie din nas lui Panin. Nu e infailibil, în definitiv. De fapt, a pierdut deja o zi, grație incompetenței agenților lui — nu știe ce am pus la cale, și asta s-ar putea să-l dezorienteze puțin. Acum, că a venit vorba, îmi dau seama că s-ar putea ca ăsta să fie motivul pentru care Panin sosește astăzi și nu mîine!

— Deci de asta ai primit telefon! Stăm aici să-l primim?

— Asta nu! Plecăm la Londra.

Faith îl privi mirată.

— Dar ai spus...

— Asta a fost doar așa, pentru Stocker. Plecăm la Londra pentru că am de făcut cîteva verificări. Am să le dau instrucțiuni lui Butler și lui Roskill să controleze zona din jurul aeroportului — denivelări suspecte ale solului și așa mai departe. Asta o să-i țină vioi.

Se duse către patul lor răvășit și se uită în jos către ea.

— Iar tu, tînără doamnă, ai de cumpărat un trusou — şi o periuţă de dinţi. Pe urmă luăm prînzul la „Feyzi" şi ne întoarcem liniştiţi cu maşina la hotel pentru o reuniune amicală în jurul mesei de seară. Panin o să fie suficient de fiert pînă atunci.

Faith se încruntă la el.

— David, cred că am un efect nociv asupra ta. Acţionezi dintr-un exces de personalitate — ridici capul prea sus. Şi-o să ţi-l taie sigur, iar eu o să am un bărbat fără slujbă. Nu crezi că ar fi mai bine să stai să-l primeşti pe Panin?

Era ceva nou pentru Audley să vadă că cineva îşi face griji pentru el, o experienţă cam derutantă. O privi tandru. Avea, fără îndoială, sînii cam mici şi, cu părul în dezordine şi ochelarii proptiţi pe nasul lucios, nu mai părea deloc genul de femeie care să-l împingă pe un bărbat la acţiuni nesăbuite.

Zîmbi afectuos.

— Dacă ai cumva vreun efect, e mult întîrziat, Faith, iubirea mea. Ani la rînd am stat în turnul meu de fildeş, gîndindu-mă ce persoană importantă sînt, numai pentru că eram tratat cu politeţe. Dar de fapt cred că nu făceam decît să ţin locul unui computer ieftin. — Imediat ce am început să dau răspunsuri neconvenabile,m-au aruncat în altă parte. Aşa că, numai de data asta, am să-mi fac eu însumi programul, şi dacă nu le place... ei bine, să vedem mai întîi dacă le place. Poate că o să mă avanseze!

Fără să mai aştepte răspunsul ei — Faith era încă vizibil neconvinsă — dădu pătura la o parte.

— Hei! ţipă ea, încercînd să se acopere cu cearşaful.

— E prea tîrziu pentru a mai fi modestă, iubire! Şi e prea tîrziu şi pentru incesturi — sînt ca bătrînul Sir Jacob Astley la Edgehill *.

— Sir Jacob cum?

— „O, doamne? Ştii cît de ocupat voi fi astăzi", îi cită el. La dracu' cu toţi: ea era singura care conta. „Dacă eu am să te uit, tu să nu mă uiţi!"

---

* Zonă deluroasă din centrul Angliei. Locul primei mari confruntări armate (23 oct. 1642) în războiul civil dintre trupele regaliste conduse de Charles I şi armata parlamentară, sub conducerea Lordului de Essex.

XIV

Jake Shapiro își puse grijuliu berea pe suportul de pe fața de masă din pluș decolorat, își șterse mustața și se întoarse către Audley cu un zîmbet larg.

— Surpriză, surpriză! Nu mă așteptam să te revăd atît de curînd. Tovarășul profesor Panin te-a înnebunit?

— Pentru mine e o plăcere, nu o surpriză, colonele Shapiro.

Audley se uită curios în jur la localul mobilat de parcă timpul s-ar fi oprit în epoca edwardiană tîrzie. Singura concesie făcută modernității, un televizor ponosit și un telefon lucitor, exilate în umbra deasă a unei nișe.

— Intim, nu? Și au cea mai bună bere de la sud de Tamisa, crede-mă, David, prietene. Bea niște bere cu mine.

— Am un meci lung în față, Jake. E prea devreme pentru bere la mine.

— Avantaj eu. Dar îți înțeleg reținerea. „Votca și berea — redau puterea". Trebuie să-ți păstrezi capul limpede pentru întîlnirea cu profesorul.

Zvonul se răspîndea cu înverșunare, era clar.

— Știi de Panin, deci?

— Bineînțeles, s-a vorbit o grămadă despre el, recunoscu Jake generos. Personajul misterios devenit deodată om public. Nu știu ce efect are asta asupra ta, dar pe mine m-ar speria de moarte.

— Despre asta e vorba, Jake. Ce vreau eu să știu este...

Shapiro își ridică mîna lui mare.

— Mai întîi eu, David. Bău cu sete, aşează iarăşi grijuliu paharul şi îşi şterse încă o dată mustaţa.

— E rîndul meu, în definitiv. Am auzit că testele de la Portland arată că AS 15 de la North Aviation sînt mult mai bune decît AS 12. Dar sînt sigur că tu ai auzit mai bine ca mine.

Jake îşi prezentă nota de plată, iar Audley se gîndi, nu pentru prima oară, că reţeaua lui Jake trebuie să fie într-adevăr bună. Dacă AS 12 erau răspunsul la navele ruseşti pe care le cumpărase Egiptul, AS 15 erau răspunsul la aceeaşi problemă, însă cu tot ce le trebuie.

— Mult mai bune.

— Raza de acţiune?

— Cinci mile.

— Preţ?

— Cu inflaţia asta? Probabil vreo 2.400 de lire.

— Ieftine la banii ăştia. Dar ticăloşii tot ne păcălesc la preţ. Dar de cele suedeze ce spui?

— Lasă-i pe ceilalţi să le cumpere.

— Aşa mă gîndeam şi eu. Şi mi-am închipuit că tu trebuie să ştii. Acum încă un lucru.

Audley îl bombăni.

— Nici un lucru, Jake. Eu ţi-am dat informaţii verificate. Tot ce mi-ai furnizat tu se pare că n-au fost decît informaţii pe care le poate afla oricine în bazar!

Jake pufni în rîs.

— E numai adevărul, prietene. Trebuie să recunosc: te-am înşelat.

Se opri brusc şi deveni aproape serios. Îi făcu cu degetul lui Audley.

— Dar tu ştiai că sînt informaţii cunoscute de toată lumea şi ai plătit totuşi, englez perfid! Ştiai că astfel va trebui să fac concesii!

Dădea din mîini şi îşi fixa vîrful nasului cu priviri crucişe. Era rolul lui special de evreu, pe care nu-l mai schimbase de cînd apăruse într-o variantă monstruoasă a lui Shylock *, într-o producţie de colegiu, cu mulţi ani în urmă.

— Recunosc că am o datorie de plătit. Ia-ţi kilogramul de carne!

— Nu te mai prosti, Jake. De unde ştii că ştie toată lumea?

---

* Cămătar evreu, personaj central din *Neguţătorul din Veneţia* de William Shakespeare.

— M-a sunat Joe Bamm din Berlin. Nu avea nici o noutate, dar se ocupa încă de problemă. Mi-a spus că a obținut povestioara asta cu Turnul G din altă sursă. Zicea că s-ar putea să fi fost noroc, dar noroc de două ori la rînd — asta nu mai e doar coincidență. Pe urmă a venit, adică a sunat, ca să comunice că Panin vine marți la Londra; am încercat să te sun atunci, dar plecaseși cu secretara într-un nenorocit de week-end.

Audley icni. Deci și povestea cu Turnul G se știuse dinainte. Își aminti cum Stocker vorbise despre Turnul G de parcă ar fi aflat deja despre el dintr-o sursă proprie. Erau atît de bucuroși că aflaseră,că nici nu și-au mai bătut capul să-l întrebe pe ce cale a mai aflat și el. Îi lăsaseră măgărușului un morcov zemos și delicios.

— Nenorocirea e că asta e tot, David. Nu am absolut nimic de adăugat la stocul tău de informații. N-am nici un fel de idee despre ce ar putea să pună Panin la cale; n-am nici cea mai vagă idee.

— Se coace ceva în Rusia în momentul ăsta?

— Întreabă-mă! Întreabă-mă ca să te-ntreb! Întotdeauna se coace ceva acolo. Ulii și porumbeii, marxiști-leniniști bătrîni sau tineri, armata roșie și KGB-ul, staliniști, maoiști — deși de-ăștia n-au mai rămas prea mulți —, slavofili, liberali, țărani. David, băiatule, ăștia știu să se joace în mai multe feluri decît știu eu să fac dragoste! Și îi mai zic Uniunea Sovietică! Îți spun eu, Barry Goldwater * are mai multe trăsături în comun cu Sammy Davis ** decît au tipii ăștia unii cu alții.

Se opri să-și tragă răsuflarea.

— Dar de ce nu-i întrebi pe kremlinologii voștri? Aud că Latimer e un tip ager la minte. Sau lucrezi pe cont propriu?

Audley simți că începe să-și piardă din curajul de dimineață. Toată afacerea devenise o simplă chestiune de timp, iar asta lui îi lipsea, Panin avusese grijă.

— Am să-ți spun ce-o să fac, David, pentru că îmi dau seama că îți datorez un serviciu. Cunosc un american extrem de drăguț — Howard Morris — îl știi?

Audley dădu din cap că da. Howard era un refugiat de pe vremea lui Nixon, o rază de speranță în zilele nedreptățitului Lyndon Johnson, care ocupa acum un post nebulos în Grosvenor Square.

---

* Senator american, fost candidat democrat la președinția S.U.A.
** Celebru cîntăreț și dansator american de culoare.

— Bineînțeles că-l știi! Am uitat că ești persona gratissima la ei din vremea celor șapte zile. Ei bine, Howard îmi datorează un serviciu, și sînt sigur că n-o să se supere dacă o să ți-l cedez ție. Oricum, are probabil mai multă încredere în tine decît în mine. Faceți amîndoi parte din conspirația mondială anglo-saxonă împotriva celor de rasă inferioară, cum sîntem eu și Nasser.

Shapiro consultă o mică agendă și pe urmă formă un număr la aparatul lucios.

Acoperi receptorul cu mîna.

— Știi care este singurul lucru pentru care Howard a căpătat o mare faimă? — Alo, aș putea vorbi cu Howard Morris? Nu e? Nu-i nimic, revin mai tîrziu.

Puse receptorul la loc în furcă, consultă iarăși micuța agendă și mai formă un număr de telefon.

— Cînd era în Coreea, a făcut parte din grupul select al celor care au bombardat din întîmplare principala bază rusească de lîngă Vladivostok. — Alo? E cumva Howard Morris încărcat la plată în barul dumneavoastră? Da, eu sînt... Este? Spuneți-i că trebuie să-mi plătească ultimul împrumut. Mersi... Unde — rămăsesem? A, da, au bombardat-o pînă au făcut-o praf — credeau probabil că sînt încă deasupra Coreii de Nord. Iar rusnacii n-au suflat o vorbă. Credeau că a fost intenționat.

Rezerva lui Jake de informații scandaloase era imbatabilă de ambele părți ale Atlanticului.

— Iar morala acestei istorii — sau una dintre ele — este că hoțul nu se prea poate plînge cînd e prădat. Gîndește-te bine la asta, David. — Alo, Howard — bătrîne... Te bucuri? Și eu! Uite despre ce-i vorba, Howard, îl am aici cu mine pe David Audley, prietenul nostru comun. Știu că ești ocupat cu supravegherea Kremlinului. Mi-ai face o favoare dacă i-ai acorda cîteva minute la telefon — o mare favoare! Îi acorzi — splendid!

Îi trecu receptorul duhnind a bere lui Audley.

— E al tău. Folosește-l la maximum.

— Salut, Howard.

Audley se simțea stînjenit, fiindcă își dădea seama că știe mult prea puține pentru a pune întrebările care trebuiau, cu atît mai puțin pentru a înțelege răspunsurile primite.

— Salut, David. Știu că treburile de serviciu te obligă să te întîlnești cu pungașul de Shapiro, dar să nu-mi spui că v-ați mutat amîndoi în sectorul meu.

— Numai eu, Howard. Şi numai temporar, sper. Dar am nevoie de cineva care să mă pună la curent cu situaţia de acolo. Sînt în fierbere. E agitaţie mare în momentul ăsta.

— Dar Latimer şi Ridley, băieţii voştri, ce au? Nu, ăştia sînt martirii Oxfordului, nu? Asta a fost o scăpare freudiană, precis. Latimer şi Rogers?

— Mi-ai fost recomandat foarte favorabil.

Jake rînji copios, făcînd un cerc cu arătătorul şi degetul mare de la o mînă, ridicînd în acelaşi timp degetul mare de la cealaltă mînă. Efectul era obscen.

— Am fost?

În vocea americanului se citeau resemnarea şi stînjeneala, iar Audley ştia exact cum se simte. Jake taxa întotdeauna datornicii pînă la ultimul ban.

— Ei bine, nu e nimic deosebit pe rol — în afară de repriza a şaisprezecea în duelul dintre consevatori şi progresişti. În momentul ăsta, progresiştii sînt la index, pentru că ticălosul ăla de Şelepin are de partea lui şi armata şi Uniunea Tineretului Comunist. Iar KGB-ul joacă, bineînţeles, propriul său joc. Numai că armata cam întinde coarda de cînd au arătat, în Cehoslovacia, cît de buni sînt. Se pare că ăştia consideră că nu li se acordă importanţa cuvenită. Sau respectul pe care-l merită. Şi ar mai vrea şi să bombardeze China, s-o facă praf.

Se opri un moment.

— Liberalii europeni încep să-şi facă griji pentru generalii noştri. Cred că dacă ăştia ar vedea cîteva din regimentele ruseşti de elită, şi-ar duce soldaţii direct pe dealuri. Rămîi la Orientul tău Mijlociu, David: o să dormi mai bine ca mine.

— Nikolai Panin de partea cui e?

Howard nu răspunse, nici măcar cu o altă întrebare. Dacă Jake ştia de vizita lui Panin, atunci era sigur că şi americanul ştie. Dar Panin era un subiect care-l privea pe acesta direct, deci s-ar putea ca Audley să aibă în curînd informaţii potenţial valoroase, cu care să contribuie la conspiraţia anglo-saxonă.

— Aş putea să te ajut în privinţa lui Panin, Howard — bineînţeles, cu condiţia să mă ajuţi şi tu.

Howard răsuflă adînc.

— După cîte-mi dau eu seama, Panin e de toate părţile. E genul de personaj care are abonament la „Ogoniok" şi „Novîi Mir", pe care le lasă la vedere pentru toată lumea. Cînd ai să-mi spui de partea cui e el, o să-ţi aranjez o primire în Congresul

american; pentru numele lui Dumnezeu și pe toți dracii, David, de ce vine ăsta în Anglia?

— Asta trebuie să-mi spui tu, Howard. Sînt sigur că ai un dosar gros despre el.

— Glumești. Tocmai l-am citit; avea cîteva pagini de zvonuri și de informații care au transpirat de la Kremlin, dar din 1945 nu mai avem nimic sigur.

— Din '45? În '45 nu era decît căpitan.

— Era maior cînd l-am întîlnit noi. Pusesem mîna pe niște dosare *Forschungsamt* — de la Biroul de Cercetare — într-o baracă A. A. din Stefanskirchen. Absolut nevinovat. Dar Panin a vrut să le vadă, iar noi l-am lăsat. Nu ne-am mai întîlnit cu el decît după ce-a murit Stalin. Îți spun sincer, David, dacă vrei să afli ceva despre Panin, nu sînt eu omul tău și nu știu cine ar putea fi, deși aș vrea să știu.

Audley se întrebă ce-o fi aia *Forschungsamt*. Nu auzise niciodată de așa ceva, deci putea să fie ultrasecret sau, mai degrabă, lipsit de orice importanță. Bamm, omul lui Jake din Berlin, trebuie să știe sigur ce vrea să zică asta, dar asta înseamnă altă favoare, iar Jake era deja prea interesat. Și, pe urmă, nu avea nici timp.

Theodore Freisler trebuia să știe — era exact genul de lucru pe care l-ar ști. De douăzeci și patru de ore se ținea să-i dea un telefon, fără să se mobilizeze s-o și facă. Acum avea și motivul egoist pentru a face pînă la urmă lucrul potrivit.

Îi mulțumi lui Morris, cît de sincer era în stare, cu Jake lîngă el, avînd grijă să defăimeze cît de mult putea relația lui cu evreul în ochii americanului. Pe lîngă faptul că era un tip plăcut, Morris putea fi o relație folositoare în viitor; era genul de om cu care se puteau discuta plăcut nuanțele dintre rîndurile ziarelor rusești nedigerabile. Se gîndi cu nostalgie la vechea lui existență liniștită care fusese întreruptă cu o mie de ani în urmă, tocmai joia trecută.

Nu era nevoie să fie sincer la despărțirea de Jake. Asta era într-adevăr singura calitate a relației lor — faptul că era bazată pe un interes pur și fără nici o jenă de ambele părți, fără falsa pretenție a unei prietenii sincere. O să-i simtă lipsa lui Jake.

Fu tentat să-l sune pe Theodore din prima cabină telefonică, așa cum făcuse ultima oară, dar sentimentul de vinovăție îl

împinse către casa întunecoasă din spatele complexului British Museum, şi-l făcu să urce scările încă şi mai întunecoase.

Chipul dur şi masiv se întinse imediat într-un zîmbet fericit, care te făcea să-ţi dai seama de adevărata fire a omului. Unul dintre motivele pentru care Audley nu-l vizita des pe Theodore era primirea nemeritat de caldă care i se făcea de fiecare dată. Theodore lăsa baltă orice făcea în momentul acela, oricît de important ar fi fost, şi stătea ore întregi cu el de vorbă.

— David, ai picat la ţanc! Tocmai îmi făceam din cafeaua asta excelentă, la cutie. Am cumpărat o cutie mare vinerea trecută la un preţ extrem de redus şi aproape c-am terminat-o deja! Şi de vină sînteţi numai tu şi cu profesorul Tolkien!

— Profesorul Tolkien? Cine e?

Theodore aruncă într-o cană mare cîteva linguri pline cu un praf maro — care nu arăta prea liniştitor — după care amestecă cu avînt.

— Este autorul cărţii *Stăpînul inelelor*, şi nu mă miră că n-ai auzit de el.

Theodore bătu cu degetul în trei cărţi voluminoase şi continuă:

— Un scriitor de basme pentru oameni mari. Prietenii mei îmi spun de ani de zile să-l citesc, dar am fost prea idiot ca să le ascult sfatul. Iar acum, de trei zile, nu fac altceva decît să-l citesc — şi să mă gîndesc la ghicitoarea ta.

— De fapt, am auzit de el, Theodore. Dar basmele nu sînt tocmai genul meu.

— Ghicitoarea ta este un basm, dragul meu David. M-am gîndit, am telefonat şi prietenului meu din Berlin şi îţi spun sigur că nu există nici un răspuns la ghicitoarea ta. Timpul anulează valoarea lucrurilor: ceea ce ar fi avut valoare pentru un hoţ atunci n-ar mai avea nici o valoare pentru *ei* acum. N-ar merita să se deranjeze.

— Avem nişte indicii că s-ar putea să fie colecţia Schliemann de la Stantliche Museum.

— Comoara troiană? Nu, David, psihologia asta e greşită. E ceva care merita furat — asta da. În definitiv, ruşii au furat-o şi pe urmă le-a fost şi lor furată, ştiu povestea. Dar în primul rînd nu era a lor, deci n-ar putea acum s-o revendice. Dacă ar fi fost vorba de chihlimbarul de la Palatul de Iarnă, ar fi fost cu totul altceva. Ăla a fost *al lor*. Dar n-a ieşit niciodată din Prusia Orientală.

— Nu-i nimic, Theodore. Eşti foarte drăguţ că l-ai lăsat deoparte pe Tolkien ca să încerci.

Bătrînul dădu din cap.

— Nu ţi-am înşelat aşteptările. Dar, chiar dacă hoţul tău a avut gusturi catolice şi a mai luat cîte un obiect de ici, de colo, mi-e greu să-mi închipui o colecţie de obiecte care ar putea să-i mai intereseze şi acum.

— Acum spune-mi despre *Forschungsamt*.

Capul mare, lunguieţ, se opri din legănat.

— Ce vrei să ştii despre *Forschungsamt*, doctore Audley?

— Orice, Theodore. Nu ştiu nimic despre asta.

Freisler cîntări un timp întrebarea.

— Cel mai interesant aspect este, bineînţeles, faptul că ilustrează relaţia dintre vechea funcţionărime germană şi partidul nazist. Dacă ai avea timp să citeşti capitolul corespunzător din cartea mea despre serviciile civile între cele două războaie, cred că te-ai lămurit destul de bine.

Audley reuşi să-l oprească înainte să se ridice.

— N-am timp, ca să fiu sincer. Spune-mi numai ce era.

Freisler îl privi compătimitor.

— Ce era? Da, era serviciul care s-a dezvoltat din Biroul pentru Cifruri şi Monitorizare. Ceea ce voi numiţi spionaj pasiv, cred. Ştiu şi cîteva persoane care au lucrat acolo—erau buni germani, nu nazişti. Tocmai asta era atît de special la Biroul de Cercetare: naziştii încercau tot timpul să-l preia, dar practic n-au reuşit niciodată.

Zîmbi:

— Presupun că n-au reuşit fiindcă îl voiau toţi. Goering era şeful oficial, însă tot ce ştia era că nu voia să renunţe. Să vedem — a încercat şi Himmler, şi Kaltenbrunner. Şi Diels. Singurul care a reuşit ceva a fost Heydrich. El a izbutit să scoată nişte dosare Sicherheitsdienst de dinainte de începerea războiului şi să le mute în sediul din strada Schiller. Pe urmă a fost omorît de cehi, în 1942, iar biroul lui a fost bombardat de ai voştri în '43. După asta, practic nu mai ştia nimeni ce se petrece. Dosarele erau împrăştiate peste tot, şi multe au fost pînă la urmă distruse, numai ca să n-ajungă în mîna ruşilor.

Îşi ridică ochii către Audley.

— Dar hoţul tău n-ar fi avut ce să facă cu ele. Valoarea lor nu era prea mare nici pe vremea aceea, iar astăzi practic n-ar mai valora nimic decît pentru istorici. După cîte îmi amin-

tesc, șefii *Forschungsamt*-ului erau consideraţi atît de nevinovaţi, că nici măcar n-au fost chemaţi la procesele naziștilor!

Se ridică și-și croi drum către bibliotecă printre mormanele de ziare și reviste.

Audley se ridică și el, alarmat. Dacă Theodore îi dădea cartea, onoarea îl obliga s-o răsfoiască, altfel nu va mai putea niciodată să dea ochii cu bătrînul neamț.

— Theodore, zău că trebuie să plec. Se uită la ceas. Iau prînzul cu logodnica mea și nu vreau să întîrzii.

Dar Theodore răsfoia deja cu degetul lui mare paginile unei cărți groase, imposibil de oprit sau de deviat, tenace ca un rinocer.

— Schimpf — Schimpf — a fost primul director. S-a sinucis. Pe urmă a fost prințul Cristoph de Hesse. Ucis pe frontul italian. Pe urmă Schnapper, cred... A, uite aici! După raidul aerian din 1945, birourile au fost mutate în Klettersdorf. Pe urmă, cînd rușii au început să se apropie, le-au mutat înapoi în Berlin. Și după aceea, hîrtiile au fost împrăștiate în cele patru vînturi!

Bătu cu degetul în carte și se uită la Audley, care era deja la ușă, cu o privire fixă ca de bufniță.

— Unele din aceste documente le-am văzut în Anglia, la Whaddon Hall, în 1957. Dar nu era nimic în ele care te-ar putea interesa. Hîrtiile erau probabil din cele capturate la... ia să vedem, la Glucksberg, desigur...

Audley coborî încet scările. În momentul în care Theodore pomenise de spionaj pasiv, știuse că intrase într-o fundătură cu *Forschungsamt*-ul. Făcuse drumul de pomană. Dar, cînd ajunse la ieșire, auzi de deasupra răcnetele neinteligibile ale lui Theodore. Se opri vinovat și aşteptă nerăbdător în timp ce pașii se auzeau coborînd etaj după etaj.

Cînd apăru în sfîrșit, bătrînul neamț avea răsuflarea tăiată.

— David, iartă-mă! Mintea mea nu te asculta cum trebuie. O logodnică, ai spus — iar pentru o logodnică trebuie să fie și un cadou!

Lui Audley i se înecară corăbiile cînd văzu pachetul pătrat, grosolan, făcut dintr-o pungă mototolită de cumpărături lipită cu scotch. Faimoasa și voluminoasa istorie a serviciilor civile germane, trecînd prin toate convulsiile imperiului republicii de la Weimar și celui de-al treilea Reich; fusese încolțit pînă la urmă.

— Theodore, nu e nevoie...

Mîinile mari ale lui Theodore îi aruncară pachetul în braţe şi înlăturară protestele lui Audley. Era nevoie. Era o mică dovadă a unui adînc respect. Şi marca, modest, un mare eveniment.

Şi mai însemna şi o găleată de cărbuni încinşi pe capul lui Audley, cărbuni aprinşi care frigeau puternic în timp ce Theodore iradia fericit şi-i strîngea mîna, iar vocea îi devenea din ce în ce mai guturală, aşa cum se întîmpla în toate rarele ocazii cînd emoţia depăşea vocabularul lui. Audley fugise — nedemn de un prieten generos şi nepretenţios. Pedeapsa lui era dreaptă şi meritată.

În maşină, în drum spre locul unde trebuia să se întîlnească cu Faith, hotărî să-l invite pe Theodore la ţară o săptămînă. Theodore o să-i placă lui Faith: nu numai din cauza seriozităţii lui curtenitoare, dar şi pentru că se puteau întîlni pe terenul comun al înaltului lor simţ de responsabilitate morală.

XV

Pînă la urmă, cărbunii încinşi nu se lăsară stinşi prea uşor. Ba începură chiar să ardă mai tare cîteva ore mai tîrziu, în timp ce Faith îşi desfăcea agitată muntele de cumpărături, în apartamentul nupţial de la „Bull".

— David, ce Dumnezeu e în pachetul ăsta?

Ţinea în mînă punga mototolită de la Theodore.

— E primul nostru cadou de nuntă, iubire, de la un om foarte bun şi onorabil.

Spera din răsputeri că n-o să rîdă de el; îi fu imposibil să o privească liniştit cum îl desfăcea.

Faith aruncă ambalajul de-o parte.

— Vai ce frumos! Dar am citit-o, bineînţeles. Totuşi, e o carte pe care poţi s-o recitesti tot timpul.

Audley îşi privi în oglindă chipul uimit, pe jumătate acoperit cu spumă de ras.

— Scrie „*Ein Märchen aus alten Zeiten,/Das kommt mir nicht aus dem Sinn** — dar fie ca tristeţea să nu vă ajungă niciodată". Ce înseamnă asta?

---

* *Nu-mi iese din gînd/un basm din vremuri vechi* (germ). Primele versuri din poemul *Lorelei* de Heinrich Heine.

Era probabil din Heine, idolul lui Theodore. Se întoarse cu fața spre ea. Faith stătea cu cele trei volume în poală — *Stăpînul inelelor* de Tolkien.

Înainte să-i poată da un răspuns, se auzi un ciocănit la ușă.

Hugh Roskill intră cu grijă, de parcă l-ar fi durut picioarele. De fapt, era posibil ca picioarele să-l doară într-adevăr, dacă-și petrecuse toată ziua cercetînd împrejurimile vechiului aeroport. Audley își dădu seama că Roskill fusese pe jumătate convins că o să dea peste vreun fel de orgie. Păru ușurat s-o găsească pe Faith îmbrăcată, iar pe Audley angajat în banalul act al bărbieritului.

Se vedea că Roskill avusese o zi grea. Fusese frig și vînt, o reîntoarcere la vremea de vineri, ziua înmormîntării; ciudat, fiindcă lui Audley i se păruse o zi plăcută, chiar dacă nu tocmai însorită.

Își petrecuseră dimineața în activitatea obositoare de a marca toate micile scufundări sau ridicături de teren pe o hartă la scară mărită, adusă de Butler. Roskill se curentase la unul din gardurile electrice puse de fermierul Warren ca precauție pentru oile mai plimbărețe, iar Butler alunecase într-un șanț care nu mai era plin cu apă, însă era, oricum, plin cu noroi.

După prînz, Richardson se întorsese din misiunea pe care o avusese la Cambridge cu ultimul dispozitiv de detectare a obiectelor metalice sub pămînt, ultima jucărie a departamentului arheologic.

— DECCO, explică Roskill. Richardson pretinde că este denumirea prescurtată a Dispozitivului de detectare a curenților eddy în obiecte cu proprietăți de conductibilitate. Mie însă mi s-a părut că arată ca un detector de mine ceva mai aranjat.

Din nefericire, ori Richardson nu reușise să-l stăpînească pe DECCO în toate subtilitățile sale, ori DECCO era ușor defect. După ce căraseră dispozitivul vreo două mile pe cîmpuri ca să testeze o moviliță foarte promițătoare, fuseseră nevoiți să-l care înapoi nefolosit. Richardson se întoarsese cu el la Cambridge, și de atunci nici unul nu mai fusese văzut.

La scurtă vreme după retragerea lui Richardson apăruseră Stocker și Panin, iar lui Stocker se părea că nu-i face o plăcere deosebită că Audley e plecat. (Deși s-ar fi putut la fel de bine să fi suferit o indigestie, avînd în vedere că ora la care sosise indica destul de clar faptul că prînzul lui nu se desfășurase tocmai în tihnă).

— Mie, unul, mi-a făcut impresia, spuse Roskill, că se aştepta să ne găsească la lucru cu sapa şi tîrnăcopul, iar pe dumneavoastră peste noi, cu o frînghie în mînă. Mă tem că Butler a fost cam tăios cu el... I-am spus că v-aţi ocupat încontinuu de caz.

Se opri o fracţiune de secundă, dîndu-şi seama de celelalte înţelesuri ale acestei afirmaţii, dar repară gafa splendid:

— De vineri. I-am zis că probabil sînteţi oricum după polonez, şi s-a mai calmat puţin.

Şi pentru Stocker trebuie să fi fost o zi grea. După telefonul din zori în legătură cu Panin, Audley cel ascultător devenise îndărătnic. Pe urmă Panin îl scosese din Londra într-o viteză incomodă, numai ca să găsească doi subordonaţi dezorientaţi dar neintimidaţi, care nu făceau nimic anume.

— Dar nu trebuie să vă faceţi griji, îl linişti Roskill, interpretînd greşit tăcerea lui Audley. Butler i-a arătat harta lui, acoperită toată cu cruciuliţe roşii şi albastre, şi linii şi cerculeţe inutile — Jack poate să-l ducă de nas şi pe îngerul de serviciu, dacă îşi pune mintea. Cred că Stocker s-a întors destul de fericit la Londra.

— Şi Panin?

— Colegul nostru rus?

Roskill se împăună.

— Profesorul — aşa îi spune Stocker, că veni vorba — este în continuare alături de noi, ba chiar foarte mult. De fapt, în momentul ăsta, toarnă în el bere, cu Butler. Dar nu cred că Butler l-a părăsit şi pe el. Eu ştiu de ce, dar îmi face impresia că e un vînat mult mai de soi. Nu spune prea multe, iar în momentul ăsta Butler îi povesteşte despre cricket, deci oricum Panin nu prea are ocazia să deschidă gura — cînd am plecat eu de acolo, Jack tocmai se lansa în povestea lui favorită, despre vremurile cînd Bill Farrimond juca la „Lancashire Second" şi în naţională.

— E singur?

— E destul de ciudat, dar e singur. Sau pare să fie singur. Dar după cină o să dau o raită cu Butler. Dacă e singur înseamnă că e clasa-ntîi, nu?

— Panin e clasa-ntîi, Hugh. Nu trebuie să ai nici o îndoială în legătură cu asta. Dar spune-mi cum v-aţi descurcat ieri.

— Mă tem că n-a ieşit mare lucru, domnule. Roskill dădu din cap nefericit. Pe unul nu l-am găsit deloc. Iar celălalt parcă avea gura închisă cu lacătul.

Pe urmă zîmbi:

— De fapt, mie mi-a plăcut bătrînul Ellis. A fost soldat RAF. S-a înrolat de tînăr, pe vremea cînd existau încă Bristol Fighters, şi a terminat războiul la supersonice. Deci a văzut tot ce se putea vedea!

— Şi n-a vrut să vorbească deloc despre Steerforth?

— A, de vorbit, a vorbit el. Dar n-a lăsat nimic să-i scape. Cred că Ellis cunoştea orice văgăună la care ne poate duce gîndul. Dar i-a plăcut de Steerforth — zicea că era un gentleman, ceea ce însemna probabil că Steerforth plătea întotdeauna în avans cînd aveau o afacere. Iar mie mi-a spus practic că nu sînt un gentleman, pentru că vreau să verific un alt pilot! Pe urmă Butler l-a luat cu patriotismul, iar el ne-a rîs în nas. Zicea că el îşi ştia piloţii, şi că patriotismul e una, iar un pic de contrabandă e alta. Zicea că odată a fost într-o misiune de salvare a unor naufragiaţi cu nişte Warwick-uri care făceau curse regulate în Islanda, şi care aveau burţile încărcate cu bărci de salvare pline cu ciorapi de nylon, whisky şi şuncă. Treaba s-a dat peste cap cînd au trebuit să arunce o barcă de salvare unui echipaj naufragiat; i-au tras în sus beţi morţi. Dacă ar fi fost John Steerforth nu s-ar fi întîmplat nimic. Era un băiat minunat.

Deci nu era nimic de făcut pe partea asta. Panin aştepta, iar cacialmaua lui Audley era în pericol de a fi descoperită. După ce plecă Roskill rămase tăcut, cu privirile în gol la săpunul uscat de pe faţa lui.

Faith îi puse o mînă pe umăr:

— Nu e bine, David?

Dădu din umeri.

— Pur şi simplu sîntem într-o criză fantastică de timp, Faith. Mai întîi că n-am avut timp de la început. Iar eu n-am făcut decît să grăbesc şi mai tare lucrurile. Dar acum încep să mă întreb dacă am făcut bine.

Faith îi întinse cadoul lui Theodore:

— Nu trebuie să renunţi. Cavalerii inelului au făcut la fel în *Stăpînul inelelor* — l-au forţat pe Stăpînul Întunericului să atace fără să fie suficient pregătit, iar acesta s-a dat de gol pînă la urmă. Poate că şi Panin o să se dea de gol.

Audley îi zîmbi. Ca toate femeile, se lăsa condusă de sentimente. Panin era acum inamicul, Stăpînul Întunericului, sau cum i-o fi spunînd. În faţa unei astfel de loialităţi, era *dator* să atace.

O privi în oglindă în timp ce se bărbierea, şi Panin se topi în neant. Şi nu numai Panin — şi Stocker, şi Fred. De sîmbătă noaptea fata asta îi înlocuise în importanţă pe toţi, rînd pe rînd. Cu cît stătea mai mult cu ea, cu atît se simţea mai aproape de realitate. Şi, orice s-ar întîmpla, lumea adevărată, reală, însemna Faith luptîndu-se în acest moment cu fermoarul.

Se întoarse în sfîrşit către el.

— Sînt bine, deci?

Rochia lungă, albă, despicată în faţă de la gleznă pînă la genunchi, era de o severitate clasică, dar cerceii grei de aur şi lanţul complicat lucrat erau barbare — nu, nu tocmai barbare, mai degrabă preelenice.

— Scoate-ţi ochelarii.

— Dar, David, nu văd prea bine fără ei. Nu mă placi cu ochelarii?

— Îmi placi mai mult cu ochelari. Dar nu în seara asta.

Şi-i dădu jos şi-l privi nesigur. Arăta acum, într-adevăr, ca fiica adevărată a lui Steerforth, aproape aşa cum ar fi îmbrăcat-o el. Numai că bijuteriile de recuzită nu erau din Troia, ci din Bond Street.

— Acum eşti foarte bine. Foarte bine, într-adevăr.

— Sper. Dar am un gol în stomac, David. Să nu-mi mai ceri niciodată să fac pe femeia fatală —e categoric ultima oară cînd o fac.

În timp ce mergea în urma ei pe hol, Audley simţi şi el senzaţia aceea de agitaţie şi teama care-ţi întoarce stomacul pe dos. N-avea cu ce să-l înfrunte pe Panin, în afara de o pură cacialma. Dar Panin nu ştia ce e o cacialma. Iar aici Audley era pe teren propriu, deşi acum avea covoare moi şi aer condiţionat: terenul escadronului 3112, unde rusul mai fusese învins o dată. Umbrele erau aici de partea lui Audley.

Se îndreptară spre bar de unde răzbăteau murmure înăbuşite. Chelnerul cel chipeş zîmbi plin de admiraţie nestăpînită către Faith şi cu invidie sinceră către Audley, înainte de a le deschide larg uşa.

Într-adevăr, intrarea lor n-a trecut neobservată.

Atenţie, Nikolai Andreevici Panin.

Dar Panin era cu spatele, absorbit în demonstraţia lui Butler, care tocmai trăgea o minge de cricket imaginară peste patru jucători în alergare. Roskill stătea politicos lîngă el şi tocmai ducea o halbă la gură.

Pe urmă halba se opri, crosa imaginară fu lăsată în jos, iar Panin se întoarse încet către ei.

Audley ştiuse la ce trebuia să se aştepte: chipul ăsta era la dosar în vreo şase fotografii. Cu toate acestea, se produse o răsturnare de proporţii: Stăpînul Întunericului era un omuleţ absolut obişnuit, care nu dădea nici o impresie de răutate sau de putere nemăsurată. Faţa de caie cu nasul îndoit era cenuşie şi foarte ridată, ca un deşert puternic erodat. Era dosarul adus la viaţă, care însă nu lăsa să se vadă nimic — nici măcar o sprînceană ridicată la vederea fiicei troiene a lui Steerforth.

Audley întinse mîna.

— Profesore Panin.

— Doctore Audley.

De-abia se simţea un accent slab. Într-adevăr, nu-ţi dădeai seama că e străin decît din cauza inexpresivităţii totale a vocii.

— Domnişoara Steerforth.

Panin o privi pe Faith fără curiozitate.

— Domnişoară Steerforth, repetă el inexpresiv.

Faith strînse mîna molatecă şi uscată care i se întinse.

— Mă tem că tatăl meu v-a pricinuit cîndva un mare necaz, profesore Panin, spuse ea cu o voce la fel de inexpresivă. — Însă cred că e prea tîrziu pentru scuze.

Rusul o cîntări un moment.

— Nu purtăm nici o responsabilitate pentru faptele părinţilor noştri, domnişoară Steerforth. Tatăl meu a fost în garda Semenovski — garda ţarului, domnişoară Steerforth. Iar după aceea a fost în armata albă. Dar eu n-am avut nici un amestec, pentru că nu eram decît copil la sînul maică-mi pe vremea aceea. Deci nu aveţi pentru ce să vă scuzaţi.

Se întoarse către Audley.

— Maiorul Butler m-a instruit în subtilitatea cricket-ului. Cunosc teoria jocului, dar cred că fascinaţia unui joc constă în subtilităţile lui, nu credeţi?

— Da, pentru spectator. Pentru jucător, cel mai important e să cîştige.

— Dar dumneavoastră aţi jucat rugby, parcă — iar rugby-ul este un joc al forţei brute jucat de gentlemeni. Cel puţin aşa mi-a fost descris.

— Este clar că cine vi l-a descris n-a jucat niciodată jocul acesta în Wales. Aş putea la fel de bine să numesc jocul dumneavoastră un hobby murdar al învăţaţilor.

— Un hobby murdar?

O ușoară uimire se strecură în vocea lui Panin. Nu se așteptase să fie insultat.

— Arheologia, profesore. Arheologii nu se deosebesc de soldați în timpul lucrului.

— Dar e un hobby nevinovat, doctore Audley. La arheologi există o izolare sigură față de istoria modernă. Pe cînd istoricii sînt prea adesea tentați să iasă din domeniul lor, nu-i așa?

Egalitate.

— Asta e foarte adevărat. După cum e iarăși adevărat că istoricii pot oricînd să facă descoperiri incomode.

Punct marcat.

Panin aprobă.

— Iar pe urmă descoperă că adevărul nu este atît de implacabil cum au crezut. Uneori e doar o oglindă, nu un cristal.

Era momentul să oprească jocul, se gîndi Audley.

— Dar pe noi nu ne interesează istoria sau arheologia, nu-i așa? Nu direct, cel puțin. Înțeleg că s-a confirmat faptul că trebuie să găsesc colecția Schliemann pentru dumneavoastră, da?

Panin înclină capul:

— Am înțeles de la comandantul Stocker că micul nostru secret a fost dat în vileag. Da, doctore Audley, guvernul meu v-ar fi recunoscător dacă ați face asta. După care o vom înapoia prompt Republicii Democrate Germane.

— Așa, pur și simplu, parcă ar fi fost o umbrelă luată din greșeală.

— Ei bine, cred că dacă avem puțin noroc, sînt șanse destul de mari s-o găsim mîine.

Ia vezi cum îți cade asta la stomac, profesore!

Panin nici nu tresări.

— Atît de curînd? Dar sînt încîntat să aud asta. Mă temeam să nu fie ca și cum ați căuta acul în carul cu fîn.

— Bineînțeles că ar fi fost mult mai ușor dacă ați fi avut încredere în noi de la început — vreau să spun de la bun început.

Ridurile din jurul gurii lui Panin se adînciră.

— De la bun început a existat o ... anumită jenă în legătură cu condițiile în care a fost pierdut tezaurul, doctore Audley.

Exact atît lăsase să se înțeleagă și Sir Kenneth Allen. Fusese dreptul cuceritorilor să scoată comoara din Turnul G; dar faptul de a o fi pierdut pe urmă atît de repede îi redusese pe cuceritori la niște simpli jefuitori ageamii.

— Și pe urmă s-a crezut că tezaurul este iremediabil pierdut, continuă Panin. Credeam că nu se mai poate face nimic. Numai după ce am auzit de regăsirea avionului ne-am schimbat părerea.

Multe nu fuseseră spuse aici; toată obsesia aceea a rușilor pentru avioane Dakota prăbușite. Poate că n-ar fi rău să arate puțină curiozitate sinceră aici.

— Profesore Panin, vă cunoaștem cu toții reputația de arheolog, zise Audley încet, dar trebuie să recunosc că interesul dumneavoastră față de tezaur — și al guvernului dumneavoastră — mi se pare destul de neobișnuit. N-ați putea să-l lăsați nemților? În definitiv, nu e o problemă politică.

— Aici ați pus degetul pe rană, doctore Audley. Nu este o problemă politică. Pentru mine, însă, este o problemă foarte personală. Eu sînt cel care a pierdut colecția Schliemann. Am pierdut-o la Berlin, și pe urmă am mai pierdut-o o dată aici, în Anglia.

Aruncă o privire întunecată colierului bogat de pe pieptul, prea bogat acum, al lui Faith.

— Există un om de știință german, continuă el, un anume dr. Bewe, care susține că asediul Troiei n-a avut loc niciodată — că Troia lui Homer era un sat care s-a prăbușit la un cutremur. Dar eu am pus mîna pe comorile acelea pe care le-a descoperit Schliemann, și nu le-am uitat niciodată. De fapt, pe măsură ce îmbătrînesc, mă gîndesc tot mai mult la ele.

Nu se putea citi nici convingere, nici pasiune în vocea lui. Nu făcea decît să afirme niște lucruri, lăsîndu-i lui Audley libertatea de a le crede sau nu, după cum dorea. Aceleași cuvinte ar fi putut la fel de bine să fie folosite chiar și de Sir Kenneth. Faith spusese asta de la început, iar Stocker o sugerase.

Iar acum pînă și Audley ar fi vrut să creadă. Comorile — și, mai mult decît orice, comorile în aur — i-au dus întotdeauna pe oameni la acte iraționale, Cortez și Pizarro și toată seria de victime ale căutării celor Șapte Orașe și a Omului de Aur. Comoara lui Schliemann fusese de ajuns pentru a-l face pe Steerforth să cadă în tentația de a risca viețile a cinci oameni și de a-și pierde pînă la urmă propria lui viață. Pe Bloch același lucru îl ucisese imediat, iar pe Morrison după un sfert de veac.

Dar era așta de-ajuns ca să-l obsedeze pe un om ca Panin?

Tresări cînd își dădu seama că se uită fix la Roskill, ceea ce-l făcu pe acesta să-și piardă complet cumpătul. Și mai era ceva...

Era directorul hotelului, care stătea lîngă el, îmbrăcat într-o haină de seară, și părînd oarecum nelalocul lui în încăperea aceea cu lambriuri de stejar care luceau mat.

— Scuzați-mă, doctore Audley.

Și extraordinar de nelalocul lui în Newton Chester, se gîndi Audley. Localitatea asta amorțită nu mai văzuse probabil ceva atît de romantic, de cînd legiunea romană de la Lincoln trecuse în marș și apoi se oprise ca să construiască tabăra de instrucție.

— Scuzați-mă că vă întrerup, doctore Audley, dar Mistaire Warren, de la ferma Castle — v-a căutat la hotel azi după-amiază. A lăsat pentru dumneavoastră un pachet care e la mine.

Cmul pronunța fiecare consoană aspirantă ca și cum ar fi sărit un gard și ar fi aterizat victorios după fiecare săritură cu o rotunjire finală.

Butler avea deja harta aerodromului, dar Audley dori deodată să nu mai fie cu ei, acolo — să se gîndească puțin la Panin de unul singur și să-și adune puțin gîndurile. Iar asta era o scuză bună.

Îl urmă pe director în hol, unde acesta se topi în biroul lui. Reapăru apoi cu un plic mare, în culmea fericirii.

Exuberanța directorului se concretiză în final într-o reverență elegantă, iar Audley simți că cel mai onorabil lucru pe care îl putea face era să deschidă plicul pe loc, de parcă ar fi conținut un document de cea mai mare importanță.

De harta împăturită era prins un bilețel, cu un scris școlăresc: „Stimate doctore Audley — vă trimit harta tatălui meu, așa cum v-am promis. Îmi pare rău că nu e atît de bună cum mă așteptam. Pistele sînt marcate cu creionul, dar clădirile nu sînt marcate deloc. Pe tatăl meu îl interesa foarte mult...”

Cuvîntul care urmă îi produse lui Audley un șoc.

Despături atent harta militară la scară mărită. De fapt, nu era doar noroc, își spuse. Mai devreme sau mai tîrziu ar fi ajuns și el la același lucru. Într-adevăr, își dădu seama unde duceau marcajele înainte să fi terminat de privit harta.

Bineînțeles, uite-o: comoara lui Steerforth marcată exact și îngrijit. Marcată atît de exact de parcă nu tatăl lui Keith Warren, ci Steerforth însuși ar fi făcut semnele.

Cît despre noroc — dacă cineva avusese noroc, și la sfîrșit un ghinion nemeritat, acesta fusese John Steerforth.

XVI

Audley privea pentru a doua oară cum turnul de apă se scufunda sub linia de asfalt a orizontului, în spatele lui.

Își mai încheie un nasture la pardesiu. Era iarăși o dimineață nepotrivită cu anotimpul, nu noroasă, însă cenușie și ostilă. Una din acele dimineți în care primăvara nu încearcă, nici măcar de formă, să-și facă simțită prezența. Dimineața schimbase complet aerul pe care vechiul aerodrom îl avusese duminică seara: nu mai era nostalgic și uitat, ci doar întunecat.

Era o dimineață bună pentru săpat — acesta fusese singurul comentariu pe care-l făcuse Butler în timp ce azvîrlea cazmalele în spatele mașinii. Și era clar că Butler venise pregătit pentru săpat, căci era îmbrăcat într-o jachetă veche cenușie și niște pantaloni obosiți de grădinărit.

Roskill era mai puțin în largul lui; poate pentru că hainele lui, dintr-un tweed la fel de vechi, mai păstrau încă o vagă urmă de eleganță. Așa cum le spusese fără complexe cu o seară înainte, nu avea o grădină proprie. Deci, în consecință, nu avea nici haine de grădinărit.

Audley localiza pista și fîșia de iarbă unduioasă pe harta care i se imprimase de-acum în memorie. Undeva pe aici, poate puțin mai la stînga, ar trebui să fie golul acela în iarbă care marca fundația de ciment a magaziei de depozitare.

— Oprește puțin aici.

Se dădu jos din mașină și înregistră peisajul. În fața lui se întindea pista de aterizare, îngustîndu-se tot mai mult și mai

mult, pînă cînd se pierdea printre copacii de la orizont. În spatele lui, panta ușoară a gropii ascundea privirii suprafața aerodromului. De o parte și de alta, preeria se întindea largă și deschisă. Era un loc izolat și pustiu, unde nu se auzea decît uruitul unui tractor îndepărtat, undeva la dreapta: fermierul Warren era ocupat cu secara italiană.

Audley se urcă înapoi în mașină, arătîndu-i lui Roskill movilițele joase și împrăștiate aiurea de lîngă pista de asfalt din stînga; n-avea nici o importanță în sine, dar se distingeau foarte bine în acel decor.

Siguranța de sine a lui Audley era aproape totală, iar el recunoscu în ea liniștea aceea care îl cuprindea uneori înaintea unui examen, cînd era sigur că poate să traducă teoria în practică. Senzația era însoțită de aceleași simptome fizice incontrolabile — gura uscată, inima strînsă și pulsul foarte mărit.

Îi făcu semn lui Roskill să oprească pe cînd se apropiau de prima moviliță, la o distanță ceva mai mare de trei sute de iarzi de pista de aterizare, și se îndreptă pe jos către capătul ei, în timp ce ceilalți descărcau echipamentul. De pe pista mare, grupul de movilițe i se păruse a fi complet dezordonat în amplasare, dar acum își dădea seama că marca exact colțul vechii tabere romane de instrucție, punctul de întîlnire a două șiruri de denivelări — ultimele rămășițe ale unor valuri de pămînt mîncate de timp.

Se întoarse să le spună ceva oamenilor din spatele lui și văzu cu surprindere că turnul de apă era din nou vizibil. Schimbările acestea erau extraordinar de înșelătoare, ridicările și coborîrile de teren erau atît de line că păcăleau ochiul. Și totuși era perfect logic: nici un inginer militar roman nu ar fi pus o tabără într-o groapă, nici măcar o tabără de instrucție. Mai degrabă ar fi folosit panta, cîștigînd astfel un avantaj. Asta adăuga o notă de genialitate oportunismului lui Steerforth.

Se îndreptă către Butler și Roskill, care stăteau în mijlocul unui mic morman de echipamente.

— Încotro acum?

Disperarea din vocea lui Roskill sugera faptul că, deși DECCO era ultimul răcnet în categoria aparatelor detectoare de mine, era mult mai greu decît arăta.

Că avea sau nu dreptate, Audley știa că sosise clipa lui, și nu se putu abține.

— Unde stai acum, cam așa.

Butler se uită neîncrezător în jur.

— Aici? Ei, la dracu', dar sîntem încă destul de bine în perimetru. Nimeni n-ar fi putut să sape aici o groapă fără să fie observat, cînd aeroportul era în funcțiune.

— Totuși, hai să încercăm aici, zise Audley răbdător. Hai să vedem ce-o să spună mașina.

Roskill începu să se agite cu aparatul, iar Butler scoase dintr-un sac de pînză vreo șase role de bandă albă.

— O să începem cu liniile de margine, atunci. Ce lungime vreți să aibă linia de bază, doctore Audley?

— Să zicem zece yarzi.

— Zece yarzi?

Vocea lui Butler arată mai mult dezaprobare decît neîncredere. Am cîte o sută de iarzi pe fiecare din zonele astea. Cred că glumiți!

— ISUSE! Îmi dă un mesaj! șopti Roskill.

Butler se întoarse către el.

— Am un mesaj, spuse Roskill. E chiar aici, la picioarele mele!

Butler puse rola jos, se îndreptă cu pași mari către el și se aplecă să privească peste umărul lui.

— Și e ceva mare. Mai la stînga puțin... încă puțin... ușor — asta e!

Se uitară amîndoi la Audley.

— Ei bine, e ceva acolo jos, și se pare că e destul de mare, zise Roskill. Richardson zicea că obiectul ăsta e atît de sensibil, că ar semnaliza și placheurile de la o cizmă veche. Dar aici e mult mai mult decît placheurile de la o cizmă veche.

Butler îl privi acuzator pe Audley.

— Asta n-a fost doar bafta, doctore Audley. Știați foarte bine ce e acolo — ați știut tot timpul!

Roskill așeză cu grijă aparatul DECCO pe o parte.

— După tot ce ni s-a întîmplat ieri, zise el calm, cred că ne datorați o explicație în privința acestei... cum să spun — acestei... Spuneți-ne, doctore Audley, asta e ceea ce căutăm?

Audley respiră adînc, dîndu-și seama că între timp își ținuse respirația.

— Cred că asta ar trebui să fie, reuși el să spună. Dar vă dau cuvîntul meu de onoare că n-am știut nimic pînă aseară. N-am avut nici un indiciu. Sau, mai bine zis, nu știam cum să folosesc indiciile pe care le aveam.

— Lăsați indiciile, îl întrerupse Butler. Mai bine spuneți-ne cum dracu' a reușit Steerforth să sape o groapă într-un loc unde putea să fie văzut de oricine de la cîteva mile distanță.

— Răspunsul la această întrebare este că n-a săpat el groapa, maior Butler. Vedeți, toată vara aceea s-au făcut aici niște săpături arheologice, cu oarecari întreruperi. Șanțul arheologic care exista exact în locul acesta a fost astupat exact pe 28 august, adică a doua zi după ce el a descărcat cutiile într-o groapă ceva mai încolo.

Roskill fluieră încetișor.

— Bineînțeles că se știe demult despre tabăra asta romană. Dar nu i s-a părut nimănui foarte promițătoare; s-au hotărît să înceapă săpăturile numai datorită faptului că fermierul care deținea terenul era interesat în arheologie. Practic, asta s-a întîmplat în 1938. Dar pe urmă au venit cei de la RAF și au fost nevoiți să aștepte pînă în 1945 — iar atunci n-au obținut aprobare decît cu condiția să sape cîte un singur șanț o dată și să-l astupe imediat ce începeau altul.

— Totul era marcat exact pe o hartă pe care mi-a dat-o fiul fermierului cu pricina. Cînd am văzut data astupării acestui șanț, am fost sigur că aici trebuie să fie. Se potrivea foarte bine cu ceva ce mi-a spus navigatorul.

— Iar Steerforth bineînțeles că știa foarte bine de șanțul ăsta — probabil că a trecut nu o dată pe aici cu avionul, murmură Roskill, cu ochii la aerodromul din spatele lui.

— Tocmai asta e, Hugh — știa chiar mai bine decît oricine, pentru că pe aici trebuia să treacă cînd se ducea să ia obiectele pe care le ascundea într-o magazie din apropiere. Tierney mi-a spus că găsea întotdeauna un pretext să treacă pe aici. Am o bănuială că pretextul acesta era un interes nevinovat pentru arheologie.

— Doamne-Dumnezeule, dar știu că a avut ceva noroc — a avut o sincronizare perfectă, mormăi Butler. Mai întîi prada — iar apoi groapa, exact cînd avea nevoie.

Oare care fusese mai întîi? se gîndi Audley. Avusese oare Steerforth ideea inspirată de a ascunde comoara în șanțul arheologic, așa cum se gîndise Audley la început? Sau faptul că Steerforth știuse în mod fatal de acel șanț îl tentase să facă ceva ce ar fi fost altfel imposibil?

— Noroc?

Roskill dădu admirativ din cap.

— Poate că a avut și noroc, Dar cred că a fost un tip foarte deștept. Oricum ai privi lucrurile, a făcut o improvizație genială — nu e de mirare că bătrînul Ellis avea o părere formidabilă despre el.

Ca și Audley, Roskill era pe cale să cedeze unui sentiment de admirație față de Steerforth, deși probabil dintr-un motiv diferit de al lui. În timp ce pe Roskill îl atrăgea faptul că Steerforth fusese un spirit foarte întreprinzător, poate chiar un ins cumsecade, lui Audley îi plăcea să creadă că pe Steerforth îl amuzase ideea; cel mai mare tezaur din lume, de două ori căzut pradă jafului, înapoi în pămînt, într-un șanț arheologic! N-o să se simtă niciodată rușinat de viitorul lui socru...

— A fost un tip deștept, fără îndoială, admise și Butler. Dar ar fi fost mai bine să nu fi făcut ce-a făcut. Ne-a cam dat de lucru.

Își scoase jacheta cenușie.

— Cu atît mai mult cu cît va trebui să le dăm totul rușilor.

— Care tocmai vin să ridice marfa, adăugă Roskill, privind peste umărul lui Audley.

Audley se întoarse și-i urmări privirea lui Roskill.

Panin spusese că mașina lui oficială va veni devreme și iat-o, traversînd încet aerodromul, ca o gărgăriță neagră; zgomotul motorului era acoperit de uruitul mai îndepărtat, dar și mai puternic, al tractorului.

Butler se aplecă și luă una din cazmale.

— Haide, Hugh, zise el posomorît. Să nu ne lăsăm stăpînii să aștepte prea mult.

Mașina neagră opri lîngă Land Rover și din ea coborî un bărbat rotofei care stătuse lîngă șofer și care se repezi reverențios să deschidă ușa din spate. Panin coborî și, spre consternarea lui Audley, fu urmat de Faith. Asta nu fusese prevăzut în plan, dar acum nu mai avea ce să facă.

— Bună dimineața, doctore Audley.

Vocea lui Panin era la fel de egală și inexpresivă ca și aerodromul care-i înconjura. Îmi pare rău că nu ne-am întîlnit mai devreme; n-am știut că o să porniți atît de dimineață. Dînsul este domnul Seremetev, de la ambasada noastră.

Bărbatul cel îndesat, care fusese probabil smuls din patul lui mult mai devreme decît Audley, dădu prompt din cap și își strînse buzele într-un zîmbet scurt, diplomatic.

— Și mi-am îngăduit s-o aduc cu mine pe domnișoara Steerforth.

— Îmi pare rău, David, interveni Faith. Știu că ai spus că probabil n-o să se întîmple nimic important pînă după-masă, dar n-am mai suportat să-mi pierd vremea singură pe lîngă hotel. Iar profesorul Panin tocmai venea încoace.

Se auzi o izbitură înăbușită cînd Butler înfipse cazmaua într-o parcelă pe care Roskill o curățase de iarbă cu o coasă mică. Ridică o bucată de mușchi și o așeză cu îndemînare pe o parte.

— Și se pare că amîndoi am fost inspirați să nu mai așteptăm, domnișoară Steerforth, observă Panin. Acesta e locul pe care-l căutăm, doctore Audley?

— Aparatul nostru de detectare ne-a semnalizat ceva aici, domnule profesor. Am avut noroc că l-am găsit atît de repede.

Seremetev arătă cu mîna în jur.

— Nu e un loc cam... public pentru un asemenea scop?

— La vremea respectivă se făceau niște săpături arheologice aici, domnule Seremetev. Tocmai umpleau un șanț pe locul acesta.

Întîlni privirea lui Panin, și fu iarăși derutat de totala inexpresivitate a acestuia. Sau poate că intensitatea constantă a acelei priviri îl deruta de fapt? Cu o seară înainte, prima lui impresie fusese de anti-climax, de anihilare a tensiunii. Dar personalitatea omului nu era negativă — era doar pur și simplu ermetică.

Iar acum Panin îl aproba din cap.

— Un loc public, dar nu bătător la ochi — bun raționamentul, doctore Audley. Și în primul caz raționamentul a fost bun: doctrina clasică a ascunzătorilor.

O privi gînditor pe Faith.

— Tinerii aviatori pe care i-am cunoscut nu erau foarte inteligenți, dar pe omul acesta l-am subestimat.

Se îndreptă către locul unde săpau Butler și Roskill, după o grămadă mică de pămînt și mușchi. Nici unul din ei nu-l băgă în seamă, iar el trecu mai departe și se opri lîngă movilița cea mai apropiată. Seremetev îl urmă supus, de parcă ar fi fost legat de Panin printr-un fir invizibil.

— Eu îl găsesc foarte drăguț, zău, îi șopti Faith. Are niște maniere superbe, iar aseară a fost încîntător.

După primele momente ale întîlnirii, destul de jenante, Panin fusese curtenitor într-un fel solemn. Farmecul lui, totuși, era mai mult o iluzie creată de propria ei nervozitate și un amestec de gin și claret băute prea repede.

— Practic, seamănă destul de mult cu tine, David.

Faith zîmbi răutăcioasă cînd văzu neplăcerea pe care Audley nu reuși să și-o ascundă, dar își schimbă expresia în fața inocenței ei.

— Ai face mai bine să-mi aduci aminte de tînăra regină din Riga, fetițo, îi spuse el privindu-l pe Panin, care examina terenul, cum făcuse și zece minute mai devreme.

— Cea care a avut o treabă cu un tigru?

— Asta e versiunea obscenă. În versiunea originală n-a făcut decît să meargă la plimbare cu el.

— Ai o fire cam suspicioasă, David.

Audley n-o ascultă acum decît cu o ureche.

— Suspiciune? Mă tem că suspiciunea e o boală profesională. Dar nu e decît rareori o boală fatală. Credulitatea este boala care ucide mai des.

După o vreme, Panin coborî de pe movila pe care stătuse, și îi privi iarăși tăcut o vreme pe cei doi care săpau.

— O tabără romană, ziceți?

Audley dădu din cap.

— Se pare că, teoretic, a fost o tabără de instrucție, construită de noii recruți din Lincoln. Ultimele monede găsite aici sînt din vremea lui Nero, nimic după aceea. Arheologii au sperat probabil să descopere că a fost reîntărită în secolul al patrulea. Dar n-a fost. De fapt au găsit foarte puține lucruri interesante.

— Vă interesează perioada aceasta?

— Perioada ocupației romane? Nu foarte tare — sînt mult mai mult un medievalist.

— Asta știu. V-am citit lucrările despre regatul latin al Ierusalimului, doctore Audley. Sînt extrem de interesante.

Nu îl surprinsese prea tare lucrul acesta. Panin era un om care își făcea temele repede. La fel știuse și despre interesul lui Jake Shapiro pentru Masada.

— Credeți că Israelul o să facă pînă la urmă ce au făcut cruciații, doctore Audley?

— E o falsă comparație, profesore. Israelul este o țară a Orientului Mijlociu — sau asta ar fi, dacă țara dumneavoastră ar învăța să-și vadă de treburile ei, zise Audley liniștit. Dar bineînțeles că îmi dau seama că scandalurile de acasă pot fi astîmpărate prin acțiuni pe plan extern.

— Atunci e o fericire pentru întreaga lume că țara dumneavoastră e prea slabă ca să încerce acest remediu!

— Sînt cu totul de acord cu dumneavoastră. E o fericire și pentru noi înșine, să știți. Poporul dumneavoastră pare că nu-și dă seama că reîntoarcera în Orientul Mijlociu pur și simplu nu merită efortul — și cred că nici englezii nu și-ar da seama, dacă ar considera că asta schimbă cu ceva lucrurile.

Panin dădu din umeri.

— Atunci, probabil că meseria dumneavoastră e cam inutilă, doctore Audley.

Se auzi un sunet de metal lovit de alt metal, după care urmă un geamăt crunt.

Roskill, intrat deja pînă la brîu în șanț, își scutură mîna de durere.

— M-am lovit la nenorocita asta de încheietură, le explică el.

Pe urmă se aplecă și răscoli în pămîntul afînat de la picioarele lui.

— Iată ce ne-a semnalizat aparatul, zise el. Roți romane autentice. Sau troiene, poate!

Scoase de pe fundul șanțului o pereche de roți ruginite, unite încă de un ax, se uită trist la ele și apoi le aruncă pe iarbă.

Toată lumea privea roțile în tăcere. Apăru lîngă ei chiar și șoferul lui Panin, un pitic uscat, care se plimbase în sus și în jos pe lîngă mașină de parcă i-ar fi fost frică să n-o fure cineva.

Pe urmă Audley își dădu seama că toate privirile erau ațintite asupra lui. În ochii lui Faith se citea compătimire, în ai lui Butler dezamăgire și în ai lui Seremetev amuzament. Numai Panin rămînea indescifrabil.

Sau poate că numai Panin își dădea seama că roțile ruginite nu însemnau eșec, ci succes final.

— Ce-ați rămas așa, Hugh — săpați! zise Audley. A aruncat căruciorul după ce a coborît în groapă ultima cutie — nu mai avea nici un rost să-l lase afară. Sînteți aproape de tezaur!

Lui Audley i se părea că întreaga lume se redusese la cercul din jurul gropii pe care o săpau Roskill și Butler. Chiar și uruitul îndepărtat al tractorului părea să se piardă, de parcă anxietatea lor colectivă filtra toate zgomotele în afară de cel al cazmalelor care scurmau pămîntul.

Nici cei care săpau, nici cei care priveau nu scoaseră o vorbă cînd ieși la lumină prima cutie a lui Steerforth și fu ridicată la suprafață.

Rămaseseră toți cu ochii ațintiți la ea un lung răstimp: era o cutie absolut obișnuită, închisă la culoare din cauza umezelii,

cu capacul crăpat acolo unde prima lovitură puternică de cazma intrase adînc în lemn.

Pe urmă Semeretev îngenunchie lîngă ea și ridică un colț al capacului cu cazmaua. Dedesubtul lemnului putred se vedea ceva ce semăna cu altă cutie, din metal.

Seremetev se uită la Panin și dădu din cap.

— Asta e, zise el.

Panin puse blînd mîna pe brațul lui Audley.

— Am putea să vorbim un minut între patru ochi, doctore Audley? zise el politicos.

Se traseră deoparte, într-un colț al vechii tabere.

— Știu că aveți instrucțiuni foarte precise, doctore Audley. Trebuie să îmi dați ceea ce găsiți — comandantul Stocker a spus clar asta, și nu poate fi nici o neînțelegere în legătură cu acest lucru. Ați făcut o treabă extraordinară, iar guvernul meu vă va rămîne recunoscător.

Audley ascultă zgomotul tractorului, care se auzea acum tare și deslușit pe cîmp.

— Colecția Schliemann este aici, doctore Audley, continuă Panin, și o vom înapoia proprietarilor ei, așa cum am promis. Dar trebuie să am această primă cutie acum — o voi lua acum, doctore Audley. Fără agitație și fără comentarii. Este foarte necesar să fac asta.

Deci prada lui Steerforth fusese, într-adevăr, un tezaur troian — adică ceea ce păruse și pînă atunci. Și totuși mai mult decît atît. Era singura explicație logică.

— Nu sînt sigur că pot fi de acord cu asta, profesore, zise Audley încet. Instrucțiunile pe care le-am primit se referă la colecția Schliemann. Sînt însă de asemenea legat de Actul Proprietății, care îmi dă o responsabilitate mai mare.

Panin îl aprobă din cap.

— Înțeleg asta. Dar este o chestiune care nu privește țara dumneavoastră, doctore Audley. Este o problemă internă care nu privește decît țara mea. Dacă situația în care mă găsesc este puțin neobișnuită, aceasta nu se datorește decît unui delict comis cu mulți ani în urmă de unul din ofițerii dumneavoastră. Nu vreau să fac caz de asta. Și n-ar folosi decît la rănirea și discreditarea unor oameni nevinovați — oameni ca tînăra de colo.

Audley îl privi pe rus în ochi:

— Știți la fel de bine ca și mine, profesore Panin, că pur și simplu nu mă pot bizui doar pe cuvîntul dumneavoastră

în această chestiune, la fel cum și dumneavoastră nu v-ați putea bizui doar pe cuvîntul meu. Mă tem că domnișoara Steerforth trebuie să-și asume riscul. Iar noi trebuie să judecăm lucrurile care ne privesc.

— Cred că vă depășiți instrucțiunile, doctore Audley. Panin oftă. Din fericire lucrul acesta nu are nici o importanță. Vom lua cutia acum, fără alte comentarii. Așa trebuie să fie.

Se întoarse pe călcîie cu o mișcare neașteptat de rapidă.

— Guriev!

Șoferul pitic nici nu privi în jur, ci scoase din haină un pistol automat cu o mișcare domoală, fără grabă.

— Toate mîinile la vedere, vă rog — zise el cu o voce surprinzător de profundă. Vă rog foarte mult să nu faceți mișcări bruște.

— Seremetev!

Omul de la ambasadă începu să-i controleze pe Butler și pe Roskill cu o față pe care se putea citi „Persona non grata la întoarcerea în Rusia".

— Nu sîntem înarmați, profesore Panin, vorbi Audley cu amărăciune. Noi nu sîntem gangsteri.

Seremetev împături jacheta cenușie a lui Butler peste cea de tweed a lui Roskil și clătină din cap.

— Regret sincer că evenimentele au luat un astfel de curs, zise Panin. Nici noi nu sîntem gangsteri, doctore Audley. Dar și noi avem obligații mai mari, ca și dumneavoastră. Vă asigur însă că securitatea țării dumneavoastră nu este în pericol. Iar acum vă rog să mă iertați.

Le făcu semn lui Roskill și lui Butler.

— Vă rog să fiți atît de drăguți și să puneți cutia în portbagajul mașinii...

— Nu!

Vocea profundă a lui Guriev acoperi ultimele cuvinte ale lui Panin. Pistolul rămase neclintit în mîna lui, neîndreptată asupra nimănui anume. Numai că acum era îndreptat asupra tuturor.

— Cutia rămîne aici, spuse Guriev. Seremetev — o să golești conținutul cutiei aici pe iarbă. Pe urmă o să iei un băț dintr-o cutie de chibrituri pe care o să ți-o dau eu, și o să-i dai foc. Apoi eu o să calc cenușa cu picioarele.

Privirile îi scînteiară în direcția lui Panin:

— Iar apoi, dacă vreți să recuperați colecția Schliemann, tovarășe Panin, nu am nimic împotrivă.

Fața lui Panin era ca de piatră, cu ridurile săpate adînc. Vorbi cu Guriev în rușește, repede și cu voce scăzută, grav și încercînd să-și impună autoritatea. Audley ciuli urechile dar nu reuși să-și dea seama ce-i spunea, în afară de cuvintele „Comitetul Central" și inițialele familiare ale KGB-ului.

Guriev i-o tăie din nou.

— *Niet*, zise el categoric. Toată lumea rămîne nemișcată. Deschide cutia, Seremetev!

Seremetev îi aruncă lui Panin o privire agonizantă.

— O groapă poate să fie și un mormînt, Seremetev, lătră Guriev. Dacă asta vrei. N-are cine să te ajute. Sîntem singuri aici.

— Practic, tocmai o să avem musafiri, zise Roskill pe un ton de conversație. Așa că fii băiat bun și nu face vreun gest pripit.

Arătă cu mîna în direcția cîmpului.

Zgomotul tractoarelor era deja mult mai puternic. Erau două de fapt — unul avea în spate un mecanism de tăiat iarba cu un jgheab extraordinar de ridicat, semănînd cu un cap de monstru preistoric, din gura căruia cădeau fire lungi de iarbă; celălalt tractor trăgea o remorcă cu pereți înalți de sîrmă metalică, plină ochi cu iarbă proaspăt tăiată. Veneau de-a curmezișul peste cîmp, aproape exact pe urmele mașinii lui Panin, drept spre tabăra romană.

— Toată lumea rămîne pe loc, spuse Guriev, mutîndu-se mai într-o parte, ca să se poată masca îndărătul Land Rover-ului. Nu există decît un pistol aici, și am să-l pun imedat în haina mea. Tovarășul Panin și doctorul Audley o să i se alăture lui Seremetev lîngă cutie. Veți vorbi între dumneavoastră și veți lăsa lucrătorii de la fermă să treacă fără să încercați să vorbiți cu ei... Tovarășe Panin, spuneți-le că vorbesc foarte serios!

— Doctore Audley, zise el rece, trădătorul acesta este gata să se sinucidă dacă este nevoie, deci mă văd nevoit să vă previn că nu se va da în lături nici de la crimă. Ar fi mai bine să-l lăsați în seama mea.

— Atunci, mișcați-vă — dar încet, ordonă Guriev. Și nu vă acoperiți unul pe celălalt.

Audley îl urmă pe Panin lîngă cutie, privind cum se apropiau tractoarele asurzitoare.

Panin acoperi zgomotul cu vocea sa cînd îi spuse:

— Vă rog să nu încercați nimic riscant, doctore Audley — și nu vă lăsați nici colegii să facă ceva. Omul acesta este foarte

periculos pentru că este singur. Nu vreau să adaug la prostia mea și o vărsare de sînge.

— Nu vă faceți griji, profesore, strigă Audley, la rîndul lui. Nu sîntem niște eroi.

Greoiul convoi era foarte aproape acum. Audley îl vedea pe Keith Warren stînd confortabil în scaunul primului tractor, cu o șapcă de piele îndesată pe cap. Warren răsuci tractorul paralel cu șirul de movile, îi făcu vesel cu mîna lui Audley și acceleră într-un nor de fum și un vîrtej de iarbă împrăștiată. În spatele lui, cel de-al doilea tractor se împotmoli, oprindu-se cu un zguduit puternic chiar în fața grupului. În uruitul motorului, șoferul strigă ceva neinteligibil și arătă către groapă.

Audley dădu din cap și întinse mîinile.

Șoferul tractorului opri motorul și se aplecă mormăind ceva, ieșind astfel din raza privirii lor. Pe urmă se îndreptă în scaun, iar mitraliera Sterling din mîinile lui era îndreptată direct către Guriev.

Richardson apăru de sub grămada de iarbă din remorcă, tot cu un Sterling în mînă.

— Ușurel, toată lumea, zise el tare. Drăciile astea sînt foarte periculoase. Dacă apeși pe trăgaci nu mai poți să le oprești.

Jenkins, vînătorul pletos de carii de lemn, se dădu jos cu grijă din tractor. Îi făcu semn cu Sterling-ul lui Guriev care stătea nemișcat cu mîinile deschise și degetele puțin încovoiate, ca un vechi mitralior.

— Mîinile la spate, tovarășe — încet și frumos, cum zicea și omul ăla. Aș fi foarte fericit dacă i-ați lua pistolul, maior Butler. Richardson are dreptate. Sterling-urile astea sînt niște chestii foarte afurisite.

Se opri lîngă DECCO.

— Poți să te relaxezi acum, Maitland, îi zise el aparatului. Toată recolta e la adăpost.

Panin se uită de la aparatul DECCO la Audley.

Audley înclină capul.

— Au ascultat totul, profesore Panin. Ca și dumneavoastră, trebuia să mă pun la adăpost, pentru orice eventualitate. Și, ca și dumneavoastră, am considerat că așa trebuie.

Panin clătină din cap.

— Sînt prea bătrîn pentru jocul ăsta — am început să cedez. Poate că ar fi trebuit să mă aștept la asta.

— Maior Butler — vă rog să deschideți cutia aceea împreună cu Hugh și să vedeți ce conține.

— Doctore Audley, începu Panin, trebuie...

— Doctore Audley, îl întrerupse Guriev, veți... Audley îi întoarse spatele lui Guriev, Panin nu era poate chiar drăgălașul pe care-l credea Faith, dar avea niște maniere mai elegante. Și în afară de asta, nu avea nici o instrucțiune privitoare la Guriev.

Faith! Uitase aproape complet de ea. Stătea la marginea grupului, foarte palidă: tînăra regină din Riga!

N-avea timp decît să-i arunce un zîmbet, și încerca să nu zîmbească ca un tigru. Pe urmă îl luă pe Panin la braț, cum făcuse și rusul cu cîteva minute mai devreme, și îl conduse înapoi la movila din colțul taberei.

Trebuia să fie delicat, să pună problema delicat.

— Profesore Panin, dacă pot să vă satisfac dorința, o voi face. Dar mai întîi trebuie să-mi satisfaceți dumneavoastră mie curiozitatea.

Panin își redobîndi calmul și stăpînirea de sine. Sau, mai degrabă, își reluase masca indiferentă. Înclină capul.

— De la început ați lăsat să vă scape tot timpul prea multe informații, profesore. Despre Turnul G, de exemplu. Doar așa, în avantajul nostru. Dar — de ce?

Masca dispăru și, în locul ei, Audley văzu pe fața lui Panin o expresie de incredulitate. Pe urmă dispăru, și pentru prima oară, Panin zîmbi.

— În avantajul dumneavoastră?

Zîmbetul lui Panin era amar.

— Nu, nu în avantajul dumneavoastră, doctore Audley.

Audley simți că îi vine rău de la stomac.

— Nu, nu în avantajul dumneavoastră, repetă Panin.

— Atunci, în al cui?

— Pentru stăpînii lui Guriev.

— *Stăpînii* lui Guriev?

Audley își dădu deodată seama foarte clar că fusese de departe prea deștept, și totuși nici pe jumătate cît ar fi trebuit. Panin nu jucase deloc cu el, ci cu altcineva. Ceea ce însemna — ceea ce însemna că avusese dreptate, în privința lui Steerforth, dar din cu totul alte motive decît își închipuise. Și se înșelase în privința lui Panin...

Panin îl privi:

— V-ați descurcat foarte bine, doctore Audley, îi zise el, aproape compătimitor. De fapt, v-ați descurcat extraordinar de bine. Ce ironie — nu-i așa? — cînd am vrut să găsesc cutiile, n-am reușit. Iar cînd n-aveam nevoie de ele, le-ați găsit imediat.

— N-aveți nevoie de ele?

— N-am crezut niciodată că pot fi regăsite. Nici măcar nu eram sigur că ajunseseră în Anglia. Era suficient ca oamenii lui Guriev să creadă că le-am găsit, și am făcut toate pregătirile necesare în acest sens. — Panin se opri. — Se pare că eram pregătit pentru orice, în afară de ceea ce s-a petrecut cu adevărat!

Și totul fusese pentru oamenii lui Guriev. Deci și Panin fusese prea deștept: nu-i trecuse niciodată prin cap că și Audley poate reacționa la aceiași stimuli. Ce ironie, într-adevăr! Orice schemă complicată ar fi construit, Panin dăduse greș, pentru că în ea era cuprins un factor autoinstructiv — îl convinsese pe Audley că acele cutii existau și că puteau fi găsite.

Așa că Audley le găsise, urmîndu-și propriul raționament incorect.

În spatele lor se auzi un zgomot ascuțit de lemn rupt. Butler desfăcea metodic învelișul de lemn al cutiei metalice.

Panin îl privi sumbru pe Butler cîteva momente, iar apoi se întoarse iarăși către Audley.

— Cînd v-ați dat seama că există o cutie în plus, doctore Audley? Doar toți ceilalți o acceptaseră ca făcînd parte din colecție!

— În 1945 vînați dosare *Forschungsamt* — și niciodată n-am putut să fiu convins cu adevărat că Schliemann este un motiv suficient de puternic ca să bateți atîta cale. Psihologia... a fost greșită. Îți mulțumesc pentru asta, Theodore Freisler. Că ai făcut balanța să se încline în favoare mea. Așa că mai trebuia să fie ceva. Ceva în plus.

— Dar n-ați aflat niciodată ce era?

Nu se făcea să recunoască ce puține știuse înainte, și cît de puține știa și acum. Mai avea ceva de aflat, însă.

— Nu, n-am aflat niciodată. Dar nu asta contează acum.

Panin dădu din umeri.

— Nu înțelegeți, profesore Panin, zise Audley blînd. Sînt convins că toate răspunsurile nu sînt în cutia aceea, dar probabil că asta se poate aranja.

Rusul îl privi inexpresiv.

— E o prostie cruntă să mă amenințați, doctore Audley. Ce puteți să-mi faceți? Nu sînt destul de mare. Nu puteți decît să mă deranjați, ținînd cutia departe de mine pentru un timp.

— N-aș vrea să vă amenințe, profesore — ar trebui să las treaba asta pe seama lui Guriev, zîmbi Audley. Cred că sînt destul de mare ca să vă reții o oră-două. Și destul de mic ca

să-i dau drumul lui Guriev. Atunci n-ar mai fi treaba mea, ce nebunie ar putea el să organizeze în cîteva ore. Pe de altă parte, dacă aș ști ce se întîmplă, aș putea foarte bine să-l țin pe Guriev la păstrare vreo două zile și să-mi îndeplinesc ordinele pas cu pas.

Era o minciună grosolană, dar Audley nu reuși să scoată altceva. Avantajul acestei improvizații era faptul că Panin nu mai avusese de-a face cu autoritățile britanice de foarte multă vreme și deci s-ar putea să creadă încă în perfidia lor națională. Sau, dacă în privința asta mai puteau exista îndoieli, nu putea exista nici o îndoială, în schimb, în privința durității stăpînilor lui Guriev, oricine ar fi fost aceștia.

— Tukacevski, zise Panin. Mareșalul Tukacevski.

— Mareșalul Tukacevski?...

— Mi-am închipuit că numele acesta nu o să vă fie necunoscut, continuă Panin. Dar e posibil să nu fi auzit totuși de el — a trăit cu mult înaintea dumneavoastră, și chiar și în Rusia mulți oameni din generația dumneavoastră n-au auzit niciodată de el.

Asta îl onora, iar Audley își biciui memoria. Mareșalul Tukacevski — *procesul mareșalului Tukacevski.*

— Marea epurare a anilor '30 — Iezhovșcina.

Panin înclină capul.

— Iezhovșcina — exact.

Milioane de oameni fuseseră exilați sau azvîrliți în închisori, mii de morți neștiute se petrecuseră — printre acestea, aproape toți vechii bolșevici: Zinoviev, Kamenev, Buharin, Rîkov. Și marele mareșal Tukacevski, eroul anilor '20. În Rusia nu se mai văzuseră lucruri atît de îngrozitoare din vremea lui Ivan cel Groaznic.

— Procesele armatei, spuse Audley. A fost unul din mareșalii lichidați de Stalin. Iezov l-a acuzat că făcuse spionaj pentru nemți. Iar dovezile false au fost furnizate practic de naziști.

— Foarte exact, doctore Audley — un rezumat foarte exact. Numai că Tukacevski nu a fost doar unul dintre mareșali — a fost cel mai mare soldat al timpului său. Și nici n-a murit singur: a luat cu el patru sute de ofițeri superiori — elita Armatei Roșii. Naziștii nu pot fi acuzați că au vrut să-i înfunde — cîștigau astfel prima bătălie împotriva noastră fără să tragă un foc. Dar, spuneți-mi, doctore Audley, de ce să vrea Stalin să-și execute cei mai buni soldați ca pe niște trădători?

— Pentru că Tukacevski era prea popular, presupun. Era un rival pentru el. Cam așa s-a procedat mereu în Uniune, nu? Cel puțin de la Trotki încoace.

Panin știa probabil destul de bine asta.

— Discreditează, apoi elimină.

Panin vorbea de parcă nu-l auzise pe Audley.

Falsificările. Heydrich fusese probabil șeful nazist care le pusese la cale, iar Heydrich probabil că amestecase niște dosare de-ale lui printre dosarele *Forschungsamt* — drept care Tukacevski și Panin erau în aceeași oală.

Dar, dacă asta era în cutie, vechea obiecție rămînea în picioare — chiar și în 1945, amănuntele acestui scandal n-ar fi făcut decît să-i producă puțin stînjeneală lui Stalin. Iar astăzi nu mai aveau nici o valoare. Stalin era mort și discreditat; Partidul nu putea fi desființat; iar strămoșii KGB-ului n-aveau nici onoare, nici credit de pierdut.

— Dar falsificările în cazul Tukacevski nu mai contează acum, profesore. Nu mai sînt decît apă murdară care se scurge pe canalul istoriei.

— Dar adevărul de dincolo de aceste falsuri?

— Adevărul?

— Stalin a fost un măcelar, însă nu era un măcelar tîmpit, cum le place occidentalilor să creadă. Cunoștea riscul la care se expunea, distrugîndu-și propria armată.

— Profesore, nu puteți să-mi spuneți că Tukacevski împreună cu cei patru sute de ofițeri erau mînă-n mînă cu Hitler. Nu merge.

— Nu cu Hitler. *Dar erau mînă-n mînă împotriva lui Stalin și a Partidului, doctore Audley.*

Panin avu un gest cu mîna de parcă s-ar fi săturat să argumenteze și să explice lucruri elementare — și obosit, mai ales, să facă pe non-personajul cenușiu pe un aerodrom pustiu.

— În 1937 a existat într-adevăr un complot împotriva Partidului. Tukacevski nu a luat parte direct la el — a fost ca Rommel în 1944. Dar a fost un complot adevărat. Și încă unul foarte periculos. Militarii puseseră la cale să răstoarne toată politica de colectivizare — piatra de încercare a Partidului.

Vorbea repezit acum.

— Stalin avea nas pentru astfel de lucruri — e un talent pe care îl pot avea unii georgieni — și a acționat primul. Știa că e așa cum simte el, dar n-a produs niciodată la lumină dovada, amănuntele complotului. Atunci nu avea importanța asta

pentru că era mai bine să-i execute ca trădători decît ca dușmani ai Partidului.

Iar apoi s-a descoperit că amănuntele existau. Unul din complotiști a scăpat în Prusia Orientală — un colonel de aviație. A luat cu el o listă de nume și planurile de atac. Naziștii l-au trimis înapoi. Și au trimis și cîteva amănunte. Dar au păstrat documentele.

Rusul îi privi pe Audley în ochi.

— Asta conține cutia suplimentară, doctore Audley; detaliile complotului armatei din 1937, despre care toată lumea crede că n-a fost decît o urmare a naturii suspicioase a lui Stalin. Toată lumea, în afara de cei din partid și din armată care cunoșteau adevărul de dincolo de legendă. Vedeți dumneavoastră, în 1945, nu eram singura persoană care căuta documentele, de aceea le-am trimis la Moscova cu colecția Schliemann. Acolo erau cîțiva generali care știau ce poate să facă cutia aceea. Și acum poate să facă același lucru, și am avut grijă să afle și unii generali lucrul acesta.

Armata! *Discreditează, apoi elimină*!

Deci asta se află în centrul labirintului lui Panin: mijlocul de a discredita o armată roșie super-puternică, eliminînd-o astfel ca adversar politic. Eliminarea adevărată n-ar mai fi atunci necesară.

Nu conta faptul că era o poveste foarte veche. O armată care se întorsese o dată împotriva Partidului putea să o mai facă o dată: chiar și o trîmbițare scurtă a unui astfel de scandal ar deschide o prăpastie uriașă între politicieni și generali, periclitînd foarte serios balanța, și așa sensibilă, a politicii de la Kremlin. Nici măcar cel mai curajos dintre civili nu ar îndrăzni să traverseze această prăpastie.

— Vreți să vă discreditați propria armată?

— S-o discreditez? Panin clătină din cap: Nu s-ar fi ajuns niciodată la asta. Generalii ar fi înțeles aluzia, la fel de ușor cum au mușcat momeala. Am fi avut pensionări, dar nu scandaluri. Și s-ar fi terminat cu prostiile acelea despre războaie preventive în Est.

Ăsta era adevărat. Nici un general nu-și putea permite să lase să fie mînjită glorioasa loialitate a armatei față de Partid. Documentele Tukacevski erau practic cea mai bună piesă de șantaj, iar armata o știa. Prezența lui Guriev dovedea lucrul acesta.

Dumnezeule! Armata muşcase momeala! Deci armata — GRU — îl urmarise pe Morrison şi îi intrase în casă, nu Panin. Pentru că pe Panin nu îl interesase cîtuşi de puţin ce făcea Audley. Fusese prea ocupat cu construirea unei piste false pe care s-o urmeze GRU. Uvertura cu englezii făcuse parte din această iluzie — iar Audley nu avusese de fapt nici un fel de importanţă în sine. Un actor episodic într-o piesă cu actori mult mai importanţi.

Numai că farsa asta ieşise de sub controlul lui Panin, din cauza prostiei actorului episodic.

Aproape că îi părea rău pentru cei de la GRU, a căror muncă fusese mult mai dură şi mai grea decît a lui. Într-adevăr, tot ce avuseseră ei la dispoziţie fuseseră momelile pe care le lăsa Panin din loc în loc, şi mişcările lui Audley.

Nu fusese pentru ei luxul adreselor şi al numelor. Tot ce putuseră să facă fusese să-l identifice la cimitirul din Asham, să-l urmărească şi apoi să încerce să-l preia la Guildford. Dar planurile lor fuseseră date peste cap de inima slabă a lui Morrison şi de gîştele doamnei Clark, ceea ce nu le lăsase decît un om pe care îl puteau urmări în continuare: Panin.

Avuseseră multe ghinioane, dar chiar şi aşa, aproape că au reuşit pînă la urmă. În vreme ce el avusese cele mai nemeritate şanse din lume...

Audley căută ceva de spus ca să-şi şteargă sentimentul de umilire pe care îl simţea.

— Dar dacă înscenarea dumneavoastră ar fi fost dată peste cap ?

— Nu a fost nici o înscenare, doctore Audley. Din cei care au văzut aceste documente nu mai trăieşte astăzi nimeni în afară de mine. Pînă cînd aţi descoperit avionul nu erau decît o amintire. Nu era o problemă să recreăm aceste documente — avem astăzi falsificatori mult mai buni decît au avut vreodată naziştii. Problema era să avem credibilitate. Să creăm o atmosferă de credibilitate în privinţa provenienţei lor. Ca istoric, probabil că înţelegeţi asta.

— Dar nu puteaţi să demonstraţi asta decît într-un singur fel, îşi dădu Audley deodată seama. Trebuia să găsiţi colecţia Schliemann — pe asta n-aveaţi cum s-o falsificaţi!

Rusul aprobă din cap

— Bineînţeles că aveam nevoie de colecţie. Dar aţi uitat cum am pierdut-o şi în favoarea cui am pierdut-o. O bandă de con-

trabandiști mărunți, doctore Audley — dezertori ucrainieni și germani îmbrăcați în uniforme rusești. Și ce crede lumea că au făcut ei cu comoara — sau ce ar fi trebuit să facă cu comoara?

Panin nu aștepta răspunsul lui Audley.

— Ar fi trebuit să o topească în bare de aur și argint, nu s-o fure, așa cum era. Vă spun, doctore Audley, ficțiunea mea era mult mai credibilă decît adevărul dumneavoastră!

Era condamnabil, se gîndi Audley, dar era logic: cîteva bare de aur pentru germani, și cele mai sincere regrete pentru un caz de vandalism de o cruzime fără precedent. Exact așa spusese și Sir Kenneth Allen.

Iar din punctul de vedere al lui Panin, totul era atît de condamnabil de simplu: furnizînd o informație falsă și reconstituind încărcătura pierdută cu mulți ani în urmă, el nu făcea decît să lase evenimentele în voia lor; cu cît se agitau mai mult britanicii și cei de la GRU, cu atît se întărea iluzia creată de el și se încurcau unii pe alții.

Totul era perfect, în afară de un amănunt fatal...

— Dar colecția nu are nici o importanță, îl aruncă Panin calm la gunoiul istoriei pe Schliemann și colecția lui. Este suficient că există. De fapt, dacă o vreți pentru British Museum al dumneavoastră, se poate aranja — un muzeu sau altul, e același lucru. Numai documentele mă interesează. Și cred că superiorii dumneavoastră nu mă vor opri, doctore Audley. Există anumite presiuni care pot convinge, credeți-mă!

Iarăși, așa, pur si simplu! Mai întîi morcovul — un morcov frumos, care se cuvenea de fapt altcuiva, oferit cu nonșalanță. Pe urmă palma — iar Audley nu se îndoia cîtuși de puțin că putea să fie o palmă adevărată. Ceea ce-l șoca era impresia de autoritate clară pe care ți-o crea omul acesta. Era brutal de sigur pe el, chiar și acum.

Audley se îndreptă încet către ceilalți, lăsîndu-l pe Panin lîngă șirul de movilițe. Într-un fel asta visase întotdeauna: să poată schimba balanța politică decisivă, într-un fel sau altul. Dar nu-și închipuise niciodată că această balanță politică va fi a Kremlinului. Nici nu se așteptase ca aceasta să fie rezultatul unui raționament fals. Poate că într-o zi o să fie în stare să vadă și umorul acestei situații. Dar între timp avea de gînd să țină gluma asta pentru sine.

Grupul de lîngă cutie se împărțise. Butler și Roskill stăteau pe iarbă lîngă ea, fiecare absorbit în cîte un dosar gros. În spa-

tele lor, Seremetev stătea singur și nefericit — deși nu la fel de trist ca Guriev, țintuit pe loc de Sterling-ul lui Richardson.

Cum era de așteptat, Jenkins pălăvrăgea cu Faith, demonstrîndu-i pasiunea lui pentru DECCO.

Audley se opri lîngă ea puțin.

— Îmi pare rău de scenele acestea tari, Faith. N-am vrut deloc să fii implicată în vreun fel.

Ea zîmbi.

— E OK, David. Domnul Jenkins mi-a explicat cum a fost tot timpul pregătit să ne sară în ajutor. Dar n-a știut să-mi spună cum ai știut tu că o să avem necazuri.

Nu avea timp acum să-i spună că de fapt nu se așteptase la nimic și că, de fapt, îi fusese cumplit de frică să nu se întîmple ceva. Sau că ceea ce se întîmplase îi distrusese complet respectul de sine.

Ridică modest din umeri.

— Dacă trebuia să se întîmple ceva, am vrut să se întîmple aici, în aer liber. Toți credeau că e un loc sigur. Nu știau că în DECCO era un microfon.

— Urechea lui Jenkins — așa-i spunem, zise Jenkins. Transmite o șoaptă de la distanță de o milă, la fel de clar ca un dangăt de clopot.

— Singura treabă mai dificilă era să aducem echipa de salvare fără multă agitație, explică Audley. Iar aici ne-a ajutat Warren.

Lui Keith Warren îi făcuse o plăcere deosebită să-i ajute. Nu crezuse o iotă din povestea pe care o auzise duminică, dar acceptase imediat un adevăr bizar.

Jenkins și Faith îl priveau cu admirație fățișă. Ca toată lumea — toată lumea în afară de Panin — o să creadă întotdeauna că Audley regizase perfect totul... Iar rușii n-au să dea niciodată adevărul în vileag, și nimeni n-o să afle vreodată ce proastă fusese regia.

— Și acum ce-o să se întîmple?

Audley zîmbi strîmb.

— Împărțim prada, iubire. Asta o să se întîmple.

Își croi drum printre straturile de pămînt reavăn, către locul unde stăteau Butler și Roskill. Butler se sculă înțepenit.

— Nu e mare lucru în hîrtiile astea, doctore Audley. Cutia e de metal nemarcat. Două pachete învelite în piele de oaie, iar restul în hîrtie.

— Și cele două pachete, ce sînt?

— Se pare că e un plan de preluare a puterii în Moscova, care trebuia să coincidă cu mișcări simultane în Kiev, Leningrad, Minsk și încă vreo două orașe. Nu m-am uitat decît în treacăt prin hîrtii. Sînt cîteva scrisori de la niște comandanți militari regionali și o mulțime de material codificat. E datat 1937, deci nu-mi spun nimic numele acestea.

— Mi se pare că numele sînt la mine, zise Roskill. Ale mele sînt un fel de „who's who" în armata sovietică în 1937 — de la comandant de brigadă în sus. Șase sau șapte sute de nume, cred — și mai mult de jumătate au fost vesel ștampilate „decedat" — în germană. Mortalitatea rușilor în timp de pace pare să fi fost neobișnuit de mare.

Audley dădu din cap.

— Maior Butler — vă rog să luați Land-Rover-ul și să vă duceți să-i telefonați lui Stocker. Spuneți-i ce mi-ați spus și mie. Spuneți-i că Panin e un KGB-ist bine camufiat de multă vreme — încă din timpul NKVD-ului.

KGB-ul avea agenți în așteptare în majoritatea țărilor, agenți care n-aveau nimic de făcut decît să urce treptele puterii și să aștepte clipa cînd trebuiau să-și dovedească utilitatea. Și bineînțeles că astfel de agenți existau chiar și în Rusia.

— Acum s-a deconspirat, pentru că KGB-ul are nevoie să pună armata cu botul pe labe, iar dosarele acestea sînt scheletul armatei. Spune-i că e vorba de un șantaj.

Se uită iarăși la Panin. Se deconspirase, e adevărat, dar acum nimic nu-l mai putea opri. Un astfel de succes îl va propulsa direct în Secretariat, și poate chiar în Prezidiu. Să-i faci un serviciu unui membru al Partidului — iată o poveste bună pentru nepoții lui Steerforth.

— Spune-i lui Stocker că îi îndeplinesc ordinele cuvînt cu cuvînt. Peste exact o oră, o să-i dau lui Panin — ce vrea... Dacă Stocker nu vrea asta, să vină să-i explice el lui Panin — stai pe lîngă telefon pînă-ți dă un răspuns.

KGB, GRU — toți erau niște ticăloși. Și, dacă se gîndea bine, probabil că Nikolai Panin era cel mai mare ticălos dintre toți. Dar cel puțin era un tip cu imaginație, nu un ageamiu necioplit ca atîția conducători sovietici aflați în vîrful piramidei. Iar dacă mai există o speranță pentru Rusia, ea o să pornească de sus, nu de la masele tăcute și supuse.

În orice caz, acum era numai problema lui Stocker.

Însă mai era ceva! Un lucru de mică importanță pentru Panin, dar important totuși:

— Și spuneți-i lui Stocker că tot ce-l interesează pe Panin sînt cele două pachete în piele de oaie.

Se uită la celelalte cutii de pe fundul șanțului. Se vor întoarce, inevitabil, la nemții din Est. Sau poate că Germania federală o s-o reclame. Se mai întîlniseră astfel de cazuri, peste tot în lume: un locuitor al planetei o furase de la turci, cărora nu le aparținuse de fapt niciodată cu adevărat, cu mult timp înainte ca rușii, germanii și englezii să-și pună mîinile lor murdare pe ea. Fusese ascunsă și pierdută și furată de atîtea ori deja, că acum aparținea întregii lumi, la fel ca legenda Troiei.

— Spune-i că tezaurul Schliemann e în mîna lui, bietul de el.

Stocker putea să facă ce voia cu comoara lui Steerforth. Lui Audley îi ajungea fiica lui Steerforth.

STEERFORTH, *John Adair Steerforth. Locotenent de aviație, D.F.C., R.A.F.V.R., mort într-un accident de zbor, septembrie* 1945. *Astăzi, de ziua lui — Mama.*

7 ORA

ANTHONY PRICE

CREATORII DE LABIRINTURI

I-AU TREBUIT 25 DE ANI CA SĂ MOARĂ

CINE-ŞI PUTEA ÎNCHIPUI CĂ UN AVION BRITANIC PRĂBUŞIT ÎN 1945 AR AVEA VREO LEGĂTURĂ CU TEZAURUL REGAL DIN CETATEA TROIA, CU DOCUMENTELE UNUI COMPLOT ANTI-STALIN ÎN 1937 ŞI CU LUPTA SURDĂ PENTRU SUPREMAŢIE POLITICĂ ÎNTRE KGB ŞI MANDARINII MILITARI SOVIETICI LA SFÎRŞITUL ANILOR '60 -- ŞI CĂ TOATĂ ACEASTĂ CABALĂ VA FI DESCIFRATĂ ÎN ANGLIA, LA CAPĂTUL UNUI VOIAJ DRAMATIC PRIN CULISELE LABIRINTICE ALE UNUI RĂZBOI SECRET?

Iată ce conţine cutia aceea: detaliile complotului militar din 1937, despre care toată lumea crede că a fost doar rodul imaginaţiei lui Stalin. Toată lumea, în afară de anumiţi oameni din Partid şi din Armată, care cunosc adevărul, dincolo de legendă. Şi eu nu eram singurul care căuta să pună mîna pe documentele astea, atunci, în 1945 -- de aceea le-am şi trimis la Moscova împreună cu colecţia Schliemann. Erau generali care ştiau ce consecinţe nefaste pentru Armată putea avea cutia aceea -- consecinţe pe care le poate avea încă şi acum...

NEMIRA
'93

ISBN 973-9144-28-4

PRET 698 + 2 T.L. = 700 LEI